Gregg Braden

EFECTUL ISAIA

Decodificarea ştiinţei pierdute a Rugăciunii şi a Profeţiei

Traducere
Mihaela Ivănuş

Tradițiile străvechi ne reamintesc că am venit în această lume pentru un scop aflat deasupra oricăror altor scopuri.

Suntem aici pentru a iubi şi pentru a descoperi o iubire care este chiar mai mare decât cea cunoscută de îngerii Raiului.

Cartea de față este dedicată căutării iubirii şi reamintirii puterii noastre de a aduce Cerul pe Pământ.

EFECTUL ISAIA

Fizica cuantică sugerează existența mai multor variante posibile de viitor, pentru fiecare moment al vieților noastre. Fiecare situație din viitor se află într-o stare de repaus, până când este trezită de alegerile făcute de noi în prezent. Un manuscris vechi de 2.000 de ani, scris de profetul Isaia, descrie cu precizie această eventualitate, într-un limbaj pe care abia acum începem să-l înțelegem.

Pe lângă faptul că ne împărtăşeşte viziunile sale asupra vremurilor pe care tocmai le trăim, Isaia a descris ştiința despre cum să alegem viitorul pe care vrem să-l trăim ca experiență.

De fiecare dată când facem acest lucru, experimentăm Efectul Isaia.

CUPRINS

Începuturi
Introducere

1. TRĂIM ZILELE DESCRISE DE PROFEȚII
Istoria arată spre acum

2.CUVINTE PIERDUTE ALE UNUI POPOR UITAT
Dincolo de ştiință, religie şi miracole
3.
4.PROFEȚIILE
Viziuni tăcute asupra unui viitor uitat

4. UNDE, FLUVII ŞI DRUMURI
Fizica timpului şi a profețiilor

5. EFECTUL ISAIA
Misterul muntelui

6. ÎNTÂLNIRE CU ABATELE
Esenienii din Tibet

7. LIMBAJUL LUI DUMNEZEU
Ştiința pierdută a rugăciunii şi a profeției

8. ŞTIINȚA OMULUI
Secretele rugăciunii şi ale vindecării

9. VINDECAREA INIMILOR, VINDECAREA POPOARELOR
Rescrierea viitorului nostru în zilele profețiilor

Completări
Note
Mulțumiri

ÎNCEPUTURI

Am ascultat cu atenție ceea ce spunea vocea de la radio, ca să fiu sigur că auzisem bine. Indicatoarele de bord ale camionetei noi, închiriată cu doar câteva zile înainte şi butoanele luminoase îmi păreau ciudate şi complet străine. Am umblat la butonul de volum, pentru a acoperi urletul vântului necruțător ce lovea maşina din toate părțile şi care anunța o furtună de iarnă, ale cărei semne fuseseră vizibile încă de la apusul soarelui. Atât cât puteam vedea de-a lungul şoselei, se întrezăreau vagi fulgere răzlețe, reflectate de norii foarte coborâți. În timp ce am întins mâna să aranjez oglinda retrovizoare, ochii mei au urmărit linia asfaltului pe care tocmai îl străbătusem, până ce a dispărut în întunericul care ne înconjura. Nu se mai vedeau nici măcar farurile ce anunțau venirea unor maşini. Eram singuri, absolut singuri, pe acea şosea ce traversa nordul statului Colorado. În acelaşi timp, m-am întrebat, câți alți oameni, aflați în casele sau în maşinile lor, auzeau ceea ce auzeam eu de la bărbatul care vorbea la radio.

Moderatorul emisiunii respective intervieva un invitat, rugându-l să-şi expună părerea cu privire la încheierea actualului mileniu şi la naşterea secolului al douăzeci şi unulea. Invitatului, un respectat autor şi pedagog, i se cerea să spună ce simțea el că se va întâmpla cu omenirea, în următorii doi sau trei ani. Radioul pârâia uşor, în timp ce cuvintele bărbatului descriau un viitor ce tocmai începea să se desfăşoare. Cu un aer încrezător şi autoritar, el şi-a expus viziunea potrivit căreia sfârşitul de secol avea să înregistreze o inevitabilă prăbuşire a tehnologiilor la nivel mondial, în special a celor bazate pe computer.

Pe măsură ce el prezenta acest scenariu sumbru, se întrevedea un viitor în care resursele de bază ale vieții, aşa cum

le ştim noi acum, se vor diminua considerabil, putând chiar dispărea vreme de luni, sau chiar ani. S-a referit la surse limitate de electricitate, apă, gaze naturale, hrană şi la întreruperea comunicațiilor, acestea reprezentând primele semne ale colapsului la nivel de guverne locale şi naționale.

Invitatul a continuat prin a face speculații cu privire la un moment din viitorul apropiat, când legile naționale vor fi suspendate şi când va fi impusă legea marțială, pentru a se menține ordinea, în plus față de toate aceste situații cumplite, el a adus vorba despre amenințarea crescândă a epidemiilor ce scapă de sub control şi de un potențial al III-lea război mondial, în care urmau a se folosi arme de distrugere în masă - toate ducând, într-o perioadă de trei ani, la pierderea a aproximativ două treimi din populația lumii, *circa patru miliarde de oameni.*

Cu siguranță că mai auzisem astfel de prognoze cutremurătoare, începând cu viziunile profeților biblici şi terminând cu profețiile lui Nostradamus şi Edgar Cayce, din secolele şaisprezece şi respectiv douăzeci, fusese mereu vorba despre creşterea nivelului oceanelor, despre crearea unor mări în interiorul continentelor şi despre cutremure catastrofale etc., lucruri care au reprezentat o temă comună de dezbatere în ultima jumătate a secolului al XX-lea.

Dar ceva era diferit în noaptea aceea. Poate din cauza faptului că mă simțeam singur pe acea şosea pustie. Sau poate pentru că ştiam că atât de mulți oameni ascultau acelaşi mesaj, adus, în casele, birourile şi maşinile lor, de vocea autoritară a unui vorbitor invizibil. M-am simțit traversat de o multitudine de senzații, care plecau de la sentimente puternice de disperare şi tristețe, pentru ca să se transforme apoi în izbucniri de mânie şi furie.

„Nu!" m-am pomenit țipând: „Nu, lucrurile nu trebuie să se întâmple după cum le-ai descris! Viitorul nostru nu s-a petrecut încă. El este în curs de formare şi noi mai putem încă alege deznodământul"

Trecând de vârful unui deal, am coborât într-o vale şi semnalul s-a pierdut. Ultima parte din interviu, pe care am auzit-

o, a fost sfatul invitatului care-i îndemna pe oameni să „se îndrepte către dealuri” şi să fie pregătiți pentru lunga perioadă de suferințe.

Pentru cei care-şi duc viețile în sărăcie, la marginea societății şi cărora nu le pasă de evenimentele ce se preconizează în viitor, invitatul nu a avut decât un singur comentariu de făcut: „Dumnezeu să-i aibă în pază”. Însă, pe măsură ce vocile de la radio s-au stins, impactul cuvintelor rostite a rămas.

Vă spun această întâmplare acum, deoarece perspectiva ce s-a prefigurat prin intermediul undelor în acea noapte, înseamnă exact asta - *doar o perspectiva şi* nu o certitudine care ne aşteaptă în viitorul nostru. Pe lângă descrierea unor scene tragice şi dramatice, acei profeți din vechime prevedeau totodată şi scenarii la fel de posibile de pace, de cooperare şi de vindecare globală a oamenilor de pe Pământ.

În manuscrise rare, vechi de peste două mii de ani, ei au consemnat secretele unei ştiințe pierdute, care ne permite să traversăm cu bine, cu ajutorul grației Divine, profețiile şi predicțiile catastrofale şi marile provocări ale vieții.

La o primă vedere, ştiința codificată în aceste documente rare ar putea arăta mai degrabă a ficțiune, sau, cel puțin, ar putea constitui subiectul unui film futurist. Dar, privite prin intermediul cunoştințelor actuale din domeniul fizicii, principiile conținute de aceste texte antice aruncă o lumină nouă asupra rolului nostru în ceea ce priveşte deznodământul momentului istoric pe care-l trăim şi oferă noi posibilități de luat în calcul.

Resturile de fragmente păstrate din aceste texte descriu o ştiință pierdută, care are puterea de a pune capăt tuturor războaielor, bolilor şi suferințelor, de a da naştere unei epoci de pace şi de cooperare fără precedent între guverne şi națiuni,- de a face inofensive anumite tipare de manifestare distructive ale vremii, - de a conferi corpurilor noastre o sănătate de durată,- şi de a redefini profețiile străvechi de distrugere şi de pierderi masive de vieți omeneşti.

Descoperirile de ultimă oră din fizica cuantică sprijină exact aceste principii, dând o nouă credibilitate rolului pe care-l

are rugăciunea colectivă şi străvechile profeţii.

Această înţelepciune dătătoare de putere mi-a fost sugerată pentru prima oară de nişte traduceri din aramaică, texte scrise cu mai bine de cinci sute de ani înainte de Christos. Aceleaşi texte relatează că documentele scrise ale tradiţiilor secrete au fost luate din patria autorilor acestora - Orientul Mijlociu - şi duse în munţii Asiei, în primul secol d.Ch., pentru a le proteja.

În primăvara anului 1998, am avut ocazia să organizez un pelerinaj în munţii din Tibetul central, cu un grup de douăzeci şi doi de oameni, scopul fiind acela de a obţine o mărturie care să confirme tradiţiile la care se face referire în aceste texte vechi de două mii de ani. Împreună cu cercetările pe scară largă, întreprinse în oraşele occidentale, călătoria noastră întăreşte credibilitatea acestor documente străvechi, ce ne reamintesc despre puterea noastră de a pune capăt suferinţei la care sunt supuşi nenumăraţi oameni, de a evita un al treilea război mondial şi de a asigura hrana oricărui copil, femeie sau bărbat ce trăiesc astăzi, precum şi cea a generaţiilor viitoare. Numai după ce am urcat la mănăstiri, după ce am localizat bibliotecile şi după ce am asistat personal la desfăşurarea unor practici antice, continuate până în aceste timpuri moderne, pot să vă-împărtăşesc, cu deplină încredere, subtilităţile unor asemenea tradiţii.

Dat fiind că ştiinţa modernă continuă să valideze existenţa unei relaţii între lumea din afara noastră şi lumea dinăuntrul nostru, devine din ce în ce mai probabil că o punte uitată leagă lumea rugăciunilor noastre, cu cea a experienţei noastre de viaţă. Poate că această legătură reprezintă cel mai bun lucru pe care-l pot oferi ştiinţa, religia şi misticismul, conducându-ne către noi niveluri, ce nu păreau posibile înainte.

Frumuseţea unei astfel de tehnici interioare constă în aceea că ea se bazează pe calităţi umane pe care le posedăm deja. Nu ni se cere decât să ne *amintim,* în timp ce ne bucurăm de confortul din casele noastre, fără a apela la nici o cunoştinţă ce ţine de ştiinţă sau de filozofie. Procedând astfel, le dăm putere familiilor şi comunităţilor noastre şi tuturor celor dragi, printr-un

mesaj dătător de speranță, ce poate produce o renaştere - mesaj ce vine din negura timpului. Prin previziunile profeților care ne-au văzut în visurile lor, ni se reamintește că, cinstind întreaga creație, vom reuşi un lucru măreț - şi anume, să asigurăm supraviețuirea speciei noastre şi a viitorului singurei locuințe pe care o cunoaştem.

Gregg Braden
Nordul statului New Mexico
Ianuarie 1999

INTRODUCERE

Ar putea oare exista o ştiinţă pierdută care să ne permită să transcendem tiparele războiului, distrugerii şi suferinţei, de mult prezise pentru perioada istorică în care trăim? Este oare posibil ca, undeva în negurile trecutului nostru, să se fi petrecut un eveniment care să fi lăsat un gol în capacitatea noastră de a înţelege cum trebuie să ne raportăm la lumea noastră şi unul faţă de celălalt? Dacă aşa stau lucrurile, am putea noi oare ca, prin umplerea acestui gol, să preîntâmpinăm cele mai mari tragedii de până acum, preconizate pentru viitorul omenirii? Texte vechi de două mii cinci sute de ani - ca, de altfel, şi ştiinţa modernă - sugerează că răspunsul la aceste întrebări şi la altele asemănătoare este un „DA" categoric, în plus, în limbajul specific vremii lor, predecesorii noştri ne-au vorbit despre două tehnici puternice, aflate în directă legătură cu viețile noastre de astăzi.

Prima este ştiinţa profeţiei, care ne permite să întrevedem consecinţele viitoare alegerilor pe care le facem în prezent. Cea de-a doua este sofisticata tehnică a rugăciunii care ne permite să alegem ce profeţie referitoare la viitor vrem să transformăm în realitate.

Secretele ştiinţelor noastre pierdute par să fi constituit un lucru împărtăşit deschis în societăţile şi tradiţiile trecutului nostru. Ultimele rămăşiţe ale acestei înţelepciuni dătătoare de putere s-au pierdut în tradiţia occidentală, odată cu dispariţia unor texte rare în secolul al patrulea. Anul 325 d.Ch. este cel în care elemente cheie ale moştenirii noastre, deja vechi la acea dată, au încetat a mai fi o comoară la îndemâna tuturor şi au fost încredinţate tradiţiilor ezoterice ale şcolilor misterelor, înaltei preoţimi şi ordinelor sacre.

Privite prin ochii ştiinţei moderne, traducerile recente ale unor texte precum Manuscrisele de la Marea Moartă şi manus-

crisele gnostice din bibliotecile Egiptului au aruncat o nouă lumină şi au deschis uşile spre alternativele posibile la care se face aluzie în folclorul străvechi şi în basme.

Abia acum, la aproape două milenii după ce acestea au fost scrise, suntem în măsură să adeverim existența unei forțe care trăieşte în interiorul nostru, o forță foarte reală, care poate să pună capăt suferinței şi să aducă o pace durabilă în lumea noastră.

Autorii din antichitate ne-au lăsat mesajul lor de speranță, descris în cuvintele vremii lor. Viziunile profetului Isaia, de exemplu, au fost consemnate cu cinci sute de ani înainte de venirea lui Christos. Singurul manuscris descoperit în stare intactă în anul 1946, printre Manuscrisele de la Marea Moartă, cel care conține Cartea lui Isaia, este desfăşurat şi montat pe un sistem de cilindri verticali şi expus integral în Altarul Muzeului Cărții din Ierusalim. Considerat de neînlocuit, exponatul este protejat printr-un dispozitiv care permite ca el să fie retras înăuntrul unui seif cu uşi de oțel, astfel încât manuscrisul să se păstreze pentru generațiile viitoare, chiar şi în cazul unui atac nuclear. Vechimea, caracterul său complet şi forma sa scrisă fac ca Manuscrisul lui Isaia să ne ofere oportunitatea unică de a-l putea considera un document reprezentativ pentru multe dintre profețiile referitoare la perioada noastră istorică.

Dincolo de prezentarea caracteristicilor unor evenimente precise, perspectiva generală asupra vechilor profeți ne dezvăluie o temă comună. Ori de câte ori se face referire la viitorul nostru, profețiile urmează un model clar: descrierea catastrofelor este imediat urmată de o viziune a vieții, bucuriei şi tuturor posibilităților.

În cel mai vechi manuscris de acest gen cunoscut, Isaia îşi începe viziunea asupra variantelor de viitor posibile, vorbind în amănunt despre o vreme în care se va produce o distrugere globală, de o amploare fără precedent. El descrie acest moment amenințător, ca pe un timp în care „pământul devine complet pustiu, complet gol. Privirea sa proiectată asupra unui timp ce va să vină, oglindeşte îndeaproape descrierile conținute de multe

alte profeții aparținând unor tradiții diferite, precum ar fi cele ale amerindienilor Hopi şi Navajo, sau ale mayaşilor din Mexic şi Quatemala. În versetele care urmează după această descriere a prăpădului, asistăm însă la o schimbare totală a viziunii lui Isaia, care este una de pace şi de vindecare: „în deşert vor țâşni ape şi în stepă râuri. Nisipurile arzătoare se vor preface în lacuri şi pământul uscat, în izvoare!”[2]

În plus, Isaia adaugă că „cei surzi vor auzi cuvintele cărții şi ochii orbilor, izbăviți de negură şi întuneric, vor putea vedea.”[3]

Vreme de aproape douăzeci şi cinci de secole, învățații au interpretat în general aceste viziuni, ca reprezentând o descriere a unor evenimente ce urmează să se desfăşoare exact în ordinea în care sunt descrise în manuscrisul lui Isaia: la început, şirul de nenorociri provocate de distrugeri, urmat de un timp al păcii şi al vindecării. Este oare posibil ca aceste viziuni dintr-un alt timp să se refere la altceva? S-ar putea, oare, ca percepțiile profeților să reflecte capacitățile unor maeştri inițiați de a pătrunde în lumile unor posibile variante de viitor şi de a-şi înregistra experiențele pentru generațiile următoare? Dacă da, detaliile călătoriilor lor ar putea oferi indicii importante asupra unui timp ce încă n-a venit.

împărtăşind părerile fizicienilor din secolul al douăzecilea, vechii profeți au văzut timpul şi cursul istoriei noastre ca pe o cărare ce poate fi străbătută în două direcții - înainte şi înapoi. Au recunoscut că viziunile lor descriau, mai degrabă, posibilitățile unui anumit moment dat, decât evenimente certe - şi că fiecare posibilitate se baza pe condițiile existente în momentul în care era făcută profeția. Pe măsură ce condițiile se schimbau, profețiile reflectau şi ele acea schimbare. De exemplu, viziunea despre război a unui profet putea fi considerată ca un viitor posibil, numai dacă circumstanțele sociale, politice şi militare din momentul profeției rămâneau aceleaşi.

Aceeaşi logică ne sugerează că schimbând cursul acțiunilor noastre la un moment dat - uneori doar într-o mică

măsură - putem să dăm o altă direcție întregului nostru viitor. Acest principiu se aplică atât în cazul unor circumstanțe individuale, cum ar fi sănătatea şi relațiile interumane, cât şi generale, cum ar fi bunăstarea lumii ca întreg. În caz de război, ştiința profeției i-ar putea permite unui vizionar să-şi proiecteze vederea într-un moment din viitor şi să avertizeze oamenii din timpul lui cu privire la consecințele acțiunilor lor. De fapt multe profeții, sunt însoțite de rugăminți stăruitoare pentru ca oamenii să se schimbe, într-un efort de a evita ceea ce ei au văzut.

Percepția profetică asupra unor evenimente ce s-ar putea produce în viitorul îndepărtat ne duce cu gândul la o analogie cu drumurile paralele, căi ale variantelor posibile, ce se îndreaptă atât spre viitor, cât şi spre trecut. Uneori, traseele drumurilor par a coti, astfel încât fiecare cale se apropie foarte tare de cea vecină ei. Exact în aceste puncte li s-a părut profeților din antichitate că vălurile dintre lumi devin foarte subțiri. Cu cât vălurile sunt mai subțiri, cu atât este mai uşor să alegi trasee noi pentru viitor, sărind de pe o cărare pe alta.

Oamenii de ştiință contemporani studiază cu atenție asemenea posibilități, creând denumiri pentru evenimente, pentru Io u-rile unde lumile se interconectează. Prin limbajul undelor temporale, al rezultatului fenomenelor cuantice şi al punctelor de alegere, profețiile de genul celor făcute de Isaia capătă înțelesuri noi, cu semnificații profunde. În loc să fie doar nişte prognoze ale unor evenimente ce s-ar putea produce cândva, în viitorul nostru, ele reprezintă o anticipare a consecințelor alegerilor făcute în prezent. Asemenea descrieri ne trimit de multe ori cu gândul la imaginea unui mare simulator cosmic, care ne permite să fim martori la efectele pe termen lung ale acțiunilor noastre.

Surprinzător de similar principiilor fizicii cuantice, care sugerează că timpul este o serie de rezultate variabile şi diverse, Isaia merge cu un pas înainte şi ne spune că alternativele pentru viitorul nostru sunt, de fapt, determinate de alegerile colective făcute în prezent. Prin adoptarea unei alegeri comune, un număr mai mare de oameni amplifică efectul şi accelerează producerea

rezultatului.

Unul dintre cele mai clare exemple privind acest principiu al fizicii cuantice îl reprezintă rugăciunile în masă, prin care lumea cere manifestarea unui miracol, salturi bruşte de la un rezultat viitor, la altul. La începutul anilor '80, efectele rugăciunii concentrate erau analizate prin prisma experimentelor efectuate în zone urbane cu grad înalt de infracţionalitate.[4' 5] Prin astfel de studii, efectul dirijat al rugăciunii a fost foarte bine documentat. Oare se aplică aceleaşi principii şi în cazul unor suprafeţe mai mari, poate chiar la scară globală?

În ziua de vineri, 13 noiembrie 1998, s-a convenit ca pe întreaga planetă să se desfăşoare o rugăciune colectivă, ca o alternativă de pace într-o perioadă de escaladare a tensiunilor politice în multe părţi ale globului. Lucru deosebit de interesant, în acea zi expira ultimatumul adresat Irakului de către O.N.U, referitor la verificarea armamentului. După luni de negocieri fără nici un rezultat, care au vizat obţinerea accesului în anumite zone, naţiunile occidentale şi-au exprimat clar poziţia conform căreia, dacă Irakul refuza să se supună, aliaţii urmau să lanseze o campanie masivă şi extinsă de bombardamente, menită să distrugă zonele în care se bănuia că existau arme. O asemenea campanie ar fi produs, cu siguranţă, mari pierderi de vieţi omeneşti, atât în rândul militarilor cât şi al civililor.

Conectaţi prin reţeaua de comunicare mondială - World Wide Web - mai multe sute de mii de oameni s-au pronunţat în acea seară pentru pace, într-o rugăciune colectivă sincronizată cu grijă, pe etape specifice. În timpul rugăciunii, s-a petrecut un eveniment pe care mulţi îl consideră drept un miracol. Cu treizeci de minute înainte de atacul aerian, preşedintele Statelor Unite, care primise o scrisoare de la oficialităţile irakiene prin care se declara că aceştia vor coopera cu inspectorii O.N.U şi că vor permite verificarea armamentului, a emis un ordin primit rareori de către forţele americane, şi anume acela de a „rămâne la sol" termenul militar pentru abandonarea unei misiuni.^

Şansele ca un asemenea eveniment să se producă printr-o coincidenţă în acelaşi timp cu rugăciunea globală, sunt mici.

Scepticii au considerat această sincronicitate drept „întâmplare”

Totuşi, date fiind rezultatele similare înregistrate anterior în evenimente care au avut loc în Irak, Statele Unite şi Irlanda de Nord, un număr tot mai mare de dovezi sugerează că efectul rugăciunii colective reprezintă mai mult decât o coincidenţă.

Confirmând *un* principiu descoperit în texte vechi de sute de ani, dovezile arată cât se poate de clar, că decizia luată de mai mulţi oameni, *concentrată într-un anume fel,* are un efect direct şi măsurabil asupra calităţii vieţii noastre.

Chiar dacă astfel de schimbări nu pot fi explicate prin mijloace obişnuite, principiile din fizica cuantică văd în ele rezultatul acţiunii forţei interioare a unei alegeri colective sau de grup. Încriptată, poate, în tradiţii străvechi, până în momentul în care gândirea din zilele noastre a putut să o recunoască, ştiinţa pierdută a rugăciunii oferă o cale de acţiune pentru a evita bolile, distrugerile, războiul şi moartea, prevăzute pentru viitorul nostru.

Alegerile noastre *individuale* fuzionează şi produc răspunsul nostru *colectiv* faţă de prezent cu implicaţii ce pot varia de la câteva zile, la multe generaţii de acum încolo. Astăzi avem limbajul prin care să aducem acest mesaj de speranţă şi promisiune a împlinirii, în fiecare moment al vieţii noastre.

Deşi mai este până să se împlinească, în totalitate, viziunile sumbre ale lui Isaia, un număr tot mai mare de oameni de ştiinţă, filozofi şi cercetători cred că asistă la semnele premergătoare multor evenimente pe care el le-a prezis pentru această perioadă a existenţei noastre istorice.

Se poate, oare, ca asemenea chei străvechi de descifrare a secretelor, precum manuscrisul lui Isaia, care conţin un mesaj atât de important, să fi supravieţuit vreme de peste două milenii, dar să nu fi fost recunoscute până când nu a fost înţeleasă însăşi natura lumii noastre?

Disponibilitatea de a accepta o asemenea posibilitate poate deveni ghidul nostru pentru evitarea suferinţei prezise de o serie întreagă de viziuni ce se referă la viitorul nostru.

Şi am văzut un nou Cer
Şi un nou Pământ…
Am auzit o voce spunând:
Nu va mai fi moarte,
Nici tristețe şi nici jale,
Pentru că lucrurile ce au fost,
Nu vor mai fi.

CARTEA ESENIANĂ A REVELAȚIILOR

Capitolul 1

TRĂIM ZILELE DESCRISE DE PROFEȚII

Istoria arată spre Acum

Dintr-un anume motiv, omul mi-a trezit atenția, în timp ce traversam holul, trecând pe lângă toaletă şi telefoane. Poate că m-au atras lucrările lui de artă, expuse pe perete. Poate că au fost bijuteriile lui, ce se arătau vederii, modest, dintr-o lădiță sculptată manual, aşezate pe o bucată de fetru. Mai degrabă, totuşi, cred că au fost cei trei copii care îl înconjurau. Neavând copii, am ajuns cu timpul să estimez din ce în ce mai bine vârstele copiilor altora. Cel mai mare dintre ei avea aproape opt ani, iar ceilalți păreau cu doi şi respectiv patru ani mai mici. *Ce copii frumoşi,* m-am gândit, în timp ce îi admiram în holul restaurantului.

Tocmai luasem masa de seară, o cină prelungită, împreună cu nişte prieteni, lângă un orăşel de pe litoral, situat la nord de San Francisco. Mă pregăteam să țin un seminar care avea să se desfăşoare în următoarele trei zile şi ştiam că fusesem cam distant în timpul cinei. Stătusem în capul mesei şi conversațiile parcă ar fi avut loc fără mine. Mă simțisem ca un observator, în timp ce toți ceilalți îşi găsiseră repede câte un partener de discuție şi se angrenaseră în conversații despre cariere, dragoste şi planuri de viitor, îmi amintesc că m-am întrebat dacă alegerea poziției la masă a fost intenționată - modul meu de a evita participarea directă, dar de a mă bucura, totuşi, de prezența unor prieteni vechi, angajați în discuții personale. Nu o dată m-am trezit privind prin ferestrele înalte care mă despărțeau de marea ce se izbea de dig.

Mintea mea era concentrată asupra prezentării pe care urma s-o fac în seara următoare. Ce cuvinte trebuia sa aleg

pentru deschidere! Cum să fac ca un public atât de variat, cu credințe atât de variate, să-mi acorde atenție când prezentam un mesaj străvechi, dătător de speranță pentru momentul istoric pe care îl trăim?

„Hei, cum merge!" m-a întrebat omul cu copiii şi bijuteriile, în timp ce mă îndreptam spre el. Salutul neaşteptat al unui străin m-a readus în prezent. Am zâmbit şi am dat din cap,

„Nemaipomenit" am răspuns, fără ca măcar să gândesc. „Se pare că aveți nişte ajutoare pe cinste" am spus, arătând spre copii. Omul a râs şi apoi ne-am pomenit că, în scurt timp, vorbeam despre bijuteriile lui, despre lucrările de artă ale soției sale şi despre cei patru copii ai lor.

„Am fost moaşă pentru fiecare dintre copiii mei," spuse. „Ochii mei au fost primul lucru pe care l-au văzut, atunci când au venit pe această lume. Mâinile mele au fost primele care le-au atins trupurile." Ochii săi străluceau, în timp ce îmi vorbea despre modul în care familia lui se mărise. În câteva clipe, acest om, pe care îl întâlneam pentru prima dată, mi-a descris miracolul naşterii pe care el şi soția sa îl experimentaseră împreună, de patru ori. Am fost repede mişcat de încrederea pe care mi-o arăta şi de sinceritatea vocii cu care îmi împărtăşea detaliile intime ale fiecărei naşteri.

„Este uşor să aduci un copil pe lume", zise el.

Este uşor pentru tine s-o spui, m-am gândit. *Ce-ar spune soția ta, dacă aş întreba-o despre cum este să naşti!* Imediat după ce am avut acest gând, s-a apropiat de noi o femeie. Am ştiut imediat că este soția lui. Erau unii dintre acei parteneri de cuplu care arătau de parcă ar face parte unul din celălalt. Femeia s-a îndreptat către noi şi a zâmbit călduros, în vreme ce-şi petrecea brațul pe după mijlocul soțului său. Aş fi trecut pe lângă operele sale artistice expuse pe pereții holului, dacă nu m-aş fi oprit să vorbesc cu bărbatul ei.

Deşi ştiam răspunsul la întrebarea pe care intenționam s-o pun, am vorbit primul.

„Sunteți mama acestor copii frumoşi?"

Mândria din ochii ei a spus totul, chiar înainte de a vorbi.

„Da, sunt”, răspunse. „Sunt mama *tuturor celor cinci.*” Cu zâmbetul larg pe care îl naşte privilegiul de a fi petrecut ani de zile împreună cu o persoană, ea a râs şi i-a dat un mic ghiont în braţ soţului ei. M-am prins imediat. Cel de-al cincilea copil era chiar el. Ea ţinea în braţe pe cel de-al patrulea, cel mai mic dintre copii, un băieţel de probabil doi anişori. Întrucât acesta se zbătea, mama sa l-a aşezat în picioare pe podeaua de la intrarea în restaurant. Copilul a păşit spre tatăl său, care l-a ridicat cu o singură mişcare şi l-a aşezat pe unul din braţele sale. Băieţelul s-a aşezat drept pentru a-şi putea privi tatăl direct în ochi şi a rămas aşa, pe tot timpul conversaţiei. Evident că mai făcuseră asta de multe ori.

„Deci, e uşor să ai un copil?” am spus, pentru a relua conversaţia de acolo de unde o lăsasem, înainte să apară soţia.

„De obicei da” răspunse el. „Când ei sunt gata, nu prea mai poţi face multe pentru a-i opri. ţâşnesc direct afară!” ţinând încă copilaşul cel mai mic în braţe, omul a făcut un gest prin care imita un jucător ce prinde o minge, sau un copil mic, cu mâinile.

Am râs cu toţii, iar el şi soţia s-au privit unul pe celălalt. Apoi, o senzaţie de pace i-a învăluit pe cei doi şi pe copiii lor. Din când în când, ne iese în cale, exact la momentul potrivit, cineva care spune exact cuvintele menite a ne aduce la suprafaţă amintiri şi a trezi posibilităţile care dormitează în fiecare dintre noi. Eu cred că, la niveluri care transcende vorbirea, lucrăm cu toţii în acest mod. Inocenţa faptului neaşteptat permite desfăşurarea unui moment magic. Am ştiut că acesta era unul dintre aceste momente. Bărbatul s-a uitat direct la mine. Expresia chipului său şi ceea ce simţeam în inima mea mi-au spus că ceea ce urma să se întâmple era motivul pentru care ne aflam împreună, în acel moment.

„De obicei, nu sunt probleme” continuă bărbatul. „Totuşi, din când în când, ceva se întâmplă. Ceva nu merge bine.” Uitându-se la băieţelul pe care îl ţinea în braţe, omul l-a strâns şi mai mult la piept şi a început să-i perie părul de pe frunte cu mâna. Pentru o clipă, cei doi s-au privit în ochi. M-am simţit

onorat de felul în care îşi împărtăşeau dragostea, fără a mă face să mă simt ca un simplu observator. Îmi permiteau să particip la acel moment al lor de apropiere.

„S-a întâmplat cu acesta", continuă bărbatul. „Am avut câteva probleme cu Josh" Ascultam atent, pe măsură ce el povestea în continuare, „lotul decurgea perfect, aşa cum. trebuia. Soției mele i se rupsese apa şi sarcina ajunsese în punctul în care trebuia să facem față unei a patra naşteri la domiciliu. Josh se afla în canalul ce duce spre afară, când, deodată, totul s-a oprit. Încetase să înainteze. Am ştiut că ceva era în neregulă. Nu ştiu de ce, mi-am amintit de un manual de instrucțiuni al politiei, pe care îl citisem cu ani înainte. Acolo exista un capitol referitor la naşterile în regim de urgență, cu o secțiune în care erau prezentate posibilele complicații. În minte mi-au apărut rândurile din acea secțiune. Nu este ciudat cum lucrurile potrivite par să vină în mintea noastră, exact la momentul potrivit?" A izbucnit într-un râs nervos, în vreme ce soția lui s-a apropiat şi mai mult de el. Femeia şi-a îmbrățişat soțul şi copilul cel mai mic. Am ştiut că împărtăşeau din nou, în acest fel, experiența care îi unise printr-o legătură intimă şi minunată.

„Manualul spunea că uneori, în timpul naşterii, bebeluşul poate să fie blocat de osul sacral al mamei. Uneori este capul, alteori este umărul cel care nu mai poate înainta, iar procedura de intervenție este una relativ simplă. Trebuie doar să introduci mâna şi să eliberezi copilul. Asta am gândit eu că se petrece cu Josh.

Mi-am introdus mâna în uterul soției mele şi, atunci, s-a întâmplat cel mai uimitor lucru cu putință. Am găsit osul sau sacral, am mişcat mâna puțin mai sus şi am simțit umărul lui Josh, care era blocat aici. Exact în clipa când voiam să-l mişc eu însumi, am simțit o mişcare. Mi-au trebuit câteva clipe pentru a-mi da seama ce se întâmpla. Era mâna lui Josh. Căuta osul sacral al mamei sale pentru a *se elibera! Pe* măsură ce mâna lui m-a atins în trecere, am trăit o experiență pe care puțini tați cred că au trăit-o". Cu toții aveam ochii în lacrimi.

„Povestea nu s-a terminat încă" zise încet nevasta. „Hai,

spune şi restul” i-a şoptit ea soţului, cu un aer încurajator.

„Ajung şi la partea aceea.” Zâmbi, în timp ce îşi ştergea ochii cu mâinile. „După ce braţul său mi-a atins mâna, Josh a încetat să se mai mişte, timp de câteva secunde. Cred că încerca să-şi dea seama ce a descoperit. Apoi, l-am simţit din nou. De data aceasta, nu îşi mai întindea mâna pentru a se elibera. De data aceasta, îşi întindea mâna spre mine! l-am simţit mânuţa trecând peste degetele mele. La început, atingerea lui a fost nesigură, ca şi când m-ar fi studiat. După câteva secunde, a început să strângă cu putere. Am simţit cum fiul meu încă nenăscut îmi prinsese degetele cu ale sale, într-un mod care arăta încredere, de parcă m-ar fi cunoscut! în acea clipă, am ştiut că totul va fi bine cu Josh. Toţi trei am cooperat în a-l aduce pe Josh în această lume - şi iată-l.” Ne-am uitat toţi la băieţelul aflat în braţele tatălui său. Observând atâtea priviri îndreptate spre el, Josh şi-a ascuns faţa în umărul tatălui lui.

„E încă puţin timid” spuse bărbatul râzând.

„Înţeleg de ce este atât de legat de dumneavoastră” am spus. „Ai trăit împreună o întâmplare unică!”

Ne-am privit unul pe celălalt, printre lacrimile ce ne umplu-seră ochii. Îmi amintesc sentimentul de emoţie şi oarecum de surprindere, datorat intensităţii momentului pe care tocmai îl trăisem. Am râs toţi, îndepărtând ceva din stânjeneala creată, dar fără a diminua cu nimic puterea a ceea ce împărtăşisem. După alte câteva cuvinte şi multe îmbrăţişări calde, ne-am spus noapte bună.

N-am mai revăzut acea familie de atunci. Acum, după aproape trei ani, îmi dau seama că nici măcar nu le ştiu numele. Ceea ce rămâne este povestea lor, deschiderea şi dorinţa de a împărtăşi un moment intim din vieţile lor. Sinceritatea lor atinsese ceva foarte vechi, ce se găsea adânc în mine. Cu toate că nu petrecuserăm mai mult de douăzeci de minute împreună, noi trei, împreună, creaserăm o amintire puternică, care avea să-mi reapară de multe ori, în lunile ce au urmat. A fost unul dintre acele momente când explicaţiile sunt de prisos. Nici măcar n-am încercat aşa ceva.

Perioada de tranziție dintre epoci

O foarte cunoscută frază din învățăturile lui Hermes Trismegistus, considerat părintele alchimiei, sugerează că experiențele din viața noastră de zi cu zi, cum ar fi naşterea unei vieți noi, reprezintă reflectări ale unor evenimente ce se petrec în cosmos, la o scară mult mai mare. Cu o simplitate elocventă, principiul spune: „După cum este în Cer, aşa şi pe Pământ". Teoria haosului, un domeniu specializat al matematicii, duce explicația un pas înainte, sugerând că experiențele noastre sunt şi holografice. Într-o lume holografică, experiența trăită de un element este oglindită de fiecare alt element din restul sistemului. Acceptând faptul că acesta este modul în care lucrează cosmosul, principiul mai poate fi aplicat şi unei experiențe mai apropiate nouă: relația dintre corpurile noastre şi Pământul nostru. În vreme ce familia la care m-am referit îmi împărtăşea acel moment al naşterii celui mai mic dintre copiii săi, mi-am amintit de principiul lui Hermes. Imediat, m-am dus cu gândul la analogia dintre venirea pe lume a lui Josh şi planeta noastră care dă naştere unei noi lumi. Similitudinile sunt evidente.

Dacă ne-am putea imagina, doar pentru o clipă, că venim pe Pământ de pe o planetă unde miracolul naşterii nu este o experiență familiară, povestea lui Josh ne oferă o nouă perspectivă asupra evenimentelor din vremea noastră. Să asişti la venirea în această lume a unei vieți noi este, oricum, o experiență magică.

Faptul că ştim care va fi rezultatul naşterii ne poate, totuşi, schimba oarecum sentimentele față de experiența în sine. În ce mod ar fi diferită perspectiva noastră, dacă n-am şti rezultatul? Ce s-ar întâmpla, dacă am privi desfăşurarea naşterii fără avantajul de a şti că o nouă viață a fost invitată în mijlocul nostru?

Am începe prin a vedea o femeie care acuză nişte dureri evidente. Fața ei s-ar strâmba odată cu țipetele naşterii. Din corpul său s-ar scurge sânge şi fluide. Dintr-un motiv sau altul, ca martori ai naşterii unei vieți noi, am vedea exact aceleaşi

simptome ce însoțesc, deseori, pierderea vieții în lumea noastră. Cum am putea şti vreodată că din simptomele exterioare ale durerii va apărea o viață nouă? Este oare posibil să facem exact aceleaşi aprecieri în ceea ce priveşte naşterea unui nou Pământ, pe care le-ar putea face cineva neobişnuit cu naşterea unui om? Acesta este exact scenariul despre care tradițiile străvechi spun că se desfăşoară acum: asistăm la naşterea ciclică a unei noi lumi.

În viziunile profetice din *Evanghelia după Matei,* autorul chiar foloseşte naşterea ca pe o metaforă cu ajutorul căreia descrie evenimentele pe care oamenii vremurilor noastre ar putea să le vadă: „în unele locuri va fi foamete şi cutremure. Toate aceste lucruri sunt începutul durerilor facerii.[1]

În ultimul sfert al secolului al douăzecilea, oamenii de ştiință au consemnat, de fapt, evenimente fără precedent, pentru care nu par a exista elemente de comparație. Din adâncurile cele mai profunde ale scoarței terestre şi până la marginile universului cunoscut de noi, instrumentele înregistrează evenimente care depăşesc măsurătorile anterioare în termeni de putere şi durată, uneori de magnitudini mult amplificate. În toamna anului 1997 rapoarte despre schimbări terestre şi sociale catastrofale au început să inunde Internet-ul, revistele şi alte mijloace mass-media care tratau aceste subiecte. Articolele descriau o diversitate de evenimente, de la mega-cutremure, ridicarea nivelului mărilor şi coliziuni iminente cu asteroizi, până la noi viruşi foarte puternici şi întreruperea fragilei păci din Orientul Mijlociu, fiecare dintre ele având potențialul de a provoca dezastre şi distrugere. Multe dintre articole descriu fenomene care se conformează prezicerilor făcute cu mii de ani în urmă, cu privire la acest moment din istorie. Atât profețiile străvechi, cât şi cele moderne, sugerează că evenimentele din 1997 au marcat începutul unei perioade neobişnuite, în care ne putem aştepta să vedem unele schimbări dramatice.

Limbajul schimbării

Era a doua săptămână a lui iulie 1998. Soția mea şi cu

mine tocmai ne întorseserăm dintr-o excursie prelungită, formată din trei săptămâni în Tibet şi cinci săptămâni în sudul Perului. Împreună am condus grupuri de călătorie cu tematică spirituală, în unele dintre cele mai vechi şi mai izolate locuri de pe Pământ. Scopul fiecărei călătorii a fost acela de a consemna exemple clare şi relevante ale unei înțelepciuni străvechi, pierdute pentru lumea occidentală acum 1700 de ani. Călătorind în locuri îndepărtate, unde obiceiurile au fost păstrate vreme de sute de generații, am avut ocazia de a vorbi cu cei care aplică vechile practici încă şi astăzi. În loc să speculăm pe marginea validității unor texte dispărute, sau să traducem limbile pierdute din inscripțiile de pe pereții templelor, am vorbit direct cu călugării, şamanii şi călugărițele din aceste regiuni. Cu ajutorul ghizilor, interpreților şi al propriilor noastre cunoştințe lingvistice, am pus întrebări specifice cu privire la practicile la care am avut privilegiul de a asista.

Cu toate că, în oraşele mai mari, am urmărit ştirile ori de câte ori a fost posibil, în cea mai mare parte a timpului Melissa şi cu mine am fost mai degrabă rupți de „lumea exterioară.” Am intrat în biroul meu, tocmai când fax-ul semnaliza primirea unui mesaj. Deja se adunase un maldăr de hârtie de fax, care atârna până la podea. M-am întrebat ce mesaj putea fi atât de urgent, încât să ne întâmpine astfel, chiar în prima zi a întoarcerii noastre.

Lăsând primele câteva pagini să cadă din aparat, le-am cules de jos şi am început să le răsfoiesc. Erau o mulțime de pagini cu informații provenind de la o mulțime de institute ştiințifice, începând cu Institutul Național de Aeronautică şi de Administrare a Spațiului, Institutul de Prospecțiuni Geologice al Statelor Unite şi terminând cu mari universități şi servicii de ştiri. Fiecare pagină conținea tabele, grafice şi statistici referitoare la evenimente neobişnuite care se petrecuseră în ultimele câteva luni. În mod evident, cercetătorii mă ținuseră la curent cu aceste evenimente - iar eu am intrat în birou, exact când sosea o nouă informare de acest gen.

Primele documente ofereau detalii asupra unui eveniment

cosmic de proporţii neîntâlnite până atunci. La 14 decembrie 1997, astronomii detectaseră o explozie la marginea universului nostru, a doua ca magnitudine după Big Bang. După cum s-a raportat în ziarele ştiinţifice, Ia aproximativ şapte luni după aceasta, cercetătorii de la Institutul de Tehnologie din California determinaseră că explozia durase între una şi două secunde, având o luminozitate egală cu a restului universului[2]. După explozia inițială, au urmat câteva alte explozii, de o magnitudine apropiată.

Urmau apoi rapoartele din iunie 1998, când oamenii de ştiinţă asistaseră la ciocnirea a două comete cu soarele nostru, un eveniment neobservat şi neconsemnat până atunci. În ambele cazuri, impactul a fost secondat de „o imensă emanaţie de gaz fierbinte şi de energie magnetică, cunoscută sub denumirea de evacuare de masă coronală (EMC).”[3] Erupţiile de acest gen declanşează perturbaţii masive în câmpul magnetic al Pământului, cauzând de multe ori întreruperea comunicaţiilor şi a alimentării cu energie electrică, pe suprafeţe întinse. În minţile multor oameni de ştiinţă sunt încă vii efectele unor perturbaţii similare, intervenite în martie 1989 şi cauzate de manifestări a căror amploare depăşise cu 50% tot ceea ce se înregistrase până atunci în domeniu.[4, 5]

Următoarele pagini ofereau detalii asupra studiilor publicate în aprilie 1998, ce conţineau părerile mai multor specialişti referitor la starea vremii şi la temperaturile extreme înregistrate în ultimii ani. Pentru prima oară, o echipă internaţională a confirmat că temperaturile din emisfera nordică crescuseră în ultimul deceniu mai mult decât în oricare altă perioadă din ultimii şase sute de ani.[6] Mai mult, studiile dezvăluiau că o eroare a datelor transmise de satelit dusese, în trecut, la interpretarea greşită a tendinţelor de evoluţie a vremii, prin faptul că mascase semnele ce indicau creşterea temperaturii aerului/ Luând în calcul o creştere similară şi în emisfera sudică, oamenii de ştiinţă de la Centrul Naţional de date asupra zăpezii şi gheţii erau încă uluiţi de rapiditatea cu care o bucată de 200 km pătraţi din gheţarul Larsen-B se desprinsese din Antarctica şi

dispăruse din fotografiile transmise de sateliți. La 15 februarie apărea în formă intactă, pentru ca, după doar unsprezece zile, să dispară iar, scufundându-se în apă. Potrivit raportului, exista posibilitatea ca întregul ghețar Larsen-B, acoperind mai mult de 10.000 km^2, să „se fărâmițeze, treptat, într-un an sau doi."[8] Studii suplimentare au continuat să explice semnificația unor astfel de evenimente, calculând că „o prăbuşire a calotei glaciare a Antarcticii ar putea duce la o creştere cu 6 metri a nivelului apelor mărilor şi oceanelor."[9]

De la începutul anului 1997 un fenomen atmosferic anormal, cunoscut sub numele de El Nino, a început să provoace distrugeri ale agriculturii, industriei şi a afectat viețile a sute de mii de oameni, la nivel mondial. Statisticile au consemnat că, până în prezent, mai mult de 16.000 oameni au murit din această cauză pe glob şi că pagubele estimate se ridică la aproape 50 de miliarde de dolari. Înainte de producerea fenomenului ca atare, modelele climatice convenționale n-au prevăzut absolut deloc acest fenomen, care se datorează întreruperii şi inversării direcției de propagare a curenților oceanici.

Alte articole vorbeau despre descoperirea, în 1991, a unor noi semnale misterioase venind dinspre centrul galaxiei noastre[10] şi confirmau faptul că Polul Nord magnetic al Pământului s-a deplasat, din 1949-50 şi până acum, cu peste cinci grade.[11, 12]

Articolele erau însoțite de comentarii aparținând unor cercetători de elită, care consemnau accelerarea şi creşterea în intensitate a fenomenelor. Evenimente din anii trecuți, considerate de mulți ca izolate şi anormale - cum ar fi exploziile solare de la sfârşitul anilor 80 - erau acum văzute ca fenomene pregătitoare pentru recentele manifestări extreme şi mai ample. Totul se întâmplase pe parcursul a numai nouă ani! Deşi nu eram surprins, am fost, totuşi, uimit de numărul evenimentelor şi de perioada în care s-au manifestat. Mulți cercetători bănuiesc că neobişnuitele mutații fizice ar putea reprezenta începutul catastrofalului ciclu de schimbări prevăzut în atâtea tradiții şi profeții.

La o primă vedere, fără a avea un cadru corespunzător

pentru a putea studia astfel de rapoarte, ele pot părea, în cel mai bun caz, înspăimântătoare. Diversitatea evenimentelor produse într-un timp atât de scurt pare să fie mai mult decât o simplă întâmplare sau o coincidență. Fiecare dintre aceste evenimente, în sine, a dat un semnal de alarmă oamenilor de ştiinţă şi guvernelor, făptui că multe dintre ele s-au petrecut în intervalul a doar câteva săptămâni, sugerează că s-ar putea să asistăm la desfăşurarea unui alt scenariu, unul neluat în considerare de modelele noastre referitoare ta societate şi natură.

Mulți învățați, profeți contemporani şi oameni obişnuiți cred că asemenea exemple puternice de manifestări extreme, la nivel de natură şi societate, constituie, de fapt, semnele prevestitoare pentru evenimentele ce vor transpune în realitate profețiile vechi despre război şi distrugere. *Aceleaşi profeții, judecate în ansamblul lor, oferă un mesaj de cu totul alt gen.* Departe de a fi înspăimântătoare, vechile preziceri, văzute prin ochii noilor cercetări, oferă o perspectivă ce ne dă putere, de speranță şi împlinire.

Istoria arată spre Acum

Aşteptam pe fir de câteva clipe, când am auzit în receptor vocea crainicului.

„Vom începe programul în trei minute, care va fi întrerupt de o reclamă a postului nostru la douăzeci şi respectiv treizeci de minute după fiecare oră scursă” a spus el.

Radioul a fost întotdeauna *un* mediu bun pentru mine. Totuşi, am simțit un fior familiar de emoție traversându-mi corpul, când am auzit vocea bărbatului. Ştiam că, în următoarele trei ore, fiecare cuvânt pe care-l voi spune va fi auzit în toată țara. Timp de luni, uneori ani, voi fi citat în legătură cu anumite declarații pe care le voi face în seara aceasta. În acelaşi timp, ştiam că mesajul meu pentru o nouă posibilitate va oferi speranță celor ce ascultă. Am respirat adânc, pentru a mă concentra şi a mă pregăti. Programul era în direct şi nimic nu fusese repetat. Gândul meu imediat a fost: *Care va fi prima întrebare?*

Ca şi când mi-ar fi auzit gândul, crainicul a revenit deodată în receptor. „Am dori să începem prin a ne adresa optimismului dumneavoastră. În contextul atâtor preziceri ce se referă la distrugeri catastrofale pentru sfârşitul de mileniu, de ce gândiți atât de pozitiv în ceea ce priveşte viitorul lumii noastre?”

„Bine” am replicat „văd că începem cu întrebările uşoare.”

Am râs împreună, lăsând să dispară orice tensiune acumulată. La câteva clipe după aceasta, vocea moderatorului emisiunii a dat startul interviului în direct. Repede, conversația noastră a trezit curiozitatea diferiților ascultători care, prin telefon, au pus întrebări în legătură cu încercările la care ne-am putea aştepta în perioada de tranziție de la sfârşitul mileniului şi începutul secolului al XXI-lea. Deşi formulările au variat, exista o temă comună la baza fiecărei întrebări: îngrijorare în privința schimbărilor de natură distructivă ce îi amenință pe locuitorii Pământului. Unele dintre vocile celor care telefonau tremurau, pe măsură ce îşi prezentau viziunea personală şi a grupului social din care făceau parte, cu privire la sfârşitul secolului.

Un amerindian bătrân, care nu a specificat din ce trib era, a descris schimbări specifice ale Pământului, despre care străbunii săi au spus că vor marca ultima din cele trei „mari cutremurări” ale planetei. Acestea includeau cutremure, schimbări ale modelelor de climă şi prăbuşirea anumitor forme de guvernare. Din perspectiva poporului său, schimbările prevestite începuseră deja.

Am ascultat cu atenție. Din câte cunosc, fiecare dintre ascultătorii care au sunat a prezentat corect prezicerile, cu exact aceleaşi detalii pe care le auzisem şi eu. În acelaşi timp, povestirile erau complete. În viziunea predecesorilor noştri, o distrugere catastrofală era una dintre posibilitățile pentru viitor.

Multe profeții indică, totuşi, o altă alternativă. Există şi variante de viitor, care vorbesc despre bucurie şi speranță, viziuni ce par a fi fost pierdute în negura timpului, sau pur şi simplu uitate, pe măsură ce profețiile au fost transmise din generație în generație. Emisiunea noastră a continuat până în zorii dimineții următoare, împreună cu moderatorul, am conturat

cu grijă un cadru de discuție în care manifestările sociale şi naturale extreme au început să aibă sens. Am descris o serie întreagă de revelații recent descoperite în texte protocreştine. Sprijinit de cercetări noi ce validează aceste tradiții, sursa optimismului meu a devenit, în curând, limpede, în timp ce provocările cu care ne confruntăm par tot mai cumplite, credința *mea* în capacitatea noastră colectivă de a depăşi evenimentele cu care ne confruntăm, a devenit şi mai puternică.

Fereastră spre lumile interioare

Pentru mulți cercetători, recentele manifestări extreme înregistrate în sistemul nostru solar, schimbările modelelor climatice şi sociale şi mutațiile de natură geofizică nu-şi găsesc corespondent în tiparele de gândire ale lumii vestice. Educația occidentală le cere specialiştilor să considere evenimentele anormale observate de ştiință ca pe nişte fenomene distincte, fără legătură între ele - mistere lipsite de context. Tradițiile străvechi şi indigene, cum ar fi cele ale populațiilor băştinaşe din America de Nord şi de Sud, din Tibet, sau cele ale comunităților situate la Qumran, lângă Marea Moartă, ne oferă totuşi un cadru de gândire, cu ajutorul căruia putem explica haosul aparent din lumea noastră. Aceste învățături ne furnizează o viziune unitară asupra creației, reamintindu-ne că trupurile noastre sunt făcute din aceleaşi elemente ca şi Pământul - nici mai mult, nici mai puțin.

Poate că străvechii esenieni, misterioşii autori ai *Manuscriselor de la Marea Moartă,* ne oferă una dintre cele mai clare perspective asupra relației noastre cu lumea şi cu ştiința timpului şi cea a profeției. Confirmate de cercetările moderne, aceste texte vechi de 2500 de ani sugerează că evenimentele observate în lumea ce ne înconjoară oglindesc dezvoltarea credințelor din interiorul nostru. De exemplu, documente din secolul al patrulea, păstrate în bibliotecile particulare ale Vaticanului, oferă detalii asupra acestei relații, amintindu-ne că „spiritul Fiului Omului a fost creat din spiritul Tatălui Ceresc, şi *corpul său din corpul Mamei Pământene. Omul este Fiul Mamei*

Pământene şi de la ea a primit Fiul Omului întregul său corp. Sunteți una cu Mama Pământeană; ea este în voi, şi voi în ea.*"* (sublinierea îmi aparține).[13]

În felul lor simplu de a se exprima, esenienii ne vorbesc despre o relație pe care știința modernă ne-a confirmat-o astăzi. Aerul din plămânii noştri este acelaşi aer care planează deasupra oceanelor şi goneşte printre crestele munților. Apa, care reprezintă aproape 98% din sângele nostru, este aceeaşi apă care era, odată, în marile oceane şi în râurile de munte. Prin scrierile lor din alte vremuri, esenienii ne invită să ne vedem ca fiind una cu Pământul - şi nu separați de el. Această viziune străveche asupra lumii ne oferă două principii cheie, menite a ne arăta drumul printre cele mai mari încercări ale timpurilor noastre moderne.

În primul rând, ni se reaminteşte că dezechilibrele provocate Pământului reflectă tulburările din corpurile noastre. Tradițiile la care mă refer consideră că, de exemplu, slăbirea sistemului nostru imunitar şi excrescențele canceroase din corpurile noastre sunt expresia interioară a unui colaps colectiv, care împiedică lumea noastră exterioară să ne dea viață.

În al doilea rând, acest tip de raționament ne invită să ne gândim la cutremure, erupții vulcanice şi modele climatice ca la o oglindire a marii schimbări care are loc în conştiința umană. Este evident, dintr-o asemenea perspectivă, că viața devine mult mai mult decât o serie de experiențe zilnice, care se desfăşoară aleatoriu. Evenimentele din viața noastră reprezintă nişte barometre vii, care ne arată cât am avansat pe parcursul acestei călătorii începute acum mult timp. Urmărind relațiile noastre cu modelele societăților şi ale naturii, noi, de fapt, asistăm la schimbările din interiorul nostru.

Această perspectivă holistică sugerează că schimbările din lume ne oferă şansa unică de a măsura consecințele alegerilor, credințelor şi valorilor noastre într-un mod dramatic, ca un fel de mecanism de feedback. Odată ce mecanismul este recunoscut, ne deschidem spre posibilități noi şi putem face chiar unele alegeri superioare în viețile noastre.

Asemenea posibilități de vindecare au fost păstrate în tradițiile tribale şi în profețiile protocreştine, vreme de sute de generații.

Văzută prin ochii predecesorilor noştri, succesiunea evenimentelor în timp s-a desfăşurat conform previziunilor: timpul marii schimbări este acum. Dacă lumea noastră exterioară oglindeşte, într-adevăr, credințele şi valorile noastre, este atunci posibil să punem capăt durerii şi suferinței de pe Pământ, prin alegerea compasiunii şi păcii? în prezent, scenariile privind topirea calotelor glaciare, prin care ar creşte în mod periculos nivelul apelor, sporirea activității seismice la nivel mondial şi izbucnirea unui al treilea război mondial sunt de-abia în faza inițială. În cazul evoluției lor complete, fiecare dintre aceste scenarii ar putea reprezenta o amenințare serioasă pentru chiar supraviețuirea omenirii. Mesajul nostru de speranță este că ele nu au ajuns încă în faza finală. Soluția pe care o putem aborda în rezolvarea acestor situații este o chestiune de timp: cu cât vom identifica mai repede relația dintre noi şi lumea înconjurătoare, cu atât mai repede ne vom da seama că opțiunile noastre interioare pentru pace se oglindesc în exterior, sub forma manifestărilor blânde ale naturii, vindecarea societăților şi a păcii între națiuni.

Avem deja dovada unei tehnologii puternice, uitată de mult, ascunsă adânc în memoria noastră colectivă. Vedem în fiecare zi dovezile tehnicii noastre bazate pe sentiment, în bucuria naşterii unei noi vieți şi a iubirii care nu moare, precum şi în împrejurările care ne fură bucuria din sufletele noastre. Această ştiință interioară este ceea care ne conferă puterea de a transcende cu uşurință profețiile ce prevestesc distrugerile din viitor şi provocările cu care ne confruntă viața. În înțelepciunea noastră colectivă rezidă şansa unei noi ere a păcii, unității şi cooperării globale, fără precedent în istoria umanității.

Profețiile fizicii cuantice, în zilele speranței

Dezvoltată la începutul secolului al XX-lea, ştiința fizicii cuantice stabileşte principii care permit ca timpul, rugăciunea şi

viitorul nostru să se relaționeze strâns, în moduri pe care abia începem să le înțelegem. Printre proprietățile care ne intrigă *la* teoria cuantică este şi aceea care se referă la existența mai multor rezultate posibile pentru aceeaşi secvență de timp dată. Făcând analogia cu pasajul biblic care spune că „în casa Tatălui meu sunt multe lăcaşuri," „casa" lumii noastre este casa mai multor rezultate posibile, în funcție de condițiile pe care le creăm în viețile noastre. În loc să ne *creăm* realitatea, poate că ar fi mai potrivit să spunem că noi creăm condițiile prin care *atragem* în prezent *un anumit rezultat din viitor,* deja existent ca alternativă.

Alegerile pe care le facem ca indivizi determină locaşul, sau *posibilitatea cuantică,* pe care o vom experimenta în viețile noastre personale. Dat fiind faptul că alegerile noastre individuale cad sub incidența unor categorii largi - care fie afirmă, fie neagă viața din lumea noastră - multele noastre alegeri fuzionează într-un răspuns unic, colectiv, la provocările momentului.

De exemplu, dacă alegem iertarea, compasiunea şi pacea, atragem variante de viitor care reflectă aceste calități. Frumusețea analogiei făcute anterior cu principiul lui Hermes Trismegistul, „precum în Cer, aşa şi pe Pământ" este că ni se arată semnificația fiecărei alegeri făcute, în fiecare moment, de orice bărbat sau femeie, oricine ar fi ei. În absența banilor sau a privilegiilor, toate alegerile au aceeaşi forță şi valoare. Cu certitudine, a naviga printre posibilitățile oferite de viață reprezintă un proces de grup. Într-o lume cuantică nu există fapte ascunse şi acțiunea fiecărui individ contează. Suntem aici, în lumea pe care o creăm împreună.

Nici profețiile antice, nici cele moderne nu pot prezice viitorul, - noi ne perfecționăm alegerile în fiecare moment! Deşi putem avea impresia că ne aflăm pe cărarea ce duce spre un anume rezultat, drumul nostru se poate schimba în mod radical pentru a produce un alt rezultat, care este oarecum neprevăzut (într-o perioadă de doar treizeci de minute, după cum s-a văzut în exemplul nostru cu bombardamentul din Irak).

Previziunile oferă doar posibilități. Fizicianul Richard Feynman, considerat de mulți a fi unul dintre cei mai mari reformatori de la Albert Einstein încoace, a vorbit exact despre această cheie a profeției, atunci când a declarat: „Nu ştim cum să prezicem ce se va întâmpla într-o anume situație. Singurul lucru care poate fi prezis este probabilitatea manifestării unor evenimente diferite.”[14]

Poate că cele mai importante pasaje din textele noastre precreştine pierdute sunt cele care se referă la o veche ştiință, cunoscută azi cu numele de *rugăciune.* Considerată de mulți drept rădăcina oricărei tehnici, rugăciunea, care este uniunea dintre gând, sentiment şi emoție, reprezintă şansa pe care o avem de a vorbi în limba schimbării - atât în lumea noastră, cât şi în corpurile noastre. Prin cuvintele unor alte vremuri, ni se reaminteşte de potențialul pe care rugăciunea îl poate aduce în viețile noastre. Acum, cercetarea modernă oferă aceeaşi perspectivă, în limbajul propriei noastre ştiințe.

La sfârşitul anilor '80, efectul rugăciunii şi al meditației colective a fost confirmat prin studii efectuate în oraşe mari, în care nivelul de infracționalitate a scăzut considerabil, datorită acestor activități realizate de cei pregătiți în acest sens.^[5]

Studiile au eliminat posibilitatea „coincidenței” care s-ar fi putut datora ciclurilor naturale, schimbărilor în politica socială, sau aplicării legii. În timp ce în *interiorul* grupurilor de studiu s-a creat o stare de calm şi de pace, efectele eforturilor lor s-au făcut simțite şi dincolo de pereții clădirilor în care se rugau, sau meditau.

Printr-o rețea invizibilă, care părea să pătrundă în sistemele de credință, în organizații şi în straturile sociale ale oraşelor, opțiunea pentru pace a câtorva persoane a influențat viețile multora. A existat, în mod clar, un efect direct, observabil şi măsurabil al comportamentului uman influențat de grupurile care se concentrau prin rugăciune sau meditație.

Schimbarea a fost oare creată de cei care s-au concentrat continuu asupra păcii, sau aceste rugăciuni şi meditații dovedesc cumva o altă posibilitate, cu mari implicații, demonstrată până

acum doar în condiții de laborator? Dacă teoriile din fizica cuantică, menționate anterior, sunt corecte, atunci, pentru fiecare infracțiune petrecută într-un oraş mai exista deja şi o altă alternativă simultană: una în care infracțiunea este absentă. Cercetătorii numesc asemenea posibilități „suprastraturi" pentru că par să acopere una dintre realități, cu rezultatul unei posibilități noi.

Există oare anumite feluri de a te ruga, care să cheme aceste suprastraturi în realitatea prezentă! Pentru ca acest lucru să fie posibil - cum ar fi, de exemplu, în experimentele descrise mai sus - varianta păcii şi cea a infracțiunii trebuiau să existe *simultan,* una cedând în favoarea celeilalte. În sistemul nostru de gândire, este imposibil ca două lucruri să împartă acelaşi loc, în acelaşi timp ... sau e cumva posibil?

În ultima sa carte, *Descifrarea Codului Biblic,* Dr. Jeffrey Satinover, relatează despre unele cercetări noi şi extraordinare care vizează tocmai asemenea posibilități. Într-unui din aceste studii, raportează Satinover, doi atomi cu proprietăți foarte diferite au fost surprinşi manifestându-se într-un mod ce sfidează legile naturii, aşa cum le înțelegem noi astăzi. În anumite condiții, *cei doi atomi ocupau acelaşi loc în exact acelaşi timp!*[16]

Până la efectuarea acestor studii, un astfel de fenomen fusese considerat imposibil. Acum ştim că nu este aşa. Ceea ce se întâmplă în lumea noastră, la un anumit moment dat, este indus de oameni, maşini, pământ şi natură. La nivelul cel mai elementar, ne referim la atomi. Dacă două dintre cărămizile care stau la baza lumii noastre pot coexista în acelaşi moment, atunci e posibil ca mai mulți atomi, aflați în circumstanțe diferite, să facă acelaşi lucru, obținându-se rezultate diferite. Diferența poate fi, pur şi simplu, una de proporție.

Prin intermediul rafinatului limbaj al fizicii cuantice, dispunem acum de vocabularul necesar pentru a descrie cu precizie modul în care participăm la determinarea rezultatelor din viitorul nostru. Observând că experiențele vieților noastre există ca evenimente situate de-a lungul axei timpului, strămoşii

ne reamintesc că, pentru a schimba natura experienței noastre, trebuie doar să alegem o nouă direcție de acțiune. Diferența dintre acest sistem de gândire şi ideea potrivit căreia noi ne creăm realitatea prin acționarea asupra structurii creației, este complexă şi, în acelaşi timp, extrem de subtilă.

În loc să creăm şi să impunem transformarea lumii noastre, poate că străvechea soluție sugerată de maeştrii schimbării pasive din trecut o reprezintă capacitatea noastră de a ne schimba direcția spre care ne concentrăm atenția.

Buddha, Gandhi, Iisus din Nazareth, ca şi cei care au participat la rugăciunea colectivă din noiembrie 1998 au simțit toți efectul unei asemenea schimbări. Fizica cuantică sugerează că, prin re-direcționarea concentrării noastre - locul spre care ni se îndreaptă atenția - *aducem în manifestare un nou curs al evenimentelor,* în vreme ce, simultan, eliminăm un curs existent al evenimentelor, care nu ne mai este de folos.

Poate că exact asta s-a întâmplat, în acea seară de noiembrie, cu campania împotriva Irakului. Cu toate că atingerea scopurilor noastre politice, prin aplicarea forței militare, se poate să ne fi servit în trecut, probabil că am ajuns într-un moment când considerăm că asemenea tactici sunt depăşite. Oricât de ciudat ar suna, amenințarea din trecut, de distrugere reciprocă între puteri de o forță comparabilă, a creat, de fapt, una dintre cele mai lungi perioade de pace relativă a lumii noastre, din ultimii ani.

Fără îndoială, ceva s-a schimbat în acea seară de noiembrie. Printr-o voce la unison, familia noastră globală a ales să-şi direcționeze atenția către suprastratul păcii, renunțând la obținerea păcii prin soluția militară. Chiar dacă cele treizeci şi ceva de țări care au participat la rugăciune, în seara aceea, reprezintă doar o mică parte din lumea noastră, efectele au fost puternice. În noaptea aceea, avioanele de război nu au mai risipit vieți în Irak.

Se poate, oare, ca aducerea păcii în viețile noastre să depindă de simplul efort de a ne concentra asupra păcii - ca şi cum această pace ar fi ceva ce deja s-a obținut? Tradițiile

străvechi ne întreabă de ce vrem să complicăm lucrurile.

Rescrierea viitorului nostru

Membrana ce desparte alternativele posibile de viitor ar putea fi atât de subțire, încât să nu ne dăm seama când trecem la un alt rezultat. De exemplu, „impulsul brusc" de a face mai multe exerciții fizice, de a mânca altfel, sau de a reveni la o relație zbuciumată, reprezintă o nouă alegere, ce sparge structura tiparului prezent şi promite un alt rezultat. Deşi s-ar putea să simțim că alegerea a fost *spontană sau firească,* schimbarea ne permite acum să experimentăm posibilitatea sănătății, sau a unei relații care, în trecut, era, doar un vis.

Rugăciunea este limbajul care ne permite să ne exprimăm visurile, să le transformăm într-o realitate a vieții noastre. Dar dacă alegerile noastre au fost făcute în mod intenționat?

Acum, poate că mai mult decât în orice alt moment al istoriei, alegerea rezultatului ne aparține. Odată ce am citit cuvintele, am recunoscut posibilitățile şi ne-am deschis în fața unor idei noi, nu ne mai putem întoarce la nevinovăția momentului anterior. În prezența a ceea ce am văzut/trebuie să-i dăm experienței noastre un sens. Am putea ignora ceea ce ni s-a arătat, pretextând lipsa de dovezi sau de informații suficiente, ori am putea să îmbrățișăm o nouă cale.

Clipa în care ne împăcăm cu fiecare nouă posibilitate, este clipa în care începe magia - este clipa alegerii.

Acum, când lumea noastră dă naştere unui nou Pământ, suprafețele de uscat, modelele climatice, calotele glaciare şi transformările câmpului magnetic sunt toate supuse schimbării. În lumina ultimelor cercetări, care este capacitatea noastră de a aplica înțelepciunea unor texte vechi de două mii de ani la scară globală, pentru a obține un răspuns care să aibă ca rezultat vindecarea, pacea şi o tranziție armonioasă?

Durerile facerii au început deja, deoarece istoria arată spre *acum* - ultimele zile ale profeției.

Mi-ai făcut cunoscute
Lucrurile tale profunde şi misterioase.

CARTEA IMNURILOR, MANUSCRISELE
DE LA MOARTEA MOARTĂ

Capitolul 2

CUVINTE PIERDUTE ALE UNUI POPOR UITAT

Dincolo de ştiinţă, religie şi miracole

S-a întâmplat atât de repede. Uneori sentimentul pe care ți-l trezeşte un eveniment durează mai mult decât evenimentul în sine. Acesta a fost unul dintre acele momente. Am derulat scena în mintea mea, iar şi iar. Folosind încetinitorul, am putut vedea scenă cu scenă. Din postura observatorului, am studiat detaliile, căutând un răspuns - ceva din lumea pe care o cunoşteam, care să descopere sensul a ceea ce tocmai trăisem.

Cu doar câteva clipe înainte, pe când mergeam încet prin parcare, îndreptându-mă spre restaurantul de la malul mării, observasem un domn în vârstă. Îl văzusem, împreună cu o femeie despre care am presupus că este soția lui, făcându-şi loc printr-o mică mulțime de oameni, pe culoarul de trecere din fata recepției. Împreună, tocmai trecuseră prin uşile turnante şi ieşiseră în aerul fierbinte şi dens al unei nopți de vară, de pe coasta Georgiei. Bastonul lui de oțel îi preceda fiecare pas, asigurându-i o poziție stabilă, din care pleca mişcarea următoare.

Deodată, ritmul s-a schimbat. Pe neaşteptate, a ajuns în dreptul unei curbe în pantă, care cobora cu vreo douăzeci de centimetri față de nivelul trotuarului. Am privit cum bastonul lui s-a balansat nesigur, s-a clătinat şi apoi s-a prăbuşit pe asfaltul încă fierbinte. Bărbatul, care ținea strâns şi cu încredere mânerul însoțitorului său de drum, s-a prăbuşit peste el. A rămas acolo nemişcat. Ca şi când aş fi fost martorul unui spectacol suprarealist, am rămas înțepenit în stradă. În tăcere. Doar priveam.

Vântul părea să se joace cu auzul meu, îndepărtând de mine țipetele de groază ale soției lui. „Ajutați-ne! Vă rog, să ne

ajute cineva!” Vocea ei puternică părea incredibil de puternică, în raport cu corpul subțire, fragil.

în câteva secunde, am fost lângă ei. Cu toate că mă mişcasem foarte repede, nu am fost primul. In timp ce asistam, în tăcere, la cele întâmplate, nu văzusem pe nimeni în preajmă sau apropiindu-se. Deja în genunchi, lângă bărbatul căzut, se afla o altă femeie, care îi pusese capul în poala sa. O dâră roşie se scurgea în zigzag dinspre partea de jos a capului bărbatului, chiar de sub ureche. Femeia i-a răsucit uşor corpul, pentru a vedea de unde curge sângele. La lumina palidă care venea din holul restaurantului, am văzut încreţiturile pielii lui, care, suprapunându-se, ascundeau privirii rana ce constituia sursa sângerării.

Cu grijă, femeia a despărţit fiecare încreţitură, până când a găsit rana. În lumina felinarului cu vapori de mercur de deasupra, sângele avea o culoare ciudată. Prima dată am avut impresia că e o altă încreţitură a pielii. Apoi, am văzut un loc mai întunecat, o licărire neagră. Fără a scoate o vorbă, femeia a atins ţesutul lezat şi a început să mângâie rana, de parcă ar fi alintat un animal micuţ, l-am privit chipul. Îşi ridica capul spre cer, cu ochii închişi. După ce asistaseră la incident dinăuntrul restaurantului, în jurul nostru s-au strâns mai mulţi oameni. În afară de şoaptele întâmplătoare ale câtorva persoane abia sosite, nu se auzea nici o vorbă. Tot grupul păstra o linişte desăvârşită şi nimeni nu se mişca, de parcă ar fi respectat un consens dinainte stabilit. Mai târziu, în seara aceea, câţiva dintre privitori spuneau că simţiseră ceva sacru în legătură cu acel moment. Alţii au mers atât de departe, încât au spus chiar că se petrecuse ceva sfânt.

în orice caz, toţi eram captivaţi de ceea ce vedeam. La început, nu ne-am dat bine seama ce se întâmplă. Simţurile noastre spuneau una, iar logica alta. Acolo, în lumina slabă din parcarea acestui mic restaurant, am asistat la ceea ce ştiinţa modernă ar considera *un* miracol. Sub privirile a doisprezece oameni sau mai mulţi, pe măsură ce femeia mângâia uşor rana bătrânului, aceasta a început să dispară. În câteva clipe, rana s-a vindecat,

fără a lăsa nici o urmă a loviturii de acum câteva clipe.

Cineva din restaurant telefonase la 911 şi ambulanţa a sosit în câteva minute. Când aceasta şi-a semnalat prezenţa cu girofarurile, mulţimea s-a dat la o parte, permiţând cadrelor medicale să se apropie de omul ce se afla încă cu capul în poala femeii, care s-a ridicat apoi pentru a lăsa medicul să acţioneze. L-am urmărit, pe măsură ce examina petele de sânge de pe cămaşa bărbatului. Cu precizie, acesta a urmărit traseul lor şi a ajuns la locul de sub ureche. La fel cum procedase femeia, cu câteva clipe înainte, medicul a separat încreţiturile pielii unde se strânsese sângele. Spre uimirea medicilor şi a privitorilor, nu exista nici o rană. Sângele părea *să fi apărut brusc într-un* loc de pe gâtul bătrânului, să-şi fi urmat curbul şi să fi pătat gulerul cămăşii. Nu exista nici o urmă de rană, zgârietură sau cicatrice. Deşi încă umed pe pielea bărbatului, sângele părea să fi apărut de nicăieri! întrebările se înghesuiau în capul meu, în timp ce priveam: Cum era posibil? Date fiind cunoştinţele atât de avansate ale ştiinţei actuale - care poate pătrunde în lumea unui atom şi construi maşini ce călătoresc până la capătul galaxiei noastre - de ce aceeaşi ştiinţă consideră vindecarea la care am asistat, drept un miracol?

Cuvinte pierdute

Cu toate că în ştiinţa occidentală nu avem sistem de referinţă pentru un astfel de eveniment, el îşi găseşte loc în sfera de competenţă a tradiţiilor indigene şi în cea care a stat la baza elaborării textelor străvechi. În plus, aceleaşi tradiţii ne reamintesc că acum, în momentul de convergenţă a multor cicluri de timp, vom recunoaşte importanţa acestui gen de miracole. Pe măsură ce asistăm la evenimente aflate dincolo de înţelegerea ştiinţei noastre actuale, reaprindem amintirea unei puteri care a existat în fiecare dintre noi, vreme de sute de generaţii. Timp de aproape două milenii, puterea noastră a dormitat, în vreme ce noi ne-am confruntat cu provocările istoriei umane. Aceleaşi tradiţii sugerează că acum vom trezi darurile noastre, pentru a face faţă unor încercări şi mai mari. Procedând astfel, deschidem

uşa unei epoci de pace şi cooperare fără precedent, asigurând un viitor generaţiilor ce vin.

Atunci, oare de ce aceste extreme, constatate în neliniştile naturii şi ale societăţii actuale, reprezintă un mister atât de mare pentru gândirea occidentală? S-ar putea oare ca, dat fiind felul în care ne-am explicat până acum procesele naturale, înţelegerea noastră să fie incompletă? Lipseşte ceva? Este oare posibil să fi pierdut, prin ungherele înţelepciunii noastre colective, cunoaşterea care ne permite să descoperim sensul a ceea ce pare fără sens?

Ultima jumătate a secolului al XX-lea a prilejuit descoperirea unor documente ce au adus lumină în ceea ce priveşte aceste întrebări, puse atât de frecvent. Manuscrise vechi de secole, de origine aramaică, etiopiana, egipteană coptă, greacă şi latină, sprijină tradiţiile indigene şi sugerează clar că răspunsul la această întrebare este „Dai"

O tehnologie uitată

Acum o mie şapte sute de ani, s-au pierdut elemente cheie ale moştenirii noastre străvechi, acestea fiind încredinţate înalţilor preoţi şi tradiţiilor ezoterice ale momentului. În efortul de a simplifica tradiţiile religioase şi istorice slab organizate din acea perioadă, la începutul secolului al patrulea d.Ch. Împăratul roman Constantin a format un consiliu de istorici şi de cărturari. Cunoscut mai târziu sub numele de *Conciliul de la Niceea,* acesta s-a achitat de directiva primită şi a recomandat ca cel puţin douăzeci şi cinci de documente să fie modificate sau eliminate din colecţia de texte. Conciliul a considerat că multe dintre lucrările examinate sunt în plus, conţinând povestiri ce se suprapun, sau parabole care se repetă. Alte manuscrise erau atât de abstracte şi uneori atât de mistice, încât s-a considerat că nu pot avea o valoare practică. În plus, alte douăzeci de documente au fost îndepărtate şi păstrate doar pentru uzul unor cercetători privilegiaţi şi al anumitor învăţaţi. Cărţile rămase au fost comprimate şi rearanjate, pentru a le da un înţeles mai mare şi pentru a le face mai accesibile cititorului de rând.

Fiecare dintre aceste decizii a contribuit la a încurca şi mai mult misterul rostului existenței şi al posibilităților noastre, precum şi relațiile dintre noi, ca indivizi. În urma îndeplinirii sarcinii lor, conciliul a elaborat un singur document, în anul 325 d.Ch.

Rezultatul muncii lor rămâne, probabil, unul dintre cele mai controversate texte ale istoriei sacre. El este astăzi cunoscut sub numele de Sfânta Biblie.

O mie şapte sute de ani mai târziu, implicațiile acțiunilor întreprinse de Conciliul de la Niceea continuă să modeleze politica, structura socială, înțelegerea religioasă şi tehnologia vieții noastre. Deşi trăim într-o lume sofisticată, bazată pe ştiință, presupunerile ce au condus la realizările noastre tehnice sunt puternic înrădăcinate în credințele după care ne raportăm la lumea noastră. Această înțelegere, dezvoltată pe parcursul a mii de ani, a devenit chiar fundamentul ştiinței noastre. De exemplu, cât de diferită ar fi tehnologia din industria petrolieră, cea aflată la cârma economiei noastre actuale, dacă am fi recunoscut legile armoniei şi ne-am fi pus în funcțiune utilajele, prin simpla lor ajustare la banda de energie de şapte centimetri lățime care străbate lumea noastră? O asemenea tehnologie nu este posibilă, decât dacă facem loc unui sistem de credințe care înțelege legile holistice ale naturii, reprezentând chiar principiile care au dispărut din tradițiile noastre sacre, cu aproape două mii de ani din urmă. Poate că incapacitatea noastră de a identifica aceste relații este reflectată de o tehnologie care consideră că trebuie să *stăpânim* formele de energie obținute prin ardere sau explozie, pentru a alimenta cu combustibil această lume. O astfel de manifestare exterioară în tehnologie ar putea oglindi sentimentul de separare din interiorul nostru.

Cu certitudine, aceste implicații nu ar fi putut fi văzute de membrii conciliului de la Niceea, acum aproape două mii de ani şi nici măcar de către traducătorii textelor la care ne-am referit, sute de ani mai târziu. De exemplu, o declarație atribuită arhiepiscopului de Canterbury, Wake, sugerează o anume necunoaştere a edictelor de la Niceea, deoarece, atunci când a

fost întrebat de ce a ales să treacă prin chinul traducerii unor asemenea texte, în loc să-şi publice propriile texte, arhiepiscopul a răspuns: „Pentru că am sperat că astfel de scrieri vor avea parte de o acceptare mai generală şi mai lipsită de prejudecăți, din partea oricărei categorii de oameni, decât orice lucru ce ar fi putut scris de către cineva în viață.”

Cum ar fi putut membrii conciliului să ştie, în secolul al patrulea, că această carte creată de ei va deveni baza uneia dintre cele mai mari religii din lume?

În ultimii ani, documente individuale şi biblioteci întregi pierdute după moartea lui Christos, au fost recuperate, traduse şi puse la dispoziția marelui public. După câte ştiu, nu există nici o compilație care să conțină toate informațiile, întrucât traducerile reprezintă produsul a diferiți autori, care au lucrat în limbi diferite şi în momente diferite, de-a lungul secolelor. Au existat, totuşi, din când în când, grupuri de traduceri. Prin activitatea cărturarilor moderni, a fost elaborată o compilație a unor cărți biblice pierdute, publicată la începutul secolului al douăzecilea.[3] Dintre documentele care au fost scoase din Biblia noastră modernă, menționăm:

Barnabas. Clement I. Clement II. Hristos şi Abgarus. Crezul Apostolilor. Hermas I-Viziuni. Hermas II-Porunci. Hermas III-Similitudini. Efesieni. Copilărie-I. Copilărie-II. Măria. Magnezeni. Nicodim. Paul şi Seneca. Paul şi Thecla. Filipeni. Filadelfeni. Policarp. Romani. Traliani. Scrisorile lui Irod şi Pilat.

Mai jos se află o listă parțială, cu textele ajutătoare, eliminate prin edictele emise în secolul al IV-lea. Aceste texte au fost rezervate, în special, pentru a fi studiate de specialişti.^

Prima Carte a lui Adam şi Eva. A doua carte a lui Adam şi Eva. Secretele lui Enoh. Psalmii lui Solomon. Odele lui Solomon. A Patra Carte a Maccabeilor. Povestea lui Ahikar. Testamentul lui Reuben. Asher. Iosif. Simon. Levi. Iuda. Issacar. Zebulum. Dan. Naftali. Gad. Beniamin.

Consecințele îndepărtării, sau, în unele cazuri, ale modificării acestor patruzeci şi unu de cărți şi poate şi a altora,

care ar fi putut prezenta detalii ale moştenirii noastre şi a relaţiei noastre cu cosmosul, se fac simţite şi astăzi. Absenţa unor asemenea texte cheie ar putea explica de ce mulţi dintre noi au senzaţia că documentele biblice au un caracter confuz şi incomplet. În ceea ce-i priveşte atât pe cercetătorii serioşi, cât şi pe istoricii ocazionali, a şti că asemenea documente există, oferă sentimentul că lucrurile se pot, cumva, clarifica. *Că* şi cum am trăi un mister modern, de-abia acum, la aproape două mii de ani după ce au dispărut din literatura accesibilă publicului larg, putem, în sfârşit, să ne completăm istoria.

În timp ce fiecare dintre cărţile pierdute contribuie la înţelegerea trecutului nostru, există însă unele care au o importanţă mai mare decât celelalte. Printre cele mai semnificative sunt cele ce descriu viaţa unor oameni pe care timpul a făcut să-i considerăm ca fiind mai mult decât obişnuiţi, prin realizările lor. Cartea biblică a Măriei, mama lui Iisus, oferă doar un exemplu în acest sens. Timp de secole, specialiştii au făcut speculaţii asupra faptului că Măria ar fi jucat un rol mult mai important în viaţa lui Iisus decât putem noi constata din descrierile sumare ale vieţii sale, aşa cum au fost ele consemnate în Biblia noastră.

Prin cartea creată în numele său, putem afla despre tradiţia şi valorile familiale care au făcut ca ea să fie aleasă ca mamă a lui Iisus. In textele care urmează după Cartea Măriei, ni se arată cum şi-a educat fiul şi cum l-a făcut să respecte valorile care îi vor permite acestuia să-şi exercite mai bine darurile de vindecător şi de profet asupra oamenilor lumii sale şi nu numai.

Părinţii Măriei, de exemplu, erau descendenţi ai neamului lui David, unul dintre triburile iniţiale ale lui Israel. Tatăl şi mama ei, Ioachim şi Ana, fuseseră căsătoriţi timp de aproape douăzeci de ani, înainte de a da naştere singurei lor fiice. Spiritul Măriei a intrat în pântecul Anei, după un vis avut atât de ea cât şi de Ioachim, în locuri diferite, în aceeaşi noapte. În prezenţa unui „înger al Domnului” ei au decis să se supună jurământului prin care fiica lor „va fi devotată Domnului, încă din copilărie şi-L va primi pe Duhul Sfânt, încă din pântecul mamei sale”[5] Numele ei

urma să fie Măria şi, prin puritatea sa, ea va fi de acord cu o concepție neobişnuită, în cel de-al patrusprezecelea an al vieții sale. Alte cărți continuă cu descrierea perioadei care a precedat şi care a urmat imediat după naşterea lui Iisus, precum şi a anumitor miracole, neconsemnate anterior, înfăptuite de acesta în timpul copilăriei sale.

Poate că fascinantele Cărți ale lui Adam şi Eva oferă una dintre cele mai importante perspective privind rolul nostru în istorie şi credințele noastre de astăzi. Prima Carte a lui Adam şi Eva începe după momentul facerii, cu o descriere a locului unde se afla „grădina" sugerând că ar fi vorba de „Grădina Edenului" Amplasată în „partea de est a Pământului" grădina se afla „la marginea lumii, spre est, dincolo de care, spre răsărit, nu poți vedea decât apa care cuprinde întreaga lume şi se întinde până la granițele raiului. Iar în partea de nord a grădinii există o mare de apă, cu un gust limpede şi cristalin, cum nu mai găseşti o alta.

După alungarea lui Adam şi a Evei din grădină, acestora li se prezintă un program neobişnuit, care descrie durata exilului lor, valabil şi pentru toți urmaşii lor, până la un anumit moment în timp. În ceea ce poate fi una dintre primele mari profeții cunoscute, Creatorul lui Adam şi al Evei le spune acestora că „am lăsat ca pe acest pământ să existe zile şi ani, şi tu şi sămânța ta veți locui şi trăi atei, până când se vor fi împlinit zilele şi anii" Acest moment al împlinirii este prevăzut a surveni după cele „cinci mari zile şi jumătate" definite ulterior ca „cinci mii şi cinci sute de ani" Atunci, la încheierea unui mare ciclu de timp, „va veni Cineva şi îi va salva" pe Adam şi pe descendenții săi.

Vreme de aproape două mii de ani, am făcut speculații cu privire la perioada omisă şi la lipsurile evidente din relatările biblice. Acum, recuperarea cărților pierdute ale Bibliei a aruncat o lumină nouă şi, poate, a deschis uşa spre întrebări şi mai mari cu privire la modul în care înțelegem noi lumea. Ceea ce ştim este, cel mult, că viziunea şi interpretarea trecutului nostru istoric, precum şi rolul nostru în creație, sunt incomplete. Este oare posibil ca însăşi fundamentul societății, a culturii, limbii, religiei, ştiinței şi tehnologiei noastre - dacă nu chiar şi modul în

care ne iubim unul pe altul - să se bazeze pe o înțelegere incompletă a istoriei noastre cele mai sacre şi mai străvechi? Ce am uitat noi, oare, în legătură cu relația pe care trebuie s-o avem cu forțele din lumea noastră şi care ne împiedică să înțelegem vindecarea petrecută în acea seară, în parcarea restaurantului din Georgia? Poate că golul din înțelegerea noastră poate fi, în sfârşit, umplut, în lumina noilor revelații aduse nouă de o înțelepciune care constituie baza religiilor principale din lumea noastră: învățăturile vechilor esenieni.

Misterioşii esenieni

Cu cinci sute de ani înainte de naşterea lui Christos, un misterios grup de cărturari a decis formarea unor comunități care să se conducă după o veche învățătură, ale cărei începuturi se situează înaintea istoriei, aşa cum o cunoaştem noi. Cunoscute sub numele colectiv de esenieni, acestea reprezentau diferite secte care îi includeau pe nazireni şi pe ebioniți. Învățații romani şi evrei se refereau la esenieni ca la „o rasă în sine, mult mai remarcabilă decât oricare alta din lume."[7] Părți din tradițiile lor se regăsesc în scrieri străvechi, cum ar fi hieroglifele sumeriene, datând din 4000 î.Ch. Elemente din aproape orice sistem major de credință cunoscut astăzi îşi au rădăcina în această tradiție de înțelepciune, inclusiv cele din China, Tibet, Egipt, India, Palestina, Grecia şi din sud-vestul Americii de Sud. În plus, multe dintre marile tradiții ale Iu: ni vestice îşi au şi ele rădăcina în acelaşi sistem de informații, inclusiv francmasonii, gnosticii, creştinii şi cabaliştii.[8]

Cunoscuți şi sub denumirea de „Elita" sau „Cei Aleşi" esenienii au fost primii oameni care au condamnat, în mod deschis, sclavia, folosirea de servitori şi uciderea de animale pentru hrană, întrucât considerau că munca fizică este o comuniune vindecătoare cu pământul, ei erau agricultori, trăind aproape de pământul care le dăduse naştere. Esenienii vedeau în rugăciune limbajul prin care puteau cinsti natura şi inteligența creativă a cosmosului - iar ei nu făceau nici o distincție între acestea două. Practicau rugăciunea în mod regulat. Prima

rugăciune a zilei avea loc în întunericul ce preceda apariția zorilor, când se pregăteau să lucreze câmpul. Aceasta era urmată de rugăciuni înainte şi după fiecare masă, iar ultima rugăciune era cea de la culcare. Vedeau în practica rugăciunii mai degrabă o oportunitate de a participa la procesul de creație a propriilor lor vieți, şi nu un ritual structurat, necesar a fi urmat pe parcursul zilei.

Vegetarieni stricți în raport cu standardele de azi, membrii comunităților eseniene se abțineau de la consumul de carne animală, alimente cu sânge şi de băuturi obținute prin fermentare. Poate că una dintre cele mai clare explicații cu privire la dieta lor o găsim în acest pasaj din Manuscrisele de la Marea Moartă: „Nu omorî hrana care intră în gura ta. Pentru că, dacă mănânci hrană vie, vei fi mai viu, dar, dacă îți omori hrana, hrana moartă te va omorî şi ea pe tine. Căci viața vine doar din viață şi moartea vine, întotdeauna, din moarte. Asta, deoarece tot ceea ce îți omoară alimentele, îți omoară şi ție corpul!"[9] Stilul lor de viață le permitea să atingă vârste înaintate, ajungând până la 120 de ani sau mai mult, bucurându-se de vitalitate şi rezistență.

Esenienii erau cărturari meticuloşi, care îşi consemnau tradițiile pentru generațiile viitoare, pe care şi le puteau doar imagina. Poate că cel mai bun exemplu al muncii lor poate fi văzut în bibliotecile secrete pe care le-au lăsat în întreaga lume. Ca nişte capsule ale timpului plasate metodic, manuscrisele prezintă instantanee *ale* gândirii unui popor străvechi şi ale unei înțelepciuni uitate. Care este mesajul lor pentru noi, cei de azi?

Manuscrisele de la Marea Moartă

Una dintre cele mai accesibile şi mai controversate dintre bibliotecile eseniene a fost descoperită ascunsă în peşterile din regiunea Qumran, deasupra nivelului Mării Moarte. Cunoscute sub numele generic de *Manuscrisele de la Marea Moartă,* documentele ascunse pentru a fi protejate, au fost, se pare, în număr de aproape o mie. După descoperirea inițială a manuscriselor de către nişte beduini, în *1946-47,* marea vechime a textelor nu a fost recunoscută până în primăvara lui 1948. În această perioadă,

specialiştii de la Şcolile Americane de Cercetări Orientale au confirmat vârsta primelor şapte manuscrise. Manualul Disciplinei, Poveşti despre Patriarhi, Psalmii de Mulţumire, Comentariu despre Habakkuk, Manuscrisul Războiului şi Cartea lui Isaia (două exemplare), se pare că au fost scrise *cu sute de ani înaintea* tuturor celorlalte texte descoperite până astăzi în ţara Sfântă. Până în anul 1956, fuseseră descoperite 11 peşteri. Împreună, ele conţineau rămăşiţele a aproximativ opt sute şaptezeci de manuscrise, compuse din peste 22.000 de fragmente de papirus, piele de animal şi suluri metalice, într-o singură peşteră, Peştera Numărul Patru, au fost descoperite aproximativ 15.000 fragmente - cel mai mare depozit de texte dezgropat până acum la Marea Moartă.

Traducerea şi publicarea manuscriselor a constituit subiectul unei uriaşe controverse, vreme de mai bine de patruzeci de ani. Până de curând, accesul la biblioteca de la Marea Moartă a fost unica responsabilitate a unei echipe formate din opt specialişti. Până în 1990, conţinutul bibliotecii de manuscrise de la Qumran nu a fost făcut public şi lucrurile s-au schimbat datorită presiunilor exercitate la nivel politic şi academic. În 1991, Biblioteca Huntington, din sudul Californiei, a anunţat că se află în posesia unui set complet de fotografii ale Manuscriselor de la Marea Moartă şi că acestea vor fi puse la dispoziţia publicului. Apoi, în luna noiembrie a aceluiaşi an, Emanuel Tov, conducătorul echipei oficiale de cercetare a manuscriselor, a anunţat „acces liber şi necondiţionat la toate fotografiile Manuscriselor de la Marea Moartă, inclusiv ale celor aparţinând manuscriselor neprezentate încă.”^

Controversa cu privire la manuscrise, ce încă continuă, ne invită să ne punem, iar şi iar, aceeaşi întrebare: Ce mesaj ar putea conţine un text vechi de două mii de ani, care să trebuiască a fi ascuns publicului vreme de aproape jumătate de secol de la descoperirea sa? Ce ar putea conţine aceste 22.000 de fragmente de cupru, piele de animal şi papirus, astfel încât să aibă impact asupra vieţilor noastre de astăzi?

Unul dintre motivele pentru care publicarea traducerii ma-

nuscriselor a fost amânată, este că manuscrisele din peşteri par a reprezenta primele versiuni ale Bibliei noastre moderne. Oricât de incitantă ar putea părea, la prima vedere, această descoperire, problema rezidă în discrepanţele dintre textele originale transcrise de esenieni şi versiunile biblice acceptate astăzi. Documentele descoperite la Marea Moartă nu au fost supuse modificărilor făcute de către Conciliul de la Niceea, din secolul al IV-lea, nu au fost supuse traducerilor în limbile Occidentului şi nici nu au fost interpretate de cărturari, în ultimii două mii de ani.

În manuscrise se regăsesc poveşti, parabole şi o relatare asupra trecutului omenirii necunoscută până acum, deoarece toate acestea au fost excluse din versiunea canonică a Bibliei noastre, la începutul secolului al IV-lea. Scrise în ebraică şi aramaică, manuscrisele includ scrieri despre care se spune că ar proveni, în unele cazuri, chiar de la îngeri. În plus, biblioteca cuprinde descrieri inedite ale vieţilor unor profeţi cum ar fi Enoh sau Noe şi cel puţin douăsprezece texte, necunoscute până acum, scrise de Moise. Nici unul dintre aceste texte nu este inclus în Biblia noastră de astăzi.

În mod clar, manuscrisele din peşterile de la Qumran doar au întredeschis uşa spre noi posibilităţi în ceea ce priveşte relaţia noastră cu trecutul nostru colectiv şi cu noi înşine, ca indivizi.

Secretele esenienilor

Un extras din Manuscrisele de la Marea Moartă ne oferă o perspectivă asupra motivului pentru care vechii esenieni au ales să părăsească zonele urbane ale timpului lor, formându-şi propriile comunităţi în deşert: „Din totdeauna, copiii luminii au trăit acolo unde s-au putut bucura de prezenţa îngerilor Mamei Pământ: lângă râuri, lângă copaci, lângă flori, lângă muzica păsărilor, unde soarele şi ploaia pot îmbrăţişa corpul, care este templul spiritului!.”[11]

Natura şi legile naturii erau esenţiale pentru modul de viaţă esenian. Calea spre înţelegerea viziunii lor asupra vieţii poate fi găsită în credinţele lor cu privire la relaţia dinte corpul

uman şi elementele Pământului.

Pentru esenienii de la Qumran, cuvântul *înger* descria elementele lumii noastre, pe care astăzi le definim ca forţe electrice şi magnetice. Unele forte erau vizibile şi tangibile, în vreme ce altele erau eterice, dar nu mai puţin prezente. De exemplu, un termen precum „îngerul pământului" poate include îngerii aerului, îngerii apei şi ai luminii. Forţele emoţiei şi conştiinţei erau, de asemenea, considerate îngeri, cum ar fi îngerii bucuriei, muncii şi iubirii. O asemenea pătrundere în universul gândirii eseniene ne permite să privim cuvintele lor acum, după 2500 de ani, cu o altă înţelegere şi speranţă.

În limbajul vremii lor, autorii Manuscriselor de la Marea Moartă au oferit o viziune asupra lumii, conform căreia legătura dintre pământ şi trupurile noastre este una holistică şi unitară. Prin cuvinte elocvente şi aluzii imaginative, textele de la Qumran ne reamintesc că suntem produsul unei uniuni foarte speciale, al unei *căsătorii sacre* între sufletul cerului şi ţesutul lumii noastre.

Principiul afirmă, fără excepţie, că suntem parte a tot ceea ce considerăm a fi lumea noastră, şi strâns întreţesuţi cu acest tot. Prin fire nevăzute şi cordoane de lungimi nemăsurate, suntem parte a fiecărei faţete a vieţii. Fiecare piatră, copac şi munte, fiecare râu şi fiecare ocean este parte din fiecare dintre noi. Şi, poate cel mai important, mie şi ţie ni se reaminteşte că suntem unul parte din celălalt.

Tradiţiile eseniene se referă la această unire ca la cea dintre „Mama noastră Pământ" şi „Tatăl nostru Cer" „Căci Spiritul Fiului Omului a fost creat din Spiritul Tatălui Ceresc şi trupul său din trupul Mamei Pământ. Mama voastră este în voi şi voi în ea. V-a purtat în pântecul ei: ea vă dă viaţă. Ea este cea care v-a dat trupul ... chiar şi trupul noului-născut se naşte din pântecul mamei sale!"[12] Noi reprezentăm unirea fără sex dintre aceste forţe, cea masculină a „Tatălui nostru Ceresc" şi cea feminină a „Mamei noastre Pământ:'

Această viziune unitară ne invită să ne gândim la faptul că, prin legătura comună care uneşte trupurile noastre cu pământul,

experiențele noastre sunt oglindite de aproapele nostru. Atâta vreme cât taina căsătoriei este cinstită, unirea dintre pământ şi spirit continuă, iar fragilele temple, reprezentate de trupurile noastre, continuă să trăiască. Când acest pact nu mai este onorat, unirea ia sfârşit, templele noastre mor şi forțele pământului şi ale spiritului se întorc în locurile lor de origine.

Înțelepciunea esenianã ce conține asemenea concepte subtile făcea parte din culegerea de texte care ar fi trebuit să alcătuiască Biblia noastră de astăzi. Dar aceste texte, împreună cu alte documente, au fost eliminate de către Conciliul de la Niceea, în secolul al patrulea al erei noastre.

Simplitatea elegantă care există în marile învățături ale esenienilor, dându-le un înțeles valabil pentru zilele noastre, a fost redescoperită şi păstrată în foarte bune condiții, în marile biblioteci regale ale dinastiei germane de Habsburg şi ale Bisericii Catolice, pe parcursul perioadei de început a secolului douăzeci.

Manuscrisele de la Vatican, păstrate timp de mai bine de 1.500 de ani, au fost esențiale în interpretarea documentelor, lucru care a dus la publicarea traducerilor revizuite ale textelor eseniene de către Edmond Bordeaux Szekely. În 1928, el a oferit prima dintr-o serie de lucrări ce vor deveni cunoscute sub numele de *Evanghelia Eseniană a Păcii* care prezintă perspective noi ale acestei tradiții vechi de înțelepciune, ce stă la baza majorității religiilor importante de astăzi şi îi conferă o reînnoită demnitate.

Biblioteca de la Nag Hammadi

Cu doi ani înainte de descoperirea *Manuscriselor de la Marea Moartă,* o altă bibliotecă de înțelepciune străveche fusese deja descoperită, una care avea să ne schimbe pentru totdeauna modul în care privim creştinismul timpuriu. În regiunea Nag Hammadi din Egiptul superior, doi frați au găsit, în decembrie 1945, o colecție de papirusuri. Închise într-un vas sigilat, textele conțineau douăsprezece manuscrise complete şi opt pagini dintr-un al treisprezecelea, fiecare scris pe o hârtie veche, făcută din

fâşii de papirus, întreaga colecţie de documente a devenit cunoscută sub denumirea de Biblioteca de la Nag Hammadi şi este în prezent păstrată în Muzeul Copt din Cairo. Biblioteca de la Nag Hammadi a trecut printr-un număr uimitor de mare de mâini, înainte ca volumele ei să fie recunoscute, autentificate şi trecute în registrul muzeului, la data de 4 octombrie 1946. Deşi unele dintre papirusuri au fost distruse, fiind folosite drept combustibil pentru cuptoarele locale, ceea ce a rămas supravieţuieşte astăzi într-o stare perfectă de conservare, oferind noi şi, în anumite cazuri, neaşteptate perspective asupra tradiţiilor gnostice şi cele ale creştinismului timpuriu

Datând din secolul al IV-lea d.Ch., Biblioteca de la Nag Hammadi începe cam în perioada în care se opresc relatările din *Manuscrisele de la Marea Moartă.* Nu s-a mai văzut niciodată o asemenea continuitate în ceea ce priveşte învăţăturile spirituale şi religioase ale creştinismului timpuriu, inclusiv în ceea ce priveşte viziunea lor asupra timpului nostru, determinată prin intermediul profeţiilor. Tradiţiile gnostice şi-au făcut apariţia într-o vreme când doctrinele creştinismului timpuriu erau remodelate şi căpătau o nouă identitate. Gnosticii s-au identificat cu învăţăturile centrale ale creştinismului, *în forma lor originală* - şi au ales mai degrabă să se separe, decât să se supună valului de schimbare care îndepărta tradiţiile creştine de principiile de bază ale credinţei lor. Pe măsură ce Imperiul Roman a trecut la creştinismul convenţional, gnosticilor li s-a acordat iniţial statutul de sectă şi, în cele din urmă, nu au mai fost luaţi în consideraţie de către creştinismul convenţional. Anumite cărţi, cum ar fi *Evanghelia după Maria, Apocalipsele după Pavel, Ioan şi Adam şi Cartea lui Melchisedec,* supravieţuiesc astăzi ca un testament al înţelepciunii gnostice şi păstrează învăţături extrem de importante pentru generaţiile viitoare.

Apocalipsa după Adam

Deoarece se crede, în general că gnosticismul îşi are originile în tradiţiile creştinismului timpuriu, multe dintre textele

gnostice au corespondent în poveştile, miturile şi parabolele pe care le găsim în textele creştine de început.

Un document special găsit între cele de la Nag Hammadi este un text rar, cunoscut sub numele de *Apocalipsa după Adam.* Sub forma unei culegeri de învățături ce au fost inspirate şi transmise pe cale divină, această carte povesteşte despre un Adam care este acelaşi cu cel din Geneză. Ceea ce dă caracter de unicitate Apocalipsei după Adam, este aparenta absență a oricărei relații cu documente anterioare. Se pare că acest text special era deja terminat şi complet structurat în variantă gnostică, cu mult înainte ca literatura creştină să-şi fi făcut debutul.

Adam îşi începe istorisirea descriind prezența a trei vizitatori din cer, călăuze care îl conduc în viziunile sale în viitorul omenirii. Cu puțină vreme înainte de a muri, el îşi dictează revelațiile fiului său, Seth. Asemănătoare învățăturilor profetului Enoh, care, la o vârstă înaintată, a dictat secretele Creației fiului său Matusalem, textele încep cu momentul în care Adam îşi învață fiul, „în cel de-al şapte sutelea an…"[13]

După ce descrie, pe scurt, perioada de viață petrecută alături de Eva, mama lui Seth, Adam îi dezvăluie fiului său viziunile sale asupra evenimentelor ce vor urma. „Acum, deci, fiul meu Seth, îți voi dezvălui lucrurile pe care acei oameni pe care i-am văzut atunci în fața mea, mi le-au făcut cunoscute mie..."[14] Adam vorbeşte despre vremea marelui potop care îl va avea ca protagonist pe Noe - potop ce urma să se petreacă în viitorul său şi dă referințe exacte despre familia lui Noe şi despre arca ce-i va salva.

Poate că cea mai semnificativă dintre revelațiile lui Adam este cea care descrie venirea unui salvator, pe care el îl numeşte „Iluminatorul" Adam vorbeşte despre un Pământ răvăşit de revărsările apelor şi de incendii, până în momentul când Iluminatorul apare pentru a treia oară. După apariția acestuia, marile puteri ale lumii pun la îndoială puterea, autoritatea şi capacitățile de care dispune. Printr-o serie de treisprezece scenarii, Adam descrie treisprezece împărății care îl identifică,

în mod fals, pe Iluminator ca avându-şi originea în surse ca „doi Iluminatori" „un mare profet" şi, dintr-un alt timp, „eonul care se află dedesubt ..." Generația din viitorul lui Adam, ce „nu are la conducere un rege" este cea care identifică corect originile Iluminatorului, ca fiind alesul Divin din toate timpurile trecute sau viitoare şi adus în prezent. „Dumnezeu l-a ales pe el din toți eonii. El a adus cunoaştere celui nepângărit despre marele adevăr ce va să vină…"[15] Este limpede că asemenea texte oferă noi perspective şi o percepție nouă asupra documentelor fragmentate despre moştenirea noastră, decât cele care ne-au fost până acum oferite în versiune „autorizată"

TUNETUL: MINTEA PERFECTĂ

Poate că documentul cel mai important dintre cele de la Nag Hammadi este un text rar, scris de o femeie ce aparține tradiției gnostice, intitulat: *Tunetul: mintea perfectă.* După cum spune unul dintre traducătorii textului, George W. MacRae, această lucrare este „efectiv unică în Biblioteca de la Nag Hammadi şi foarte neobişnuită".[16] Scris la persoana întâia, manuscrisul apare sub forma unui dialog, în care autoarea anonimă declară că ar fi experimentat multe dihotomii ale firii umane. „Pentru că eu sunt prima şi ultima. Eu sunt cea prețuită şi cea disprețuită. Eu sunt târfa şi sfânta. Eu sunt soția şi fecioara. Eu sunt cea stearpă şi cea cu mulți fii."[17]

EVANGHELIA DUPĂ TOMA

Unul dintre cele mai controversate texte de la Nag Hammadi este documentul cunoscut sub numele de *Evanghelia după Toma.* S-a descoperit că cel puțin o parte din manuscris a fost tradusă din greacă în egipteana coptă, limba folosită în mănăstirile creştine din Egipt, la începutul mileniului întâi.

Evanghelia după Toma este o culegere rară de pilde, parabole, povestiri şi citate preluate direct de la Iisus, despre care se presupune că ar fi fost consemnate de fratele lui Iisus, Didymos Iuda Toma. Este vorba despre acelaşi Toma care, mai

târziu, a întemeiat bisericile creştine din Orient.

Unele părți din Evanghelie sunt foarte asemănătoare cu manuscrisul *Evangheliei Q*[19]*,* un manuscris-sursă, despre care se presupune că datează din secolul întâi. *Textele „Q"*- denumite aşa după cuvântul german *Quelle,* însemnând „sursă" - au fost folosite, după cum se ştie, ca material de referință de către autorii Noului Testament. Există totuşi multe părți din *Evanghelia după Toma* care nu se regăsesc în *Evanghelia Q,* sugerând faptul că ea constituie o sursă independentă, care poate confirma şi valida şi alte texte ce datează din aceeaşi vreme.

Cuvintele din *Evanghelia după Toma* sunt unele dintre cele mai mistice dintre textele gnostice. În acelaşi timp, în lumina bogatului context creat de *Manuscrisele de la Marea Moartă,* aceleaşi cuvinte căpătă noi sensuri şi oferă o nouă înțelegere.

De exemplu, răspunzând la una dintre întrebările adresate de un discipol al său, cu privire la soartă lor finală în această lume, Iisus, în *Evanghelia după Toma,* foloseşte o parabolă: „Există cinci copaci pentru voi în Paradis, pe care vara şi iarna îi lasă neatinşi si ale căror frunze nu cad. Oricine îi va cunoaşte, nu va mai trăi experiența morții.[zu]

În absența unui cadru de referință pentru aceşti „cinci copaci" cuvintele nu sunt mai mult decât un proverb mistic, asupra căruia putem medita. Totuşi, în contextul oferit de îngerii esenieni ai vieții, aceste cuvinte devin o sursă care confirmă vechea ştiință a vieții eterne: cele cinci chei ale gândului, sentimentului, corpului, respirației şi hranei. Textele care confirmă faptul că Iisus a fost un maestru al tradițiilor eseniene dau o şi mai mare credibilitate interpretării acestei mențiuni mistice cu privire la viața eternă.

Dincolo de ştiință, religie şi miracole

Aceleaşi texte care conțin profețiile sugerează că evenimentele catastrofale prezise pot fi transmutate, chiar şi cele care par iminente. Texte precum *Evangheliile Eseniene* şi cele care compun Biblioteca de la Nag Hammadi prezintă detaliat o

înțelepciune care ne permite să ne unim viziunile noastre individuale în favoarea vieții şi să creăm, astfel, o voință colectivă pentru a remodela viitorul nostru.

Procedând în acest fel, noi redefinim străvechile viziuni ce vorbesc despre creşterea nivelului apelor, cutremure devastatoare, explozii solare periculoase şi amenințarea unui război global.

Oricât de diferite ar putea părea, în anumite privințe, detaliile cu privire la moştenirea noastră pierdută, există teme comune care unesc aceste texte într-o sursă de cunoaştere plină de înțeles pentru prezent. Din înțelepciunea străveche ni se reaminteşte că alegerile făcute în favoarea vieții, în lumea gândurilor, sentimentelor şi emoțiilor noastre, sunt reflectate prin vremuri de pace şi iertare în lumea la scară largă - cea formată din familiile şi comunitățile noastre. În acelaşi fel, alegerile care neagă darul vieții în trupurile noastre, sunt oglindite prin tulburări, oprimare şi conflicte în oraşe, state şi națiuni. Încă o dată, suntem invitați să ne amintim că lumea noastră interioară şi cea exterioară se oglindesc una în cealaltă. Simplitatea acestei unice amintiri poate da voie miracolelor să se manifeste, miracole precum vindecarea la care m-am referit la începutul acestui capitol şi la care ne putem aştepta să se manifeste - în loc să sperăm doar.

Poate că unul dintre cele mai importante elemente pierdute prin edictele din secolul al patrulea ale Conciliului de la Niceea este ştiința profeției şi a rugăciunii. Privite de mulți ca fiind cele mai vechi ştiințe, aceste tehnici lăuntrice reprezintă şansa noastră de a identifica mai întâi consecințele viitoare ale alegerilor noastre făcute în prezent - şi, apoi, de a ne alege viitorul, cu convingere şi încredere.

Am citit aici ceea ce fusese
Din totdeauna,
Ceea ce era acum,
Şi ceea ce urma să se întâmple.

EVANGHELIA ESENIANĂ A PĂCII

Capitolul 3

PROFEȚIILE

Viziuni tăcute asupra unui viitor uitat

Aproape în plan universal, tradițiile vechi de sute de ani ne reamintesc că vremea pe care o trăim astăzi nu este una obişnuită pentru istoria omenirii. Înaintaşii noştri ne-au lăsat mesajele lor profetice codificate în texte sacre/ tradiții orale şi sisteme de măsurare a timpului. Scrise pentru nişte oameni pe care doar şi-i puteau imagina în vise, mesajele lor păstrează vie amintirea unor viziuni care uneori vin dintr-o perioadă anterioară primelor momente ale istoriei noastre scrise. De-a lungul timpului, temele viziunilor lor au fost încorporate într-o varietate de tradiții religioase şi de practici spirituale. Oricât de diferite ar părea, asemănările observate în aceste tradiții ne oferă astăzi chei de descifrare a semnificației acestor cuvinte sacre. Doar de curând, cu ajutorul computerelor şi al altor mijloace aparținând ştiinței secolului al XX-lea, mențiunile referitoare la viziuni străvechi au fost confirmate şi validate.

Păstrători ai timpului: misterioşii mayasi

Pe măsură ce ne apropiem de începutul secolului al XXI-lea, printre misterele neelucidate ale trecutului nostru se numără şi cele ale străvechii civilizații Maya. Aproape la fel de brusc ca şi apariția lor în zonele îndepărtate ale peninsulei Yucatan, acum aproape o mie cinci sute de ani, aceşti arhitecți ai templelor uriaşe şi ai observatoarelor astronomice au dispărut într-un mod la fel de neaşteptat, în jurul anului 830 d.Ch. Pe lângă piețele lor întinse şi turnurile de piatră, ei au lăsat indicii cu privire la trecutul lor şi, poate, la viitorul nostru, prin calculele lor inegalabile asupra timpului.

Calendarul mayaş ar putea fi unul dintre cele mai vechi şi

mai sofisticate sisteme de înregistrare a timpului, cunoscute de omenire. Până la apariția ceasurilor noastre atomice, bazate pe vibrația atomului de cesiu, calendarul mayaş rivaliza în acuratețe cu orice dispozitiv de măsurare a timpului, cunoscut înainte de secolul al XX-lea. Până în ziua de astăzi, urmaşii vechilor mayaşi înregistrează timpul şi stabilesc data corectă, printr-un sistem care, potrivit experților: „nu a pierdut nici o zi, în peste douăzeci şi cinci de secole!”[1] Cunoscând că totul în natură se bazează pe ciclicitate, calendarul mayaş reflecta faptul că oamenii priveau timpul ca pe un sistem de perioade ce se întrepătrund.

Cheia în măsurarea timpului o constituia, la mayaşi, o perioadă de 260 de zile, denumită *tzolkin* sau *Calendarul Sacru.* Regăsit şi în alte vechi tradiții din America Centrală, *tzolkinul* reprezintă interfața dintre douăzeci de zile speciale şi o formă de contorizare a timpului, bazată pe cifra treisprezece. Totuşi, mayaşii au făcut un pas înainte în modul lor de a măsura timpul. Întrepătrunse cu un alt sistem de măsurare, de 365 de zile, denumit „Anul Vag” cele două cicluri de timp avansau ca şi camele a două roți dințate, până în momentul rar întâlnit, când ziua din Calendarul Sac™ se suprapunea cu aceeaşi zi a *Anului Vag*. Marcând sfârşitul unui ciclu de cincizeci şi doi de ani, această zi foarte sărbătorită definea o perioadă şi mai mare de timp. „Marele Ciclu” al celor 5.200 de ani anteriori era măsurat ca o sută de cicluri de 52 de ani. Potrivit acestor calcule şi tradițiilor urmate de chiar preoții calendarului maya, ultimul Mare Ciclu al nostru a început în vremurile biblice ale lui Moise, respectiv anul 3114 î.Ch. şi se va sfârşi în anul 2012, deci în viitorul nostru apropiat.

Viziunile mayaşe asupra viitorului nostru şi sistemul lor de măsurare a timpului sunt strâns legate. Aceşti vechi profeți au sugerat că ciclurile de timp au caracteristici unice, bazate pe „o mare undă” care circulă periodic prin cosmos. Deplasarea ondulatorie, prin creație, a acestei unde, duce la o sincronizare ciclică a vieții şi a forțelor naturii. Încheierea ciclului prezent este considerată a fi extrem de semnificativă - atât pentru

Pământ, cât şi pentru omenire.

Recunoscut ca expert în cosmologia mayaşă, Dr. Jose Arguelles sugerează că actualul subciclu de douăzeci de am, care a început în 1992, marchează „apariția tehnologiilor ne-materialiste, armonice din punct de vedere ecologic ... care să vină ca o completare la noua societatea descentralizată dominată de informațiile mass-media J'[2] Bătrânii înțelepți ai tradiției maya de astăzi cred că încheierea acestui mare ciclu milenar se va petrece în timpul vieții noastre, în anul 2012, şi că el a fost anticipat acum mai bine de trei mii de ani. Ei privesc acest moment foarte rar ca reprezentând atât punctul culminant, cât şi momentul de naştere al unei schimbări de natură unică. Referindu-se la atributele specifice desemnate ciclurilor, Dr. Arguelles confirmă credința mayaşilor, sugerând faptul că, odată cu convergența ciclurilor mayaşe, se împlineşte țelul nostru de „a aduna laolaltă mintea Pământului... şi de a o sigila cu armonia semințelor stelare."[3]

Într-un mod asemănător, tradițiile aztece din partea centrală a Mexicului măsoară marile perioade de timp din trecutul Pământului prin cicluri denumite „Sori" Istoria lor vorbeşte despre vremea Primului Soare, denumit *Nahui Ocelotl,* când lumea noastră era locuită de giganți ce trăiau în interiorul Pământului. Ecou al referirilor biblice la o lume similară, *Cartea lui Enoh,* scrisă înaintea Conciliului de la Niceea, descrie zilele în care „femeile năşteau giganți, a căror înălțime era de 300 de cubiți."*

Aceştia devorau tot ceea ce producea munca oamenilor, până când a devenit imposibil să li se mai asigure hrana."[4] Această perioadă s-a sfârşit atunci când lumea animalelor a pus stăpânire peste lumea oamenilor. Nimic *nu* atestă că ar fi existat supraviețuitori ai acestei perioade neobişnuite din istoria Pământului.

Al Doilea Soare, sau următorul mare ciclu, denumit *Nahui Ehecatl,* a reprezentat perioada în care oameni noi au început să cultive şi să încrucişeze plante. Încheierea acestui ciclu a fost

însoțită de apariția unui mare vânt, care a măturat totul în calea sa.

* În vremurile antice, cubitul era unitatea de măsură echivalentă cu distanța dintre vârful celui mai lung deget şi cotul persoanei care conducea atunci. În mod evident, măsurătoarea varia. Raportată la un mascul adult de astăzi, mărimea medie a unui cubit poate fi de 42-56 cm. N. A

În timpul celui de-al Treilea Soare, *Nahui Quiauhuitl,* populațiile Pământului au construit mari temple şi oraşe. Se spune că la sfârşitul acestui ciclu Pământul „s-a căscat larg" în multe locuri şi că a fost acoperit de o „ploaie de foc" Din rapoartele geologilor, aflăm într-adevăr că a existat o vreme când regiuni ale Pământului au fost acoperite de foc. În general, se crede că pârjolul a fost rezultatul unei coliziuni directe cu un obiect - după toate probabilitățile un asteroid - acum 65 de milioane de ani. Şi sfârşitul celui de-al Patrulea Soare, prin acoperirea Pământului cu gheață urmată de o mare inundație, este confirmat atât geologic, cât şi de tradițiile orale şi scrise din toată lumea. Calendarul aztec indică faptul că astăzi trăim ultimele zile ale celui de-al Cincilea Soare. S-a prezis că sfârşitul celei de-a cincea lumi se va produce în vremea noastră, suprapunându-se cu ultimul ciclu mayaş şi făcând loc următorului mare ciclu, naşterea celui de-al Şaselea Soare.

Luând trecutul drept model, multe tradiții străvechi descriu zilele schimbării ca pe nişte vremuri ale suferinței şi purificării. În aceste clipe, suntem invitați să considerăm rarele şi, în unele cazuri, distructivele manifestări ale naturii ca pe o ocazie de a ne întări şi de a ne pregăti pentru schimbările şi mai mari care vor avea loc în lumea noastră. Temele comune ale profețiilor ce vizează această perioadă istorică sunt fenomenele atmosferice neobişnuite şi dispariția unor porțiuni de coastă din cauza creşterii nivelului apelor, foametea, seceta, cutremurele şi prăbuşirea infrastructurilor globale.

Profeți ai secolului al douăzecilea, precum Edgar Cayce, au prevăzut schimbări masive în configurația Pământului, menite a redefini formele de relief ale Americii de Nord, care se vor petrece începând cu sfârşitul anilor nouăzeci şi continuând

în secolul al douăzeci şi unulea.

Printre aceste viziuni se numără, de exemplu, apariția unei mări continentale uriaşe, care va uni Golful Mexico cu Marile Lacuri şi scufundarea unor mari părți din coastele de est şi de vest. Descrieri grafice ale viitorului nostru, uneori create cu sute sau mii de ani în trecut, au fixat un nou standard pentru posibilitățile profeției şi ale tehnologiei ce se află în interiorul nostru. Cum au putut strămoşii noştri să întrezărească evenimente ce încă urmează să se întâmple în timpul nostru? Şi, poate cel mai important lucru, cât de exacte sunt viziunile lor cu privire la viitorul nostru?

Vederea la distanță: profeții secolului al douăzecilea

Cuvântul *profet* ne aduce în minte imaginea unor clarvăzători antici îmbrăcați în mantii cu glugă, care fac incursiuni cu ochii deschişi, într-un timp ce va veni. Ştiința profeției a continuat totuşi până în prezent, sub forma unei profesii respectate, înveşmântată de misterul unei noi denumiri.

În urma cercetărilor întreprinse la prestigiosul Institut de Cercetări Stanford (ICS), în perioada de început a anilor 70[5], capacitatea de a asista la evenimente care se petrec în alt loc, a fost numită *vedere la distanță.*

Cu toate că vederea la distanță se poate manifesta diferit de la persoană la persoană, procedura generală este aceeaşi pentru fiecare clarvăzător. Deseori se începe printr-o relaxare uşoară cu ochii închişi iar receptorul lucrează cu impresiile senzoriale provocate de evenimente care se pot petrece oriunde pe planetă - în camera alăturată sau într-un loc din deşert, în partea cealaltă a lumii. Antrenat în a distinge între multe feluri de senzații, clarvăzătorul atribuie apoi repere fiecărei experiențe, rafinându-şi impresiile, până la a obține detalii din ce în ce mai reprezentative. Sunete, mirosuri, gusturi, senzații şi imagini, toate acestea pot apărea pe parcursul unei astfel de călătorii.

Pregătirea prin care privitorii la distanță învață să accepte şi să înregistreze asemenea impresii, fără nici o părtinire, este criteriul care îi deosebeşte de visătorii obişnuiți. Cu implicații

evidente în domeniul spionajului, asemenea capacități fac posibilă colectarea de informații cu riscuri mult mai mici.

Vederea la distanță joacă acum un rol important în cadrul sistemelor de siguranță şi de apărare ale națiunilor din lumea liberă, în anul 1991, de exemplu, li s-a cerut celor care văd la distanță şi care lucrează sub auspiciile Corporației Internaționale de Aplicații Ştiințifice (Science Applications International Corporation - SAIC) să-şi restrângă zona de căutare, pentru a descoperi un anume tip de rachetă, în partea de vest a Irakului.[6] Limitând căutarea la regiuni specifice ale teritoriului Irakian, se economisea timp, combustibil, bani şi, bineînțeles, se puteau salva vieți omeneşti.

E clar că vederea la distanță, capacitatea de a a-ți proiecta conştienta proprie dintr-un loc în altul, a devenit un obiect serios de studiu. În mod ironic, abia acum, în ultimii ani ai celui de-al doilea mileniu, ştiința modernă confirmă principiile acestei tehnologii din interiorul nostru, înțeleasă de profeți acum 2.500 de ani.

Mulți oameni au primit primele informații în legătură cu ştiința de a vedea evenimente reale care se petrec la distanță de la invitații emisiunilor de radio, difuzate târziu în noapte. Impulsionați de apropierea noului mileniu, o mulțime de experți în domeniul viitorului şi al vederii la distanță pretind că s-ar fi aventurat în lumea unui Pământ din mileniul următor, uneori cu rezultate tulburătoare, dar nu surprinzătoare.

Similar descrierilor altor profeții, călătoriile îndepărtate în viitorul nostru s-au încadrat în una dintre cele două categorii de experiențe.

Unii clarvăzători au descoperit că nu pot vedea mai departe de anul 2012, anul menționat de calendarul mayaş şi cel care încheie marele nostru ciclu. În 2012, călătorii în timp au văzut un cu totul alt Pământ. Din poziția lor din prezent, lumea părea să fi trecut printr-un cataclism. Conform relatărilor lor, nu mai existau clădiri şi nici un semn de desfăşurare normală a vieții, în raport cu standardele de astăzi.

Aceşti vizionari ai anului 2012 se poate să fi văzut rezulta-

tul descris de clarvăzători şi de profeţi - distrugerea unei mari părţi a lumii noastre în urma unui război mondial.

Alţi clarvăzători ai zilelor noastre, care au privit în viitor, ne prezintă un scenariu similar, referindu-se însă, în plus, la un mare val de foc şi de căldură.

Acest scenariu ne reaminteşte de teoriile care anticipau valurile ciclice de plasmă şi de flux de protoni care călătoresc prin cosmos la intervale uriaşe de timp şi care, uneori, întâlnesc şi Pământul în calea lor. În cazul ambelor scenarii, rapoartele clarvăzătorilor descriu un viitor care nu pare prea promiţător.

Dar, conform unei teme comune multor profeţii care se refereau la trecerea într-un nou mileniu, s-ar putea să existe o alternativă diferită faţă de acest deznodământ.

Nostradamus

Vreme de mai bine de patru sute de ani, cuvântul *profeţie* a fost aproape sinonim cu numele unui mare clarvăzător, ale cărui viziuni se întindeau pe sute de ani în viitor. Născut la 14 decembrie 1503, Michel de Nostredame a deveni,t cunoscut sub numele de Nostradamus şi a fost, poate, cel mai ilustru profet din ultimul timp. Harul clarviziunii îi permitea să pătrundă în viitorul timpului său şi să vadă evenimentele cu o extraordinară exactitate şi într-un mod foarte detaliat. Studiul oracolelor antice l-a făcut să-şi dezvolte propriile tehnici de navigare pe valurile timpului, în calitate de observator - deseori aducând în timpul său tehnologiile viitoare, observate în viziunile-lui. În cele din urmă, Nostradamus a devenit doctor, introducând multe dintre ideile din profeţiile lui în practica sa medicală. Tehnicile sale, care astăzi par cât se poate de normale, erau revoluţionare pentru secolul al şaisprezecelea, când Europa era bântuită de ciuma neagră, şi constau din tratamente cu ierburi, aer proaspăt şi apă curată. In plus, el prescria amestecuri de aloe şi petale de trandafiri bogate în vitamine - substanţe necunoscute în vremea sa.

Prima manifestare cunoscută a capacităţii lui Nostradamus de a privi în viitor, s-a produs în momentul când s-a întâlnit cu

nişte călugări care mergeau pe un drum. El a îngenuncheat imediat la picioarele unuia dintre aceştia şi i-a sărutat roba. Când a fost întrebat de ce o face, el a răspuns simplu: „Trebuie să îngenunchez în faţa Sfinţiei Sale" Doar la patruzeci de ani după această întâmplare, *şi la nouăsprezece ani după moartea lui Nostradamus,* misteriosul eveniment, petrecut pe acel drum puţin circulat, a căpătat sens. În 1585, călugărul a cărui robă a fost sărutată de profet, a devenit Papa Sixtus al V-lea.

În probabil cea mai cunoscută lucrare a sa, *Centuriile,* Nostradamus şi-a consemnat viziunile lui despre viitor. În momentul morţii sale, el consemnase viziuni pentru zece secole, fiecare însumând o sută de versete a câte patru rânduri fiecare, denumite catrene. Fiind în mod constant tipărite după moartea sa, profeţiile lui Nostradamus se extind până în anul 3797 şi, în funcţie de interpretare, poate chiar până mai departe.

Prevăzând evenimente sociale, politice şi ştiinţifice de amploare mondială, multe dintre viziunile sale par a fi cât se poate de precise. Altele însă, care nu conţin date specifice, sunt vagi şi se supun multor interpretări. Nostradamus vorbeşte despre două războaie mondiale, menţionează numele lui Hitler şi face o descriere a simbolului zvasticii, spune despre descoperirea penicilinei şi a energiei nucleare, asasinarea lui John F. Kennedy, virusul SIDA şi căderea comunismului. Cu toate că anumite date şi evenimente se pot preta la interpretări, între specialiştii care s-au ocupat de lucrările lui Nostradamus există o opinie comună, potrivit căreia profetul a prevăzut o schimbare la scară mondială, produsă de un cataclism, la sfârşitul mileniului nostru.

Chiar dacă datarea exactă a unui eveniment poate fi calculată cu precizie de cititorii săi, din anumite fraze cheie, Nostradamus a oferit data exactă, numai atunci când a simţit că un anume eveniment este critic. Lucru cât se poate de important, una dintre aceste date vizează perioada în care trăim. În Centurii X, catrenul 72, citim: „în anul 1999 şi şapte luni, din cer va coborî marele Rege al Terorii. El îl va aduce la viaţă pe Marele Rege al Mongolilor, înainte şi după aceasta, războiul va domni

netulburat^ O completare la acest amenințător catren poate fi găsită în *Epistola către Henric al II-lea,* versetul 87 unde Nostradamus scrie că: „Aceasta va fi precedată de o eclipsă de soare, mai mare şi mai întunecată decât oricare alta de la facerea lumii, în afara celei petrecute după suferința şi moartea lui Iisus Christos". O eclipsă solară, vizibilă de pe o mare parte din teritoriul Europei, a avut într-adevăr loc la 11 august 1999.

Viziunile lui Nostradamus au prevăzut, de asemenea, schimbări ale Pământului, similare celor consemnate de tradițiile amerindiene şi biblice. Continuând cu versetul 88 din aceeaşi epistolă către Henric al II-lea, ni se oferă detalii exacte, chiar până la nivel de lună. „Vor exista semne prevestitoare în timpul primăverii şi schimbări extraordinare după aceea, răsturnări de regim şi cutremure uriaşe ... Şi va fi în luna lui octombrie o mare mişcare a globului şi ea va fi de aşa natură, încât oamenii vor crede că Pământul şi-a pierdut mişcarea sa naturală de gravitație şi că se va scufunda în prăpastia întunericului permanent."

Privind mai departe în viitorul nostru, Nostradamus a văzut o perioadă mult mai fericită după aceste zile ale întunericului de pe Pământ într-un pasaj din *Centurii,* Secole II, catrenul 12, specialiştii interpretează viziunea lui Nostradamus ca pe o vreme a renaşterii spirituale: „Corpul fără suflet nu mai este sacrificat. În ziua morții, el renaşte!' în *Centurii III,* catrenul 2, se descrie, în continuare, acest moment al viitorului nostru: „Cuvântul divin va dărui suflul vital ce conține Cerul şi Pământul... Corpul, sufletul şi spiritul sunt atotputernice. Totul este sub picioarele sale, ca şi când ar fi pe tronul ceresc" Chiar dacă sunt mai puțin ştiințifice şi deschise la multe interpretări, aceste viziuni asupra viitorului nostru, venite din secolul al şaisprezecelea, împărtăşesc caracteristici comune cu cele ale altor profeți, atât mai vechi, cât şi mai recenți.

Edgar Cayce

Edgar Cayce este cel care a devenit cunoscut sub numele de „profetul care doarme" al secolului al douăzecilea. S-a născut în martie 1877 iar educația şcolară a lui Cayce s-a sfârşit în clasa

a IX-a. Deşi a avut experienţe paranormale şi în copilărie, el nu şi-a dezvoltat pe deplin harurile de clarvăzător şi vindecător, înainte de a deveni adult.

Limitându-şi şedinţele de vindecare la două pe zi, Cayce călătorea deseori în experienţele trecute ale clienţilor săi, în încercarea de a înţelege ce a determinat situaţia lor din prezent. Cu toate că nu-şi amintea conţinutul viziunilor sale, atunci când se trezea din starea de transă în care le avea, secretara lui Cayce, Gladys Davis, era întotdeauna prezentă pentru a nota conţinutul şedinţelor. Prin sute de astfel de înregistrări scrise, catalogate sistematic de Asociaţia pentru cercetări şi cunoaştere (Association for Research and Enlightment - ARE) ca material de studiu, Cayce a oferit scurte mărturii în legătură cu trecutul nostru uitat, vorbind, în acelaşi timp, şi despre mileniul viitor.

Prima vindecare făcută de Edgar Cayce a avut loc la vârsta de douăzeci şi patru de ani, iar pacientul a fost chiar el. Cu ajutorul unui hipnotizator, i s-a cerut lui Cayce să se concentreze asupra problemelor de sănătate permanente pe care le avea la nivelul gâtului, în timp ce se afla într-o stare relaxată de conştiinţă modificată. Spre surprinderea celor aflaţi în acea cameră, în „starea lui de somn" Cayce a început să vorbească, îndrumându-l pe hipnotizator să ofere sugestii corpului său inconştient. Reacţionând aproape imediat la sugestiile de redirecţionare a fluxului sanguin în partea superioară a corpului său, problemele din gât au dispărut şi Edgar Cayce a început ceea ce avea să fie o activitate de o viaţă, destinată realizării unor şedinţe similare în folosul altora.

Acurateţea previziunilor lui Cayce este foarte bine documentată. El a prezis crahul bursei de valori din octombrie 1929, prin citirile nr. 137-117: „În mod sigur, trebuie să survină un colaps care va crea panică în centrele financiare - nu numai în activitatea desfăşurată pe Wall Street, dar va duce şi la închiderea multor administraţii din multe centre…"[8] Cayce a văzut ceea ce, mai târziu, avea să fie numit al Doilea Război Mondial, cu ani înainte ca el să se fi petrecut. Potrivit viziunii avute asupra conflictului (citirea nr. 416-7), el a declarat că ţările

vor începe să creeze alianțe „determinate de acțiunile austriecilor, germanilor şi, mai târziu, ale japonezilor, care-şi unesc forțele…”[9] Descrierea sa continuă, Cayce spunând că, dacă nu va exista intervenția unei forțe, pe care el a descris-o ca supranaturală, „destinul națiunilor şi popoarelor, ca şi al lumii întregi, va fi amenințat de acțiunile unor grupuri militariste şi ale celor ce caută puterea şi extinderea…”[10]

în ceea ce avea să devină una dintre cele mai cunoscute, dar şi mai confuze, profeții ale sale, Cayce a sugerat că ultimii ani ai secolului al XX-lea şi primii ani ai secolului al XXI-lea vor reprezenta o perioadă de schimbări fără precedent pe Pământ. La fel ca şi clarvăzătorii din trecut, el a prevăzut modificări globale, care se pot încadra în două mari categorii: un viitor creat prin schimbări treptate şi o vreme a unor schimbări bruşte, ce pot fi descrise drept catastrofale - nici mai mult, nici mai puțin. *În mod interesant, ambele tipuri de profeții se referă la aceeaşi perioadă de timp.*

În citirea nr. 826-8, din august 1936, Cayce este întrebat în mod special despre schimbările pe care le prevede pentru perioada de trecere în noul mileniu, respectiv 2000-2001. Departe de a da un răspuns vag, ca alți profeți, răspunsul lui s-a referit clar la o modificare reală, cuantificabilă, pe care o va suferi Pământul. „Se va produce deplasarea polului. Sau începe un nou ciclu…”[11] Deplasarea cu peste cinci grade a poziției polilor magnetici ai Pământului, în ultimii patruzeci de ani, odată cu scăderea rapidă a intensității magnetice ce a precedat asemenea inversări ale polilor în decursul istoriei, a confirmat, încă o dată, aceste viziuni.

Într-o serie de şedințe care au culminat cu cea din ianuarie 1934, Cayce a descris schimbările geografice şi geofizice pe care le-a văzut începând în intervalul de patruzeci de ani dintre anii 1958 - 1998. Un mod de interpretare al acestor indicii este că aceste modificări *încep în* anul 1998, nu că se *vor petrece pana* atunci. Asemenea schimbări s-ar putea extinde, în mod foarte probabil până în secolul următor. Mark Thurston, unul dintre marii experți în descifrarea învățăturilor şi filozofiei lui

Edgar Cayce, sintetizează descrierile lui Cayce, după cum urmează:

1.Se va produce desprinderea unei bucăți de pământ în partea de vest a Americii.

2.O mare parte din teritoriul Japoniei va fi înghițită de ape.

3.Vor exista, cu siguranță, transformări în părțile de nord ale Europei, care se vor petrece extrem de rapid - am putea spune „cât ai clipi din ochi"

4.Din Oceanul Atlantic se vor ridica noi suprafețe de pământ, în dreptul coastei Americii.

5.Transformări majore vor afecta teritoriile arctice şi antarctice.

6.Vulcanii vor erupe, în special la tropice.

7 Schimbarea poziției polilor va modifica condițiile climaterice. De exemplu, anumite zone reci şi semitropicale vor deveni tropicale.

După cum evidențiază Thurston, multe dintre aceste schimbări par să fie în strânsă legătură cu deplasarea polilor magnetici. Cu toate că inversarea completă a poziției polilor nu s-a produs încă, un număr tot mai mare de oameni de ştiință şi de cercetători consideră că recentele modificări ale câmpurilor magnetice ale Pământului precedă exact un astfel de eveniment.[13]

Chiar dacă unele dintre prezicerile de început ale lui Cayce cu privire la soarta Pământului, în perioada de trecere la noul mileniu, par a fi catastrofale, şedințele de mai târziu înregistrează o schimbare interesantă, deşi subtilă. Într-o şedință din 1939, viziunea lui Cayce asupra sfârşitului de secol descrie schimbări treptate, în locul celor bruşte descrise anterior. Cayce spune că „în anul 1998 vom observa un nivel înalt de activitate, determinat de transformările care vor veni."[14] În continuare, el vorbeşte de trecerea la noul mileniu, afirmând că „în ceea ce priveşte schimbările, trecerea din Epoca Peştilor în Epoca Vărsătorului se va face treptat şi nu va implica cataclisme".[15] Oferind două viziuni diferite asupra schimbărilor ce se vor petrece la trecerea dintre secole, Cayce se poate să ne fi oferit, în

plus, şi o nouă perspectivă cu privire la valoarea profeţiilor în vieţile noastre de astăzi. Dacă ne gândim că prevestirile sale, care vorbesc despre schimbări bruşte, catastrofale şi, apoi, despre schimbări treptate, blânde, au fost făcute la distanţă de ani şi nu de secole, ce schimbare din viitorul nostru poate sugera o asemenea diferenţă din viziunile lui Cayce?

Indiferent de persoana ale cărei viziuni despre viitorul nostru le luăm în considerare, marea lor majoritate par a se sustrage unor măsurători exacte de timp. Ele par să reprezinte momente posibile - şi nu întâlniri inevitabile cu un deznodământ clar.

Prin propriile lui cuvinte: „profetul care doarme" oferă o cheie de descifrare a ştiinţei profeţiei, amintindu-ne că noi influenţăm deznodământul istoriei, prin felul în care ne desfăşurăm vieţile în prezent. În citirea nr. 311-10,[16] Cayce sugerează că reacţia noastră la provocările ce ne apar în viaţă, poate determina, cel puţin parţial, gradul în care vom experimenta schimbările pe care el le-a prevăzut. „Poate depinde, în mare măsură, de elemente ce ţin de planul metafizic... Există acele împrejurări din activitatea indivizilor, în ceea ce priveşte gândirea şi efortul personal, care au făcut ca multe oraşe şi multe suprafeţe de pământ să se menţină intacte, prin faptul că au aplicat legile spirituale."

Profeţii amerindiene

Populaţiile indigene din America de Sud şi de Nord cred cu convingere că evenimentele din ziua de astăzi reflectă profeţiile strămoşilor lor. Pentru mulţi, viziunile prevestind apariţia unei noi lumi au fost ţinute în secret, în cadrul tradiţiilor tribale, pentru a păstra integritatea clarviziunii strămoşilor lor. Simţind, însă, că schimbarea de mileniu reprezintă ziua prevăzută de înţelepţii diferitelor triburi, indigenii au hotărât să facă cunoscute prezicerile pentru această perioadă. Crezul lor este că oamenii din toate straturile sociale şi toate popoarele pot beneficia de pe urma profeţiilor făcute cu mult timp în urmă. Chiar dacă există diferenţe specifice în tradiţiile familiale şi tribale, există unele teme comune, care leagă multe dintre

profeţiile triburilor din America într-o perspectivă unitară despre viitorul nostru.

Indienii Hopi din America de sud-vest au unele dintre cele mai concise viziuni despre viitorul nostru, în profeţiile lor legate de naşterea unui nou soare. Asemănător tradiţiilor mayaşe, aztece şi tradiţiilor indigene anterioare, descoperite pe întreg cuprinsul celor două Americi, indienii Hopi cred că au existat multe cicluri ale experienţei umane, înainte de a începe să fie consemnată istoria noastră. Fiecare s-a terminat printr-o perioadă de distrugere, cea mai recentă fiind cea caracterizată de Marele Potop. Acum, noi ne apropiem de sfârşitul unui astfel de ciclu, spun ei, pregătindu-ne să trecem în perioada celui de-al Cincilea Soare. Înainte de încheierea ciclului nostru, profeţiile indienilor Hopi spun că va exista o perioadă de declin, urmată de o perioadă de tranziţie către noul ciclu. Din perspectiva lor, vremea declinului este o vreme a marilor provocări, deseori numită „vremea purificării" înţelegând că Pământul şi trupurile noastre sunt una, indienii Hopi privesc stările Pământului ca pe un „mecanism de feedback" un gen de barometru, care ne arată când am făcut alegeri prin care am afirmat sau negat viaţa din lumea noastră.

Una dintre primele viziuni ale indienilor Hopi, care a fost dezvăluită, a fost cea referitoare la trei semne care indică programul de desfăşurare a Marii Transformări. Primul semn a fost apariţia lunii „în Cer şi pe Pământ" împlinirea acestei părţi a profeţiei a rămas un mister până în anul 1993, când imaginile lunare au început să apară sub forma cercurilor din lanurile de grâu, din regiunile agricole ale Marii Britanii. Inconfundabilele imagini ale lunii în creştere au fost interpretate de indienii Hopi ca fiind împlinirea primei părţi a profeţiei lor.

Al doilea semn a fost apariţia unei „stele albastre" un simbol comun în folclorul şi miturile multora dintre tradiţiile Hopi. Unii bătrâni ai tribului au văzut în impactul dintre cometa Shoemaker-Levy şi Jupiter, care s-a petrecut în 1994, împlinirea acestei profeţii. Cercetătorii s-au întrebat cum de impactul unei bucăţi de cometă ar putea fi considerat drept împlinirea

profeției. Au primit răspunsul, în clipa în care au văzut imaginile spectrografice ale uriaşei planete după coliziune, - Jupiter avea o ciudată strălucire albastră, care nu putea fi observată decât cu ajutorul unor instrumente optice speciale!

Poate că cel mai mistic semn al profeţiilor Hopi este cel de-al treilea şi ultimul. Predominante în dansul, ţesăturile şi picturile de pe nisip ale indienilor Hopi, sunt nişte imagini ciudate ce prezintă figuri umanoide şi care deseori împodobesc casele şi locurile lor de cult. Aceste fiinţe îmbrăcate în veşminte stranii şi cu chipuri ce par dintr-o altă lume, aceste reprezentări din trecutul indienilor Hopi, sunt ceea ce aceştia numesc oamenii din cer, sau *kachinas.* Cea de-a treia parte a profeţiei Hopi afirmă că timpul marii schimbări va fi sosit, atunci când aceşti *kachinas se* vor întoarce din stele şi vor dansa din nou în pieţele satelor lor, în zilele de sărbătoare religioasă. După câte ştiu eu în acest moment, acest al treilea semn urmează să se întâmple.

Profeţii biblice

După cum s-a spus în capitolul doi al acestei cărţi, un număr de cărţi aflate în legătură cu Biblia de astăzi au fost considerate ca nepotrivite, nefiind acceptate oficial de către Biserica Catolică, în secolul al patrulea. Ascunsă în întunericul zidurilor Bisericii şi în biblioteci particulare, una dintre cele mai fascinante şi, probabil, cele mai mistice cărţi este vechea carte a profetului Enoh.

Conţinând descrieri elocvente ale Creaţiei, genealogiei umane şi informaţii astronomice atât de detaliate, încât nu au putut fi verificate decât cu ajutorul tehnologiei din secolul al douăzecilea, acest text antic a devenit cunoscut sub numele de *Cartea Secretelor lui Enoh* Găsim referinţe directe la acest text rar în opera teologului Tertulian, care a trăit în secolul al II-lea. În scrisorile recuperate recent, el explică că *Scriptura lui Enoh* nu este tratată la fel ca celelalte scripturi, pentru că *nu* este inclusă în Canonul Ebraic.[17] Asemenea referinţe sunt de natură a confirma că *Scriptura lui Enoh* era considerată de către învăţaţi

ca fiind o lucrare reprezentativă, înainte de edictele Conciliului de la Niceea, în secolul al patrulea.

Profețiile lui Enoh prezintă o asemănare remarcabilă cu cele ale următorilor profeți biblici, precum Isaia şi, mai târziu, Ioan, autorul Cărții Revelației.

Într-un mod extrem de detaliat, Enoh îi descrie fiului său, Matusalem, călătoria făcută de el în viitor, iar acesta va consemna experiența trăită de tatăl lui, pentru generațiile următoare.

într-un manuscris etiopian descoperit în biblioteca Bodleiană, în anul 1773, Enoh descrie viziunea avută de el în legătură cu vremea şi cu schimbările cereşti de la sfârşitul nostru de secol. Identificat drept „cel de-al şaptelea fiu al lui Adam" Matusalem caracterizează experiențele profetice ale tatălui său într-un mod foarte diferit față de cele ale lui Cayce, de exemplu, atunci când spune că Enoh „a vorbit în timp ce ochii lui erau deschişi şi a văzut o apariție sfântă în Cer."[18]

În continuarea măreților sale viziuni vizând viitorul nostru, Enoh afirmă că el „a auzit toate lucrurile şi a înțeles ceea ce a văzut, că nu va avea loc în timpul generației sale, ci în timpul unei generații îndepărtate, din pricina celui ales... În acele zile... ploaia nu va mai cădea... fructele pământului vor rodi târziu şi nu vor înflori la timpul lor,- şi, în anotimpul lor, fructele copacilor nu vor da rod ... cerul va rămâne nemişcat. Luna îşi va schimba legile şi nu va mai fi văzută atunci când trebuie…"[19]

Imediat după nenorocirile ce vor lovi Pământul, Enoh descrie o serie de evenimente care reprezintă o perioadă de frumusețe, speranță şi noi posibilități. În această secvență, ca şi când ar vorbi despre o altă viziune, ce descrie un alt timp, Enoh vede cum fostul cer „se îndepărtează şi dispare" şi afirmă că „un nou cer va apărea" Acest ciudat model de nenorociri, urmate de izbăvire, este comun tuturor viziunilor lui Enoh, Ia fel ca şi altor profeții pe care le vom examina.

Poate că cea mai emoționantă percepție asupra viitorului nostru o constituie seria de profeții din textele biblice moderne. Pornind de la soarta anumitor conducători şi şefi de stat, până la viziunile globale ale sfârşitului omenirii, profețiile biblice

continuă să stârnească reacţii puternice din partea cititorilor, la mii de ani după viziunile propriu-zise. Variind de la o curiozitate continuă, la o fervoare neclintită, indiciile legate de putere, la fel ca şi confuzia care înconjoară astfel de viziuni, pot fi găsite dacă refacem parcursul de la interpretările moderne, la înseşi rădăcinile viziunilor originale.

Nu este, de exemplu, neobişnuit să descoperim că multe dintre profeţiile la care se face referire astăzi nu au fost nici măcar consemnate decât după ani, *uneori sute de ani,* după primirea profeţiei originare. Pentru că erau transmise din gură în gură, din generaţie în generaţie, nu se ştie sigur dacă anumite cărţi profetice au fost scrise de către profeţii înşişi, sau de către alte persoane care au folosit numele unui profet în povestirile lor.

Cartea lui Daniel oferă un asemenea exemplu. În Ediţia Saint Joseph (Sfântul Iosif) a Noii Biblii Americane, prefaţa la *Cartea lui Daniel* afirmă că „această carte îşi trage numele nu de la autor, care, de fapt, este necunoscut, ci de la eroul său, un evreu dus de tânăr în Babilon, unde a trăit cel puţin până în anul 538 î.Ch. Introducerea mai spune că „Această Carte conţine istorisiri desprinse din tradiţiilor populare şi transmise prin intermediul lor - istorisiri care descriu încercările şi succesele înţeleptului Daniel şi ale celor trei camarazi ai săi”

Această interpretare le contrazice clar pe cele ale altor experţi biblici, cum ar fi John Walvoord, care declară că „este clar că însăşi cartea demonstrează că e opera lui Daniel, întrucât, în numeroase pasaje din partea a doua a cărţii, referirile la el se fac la persoana întâi...” Daniel este de asemenea menţionat în Ezechiel, lucru normal, de altfel, pentru că acesta a fost contemporan cu Daniel ...[21] Chiar şi astăzi, la aproape două milenii de la alcătuirea textelor, experţii încă încearcă să ajungă la un consens privind unele aspecte fundamentale ale unora dintre cele mai sacre texte ale noastre. Confuziei în descifrarea profeţiilor biblice i se adaugă şi semnul de întrebare asupra exactităţii cu care au fost, sau nu, traduse cuvintele, de-a lungul secolelor. Spre deosebire de anumite părţi din Biblia Ebraică,

despre care se ştie că au fost traduse cuvânt cu cuvânt cu o precizie de netăgăduit, cel puţin în ultimii o mie de ani*, Biblia Occidentală a suferit multe schimbări.

Încă de la întemeierea ţării noastre, acum mai puţin de trei sute de ani, adaptările, traducerile dintr-o limbă în alta şi diferitele interpretări ale Bibliei au creat o anume marjă de eroare. Oricât de precisă ar fi culegerea noastră biblică de istorie, genealogie şi înţelepciune în ceea ce priveşte anumite aspecte, ea nu poate fi luată în considerare cuvânt cu cuvânt,- textul se modifică de la o traducere la alta. Deseori, pur şi simplu nu există cuvinte într-o limbă care să reprezinte exact acelaşi concept în acelaşi mod, aşa cum este el exprimat într-o altă limbă. În aceste cazuri, traducătorii trebuie să facă ce pot. Aici este locul în care poate apărea o *aproximare* a temelor şi conceptelor.

Biblia Occidentală, aşa cum o cunoaştem astăzi, a suferit multe asemenea transformări, inclusiv o traducere din limba egipteană, o limbă foarte simbolică, făcută, la rândul ei, din limbile aramaică şi ebraică. Un exemplu cu privire la modul subtil în care o aproximare modifică o traducere bine intenţionată, este ilustrat prin cuvintele aramaice din primul rând al *Rugăciunii Domneşti.* În engleză, această propoziţie este „Tatăl nostru Carele eşti în ceruri". În aramaică însă, aceeaşi propoziţie este redusă la două cuvinte: *Abwoon d'bwashmaya.* In limba engleză nu există termeni exacţi pentru aceste două cuvinte aramaice. Traducătorilor nu le rămâne decât să folosească, cu pricepere, cuvinte englezeşti care să aproximeze înţelesul original.

O mostră a unor asemenea aproximări este ilustrată de următoarele traduceri posibile ale acestui pasaj din Rugăciunea Domnului: „O, Născătorule! Tată-Mamă a Cosmosului" „O, Tu! Suflu vital a tot ce există" „Nume al numelor, identitatea noastră măruntă se dezvăluie în tine" şi „Strălucitorule: Tu străluceşti înăuntrul nostru."[22] Fiecare dintre acestea reprezintă o traducere acceptată a cuvintelor originale şi fiecare exprimă un sentiment foarte diferit faţă de cel descris în textul original.

* Codexul de Ia Leningrad datează din anul 1008 d.Ch. De atunci, specialiştii sunt de acord că primele cinci cărți ale Vechiului Testament ebraic au rămas neschimbate. N. A

Chiar şi numai din acest exemplu, putem vedea că tema rămâne constantă, chiar dacă specificul limbilor variază. După cum se întâmplă şi în procesul de fotocopiere folosit astăzi, copiile pot părea identice cu originalul, dar îşi pierd claritatea. În ultimul secol de istorie biblică au existat multe astfel de ocazii de a introduce eroarea în raport cu sensul inițial, vizat de profeți. Astăzi putem alege dintr-o multitudine de interpretări şi traduceri, fiecare satisfăcând o anume nevoie şi servind un anume scop, în ceea ce-l priveşte pe cititor. O persoană care studiază scrierile Biblice ar putea alege versiunea King James sau multe altele, cum ar fi Noua Versiune Internațională Standard, Noua Biblie Vie şi Ediția Saint Joseph. Fiecare versiune are la bază aceeaşi culegere de papirusuri, cărți, documente şi manuscrise acceptate de către Biserică, în secolul al IV-lea d.Ch.

Profeția pierdută

În traducerile moderne ale profețiilor biblice descoperim o categorie particulară de texte vizionare, identificate prin nume cum ar fi: „Sfârşitul Timpului" „Zilele de Sfârşit; sau „în acele zile!'împreună, aceste opere sunt cunoscute sub numele de *profețiile apocaliptice.* Deşi de multe ori s-a crezut că ele se referă la o perioadă de întuneric şi de cataclisme din viitorul Pământului, de fapt s-ar putea ca aceste lucrări să arate omenirii ceva de o natură cu totul diferită.

În vremurile moderne, cuvântul *apocalipsă* trezeşte, la nivelul psihicului colectiv, sentimente adânci de tristețe, lipsă de speranță şi judecată de apoi. Provenind din cuvântul grecesc *apokalypsis,* acest cuvânt are o definiție scurtă şi aparent inocentă. Înseamnă, pur şi simplu, a dezvălui, sau a revela. Şi aceasta este exact ceea ce profeții din vechime ne-au oferit prin incursiunile lor vizionare în viitorul nostru. Ei ne-au *revelat* alternative posibile ale viitorului, pe baza condițiilor din vremea

lor şi au *dezvăluit* descoperirile lor, generaţiilor viitoare.

Cartea Eseniană a Revelaţiei este un exemplu în acest sens. Recuperată şi tradusă din limba aramaică, în care a fost scrisă iniţial, această versiune a Revelaţiei este atât de similară versiunilor sanctificate ulterior, cunoscute sub numele de *Revelaţia lui Ioan,* încât cercetătorii şi specialiştii bănuiesc că manuscrisul de la Marea Moartă ar putea fi varianta originală a acestei perspective despre viitorul nostru.

Considerată de mulţi drept cea mai mistică dintre profeţiile biblice, viziunea apostolului Ioan reprezintă, totodată, şi cea mai expresivă descriere a dezastrelor la care se referă toate profeţiile, străvechi sau moderne. Ceea ce accentuează caracterul oricum profund simbolic şi ezoteric al acestui text, este viziunea fragmentată a lui Ioan. Se pare că în perioada stabilirii codului canonic al Bibliei, în anul 325, s-a ajuns chiar la un fel de compromis cu privire la unele dintre textele cheie. În loc să elimine complet unele manuscrise, ele au fost păstrate sub forma unor versiuni adaptate, condensându-le într-un format despre care se credea că ar fi mai accesibil pentru cititorii din vremea respectivă.

Călătoria, care devine revelaţia lui Ioan pentru generaţiile viitoare, începe atunci când el cere să fie luat din timpul său, situat înainte de al nostru, şi să i se permită să vadă viitorul nostru probabil şi un eventual sfârşit al mileniului nostru. Prin termeni clari, Ioan îşi descrie viziunea sa de haos, moarte, groază şi distrugere - toate de o magnitudine fără precedent. El îşi întreabă călăuza divină de ce se întâmplă aceste lucruri şi îngerul răspunde: „Omul a creat aceste puteri ale distrugerii. Le-a născut cu propria sa minte. El si-a întors fata de la îngerii (forţele) Tatălui Ceresc si ai Mamei Pământ şi şi-a construit propria sa distrugere.”[23]

Asistând la acest deznodământ, inima lui Ioan „este plină de compasiune” El întreabă: „Nu există nici o speranţă?” Vocea îi răspunde, reamintindu-ne de marile şanse pe care le avem noi, generaţiile de azi şi de mâine: „întotdeauna există speranţă, O, tu, cel pentru care au fost create Cerul şi Pământul…”[24]

Dintr-o dată, viziunea morții şi a distrugerii dispare şi lui Ioan i se arată un alt scenariu, o *a doua posibilitate.* În loc de sfârşitul a tot ceea ce omenirea a ajuns să cunoască şi să iubească, această nouă posibilitate prezintă o urmare de o altă natură. „Nu am mai văzut ce li s-a întâmplat, viziunea mea s-a schimbat şi am văzut un Cer nou şi un nou Pământ, pentru că Cerul cel dintâi şi Pământ cel dintâi au trecut... Şi am auzit un glas puternic ... care zicea că nu va mai fi moarte şi nici jale, şi nici plâns şi nici durere."[25]

În continuarea viziunii sale, Ioan vede un timp când pacea şi cooperarea domnesc între toate națiunile lumii. Un timp când războiul nu-şi mai află rostul. Îşi aude călăuza descriindu-i sfârşitul oricăror stări conflictuale: „Nici o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni şi oamenii nu vor mai învăța arta războiului, pentru că lucrurile ce au fost, au trecut."[26] în aceste pasaje şi în altele similare ni se transmite un mesaj de speranță.

Conform unei teme de acum cunoscute din alte profeții, lui Ioan i s-au arătat două posibilități pentru viitorul omenirii. Ambele erau reale şi fiecare dintre ele putea fi aleasă de popoarele Pământului. Cheia, care ne reaminteşte de rugăciunea noastră colectivă pentru pace, este că rezultatul colectiv va fi determinat de alegerile individuale. Capacitatea oamenilor din vremea lui Ioan, de a prețui legile vieții, era ceea ce putea crea noi rezultate, prin care să se elimine posibilitatea distrugerii.

În fiecare viziune, lui Ioan i se reaminteşte că oamenii care vor trăi în „acele zile" vor determina modul în care vor trăi marea schimbare din viitorul omenirii. El întreabă ce trebuie să se întâmple, astfel încât să se manifeste cea de-a doua alternativă, cea de pace. Din nou, vocea care îi ghidează viziunea răspunde, „Priveşte, voi face toate lucrurile din nou... Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul... Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieții fără de sfârşit. Cel care îşi aminteşte, va moşteni toate lucrurile ..."[27] Ultimele pasaje vorbesc despre felul în care Ioan înțelege cele văzute şi despre efectul pe care viziunea l-a avut asupra sa: „Am atins

viziunea interioară... Am auzit secretul tău minunat... Pătrunderea ta mistică a săpat în mine un izvor al cunoaşterii, o fântână a puterii din care ţâşnesc ape vii, - o revărsare a înţelepciunii atotcuprinzătoare."[28]

Alte pasaje din papirusurile eseniene continuă să prezinte în detaliu posibilitatea de a avea parte de un viitor în care să fi depăşit necesitatea de a trăi catastrofe, pentru a înfăptui schimbarea. Pe durata acestei perioade, condiţiile care au luat viaţa locuitorilor Pământului nu mai sunt prezente: „Sub domnia păcii, nu mai există nici foame, nici sete, nu mai există nici vânt rece, nici vânt cald, nici bătrâneţe şi nici moarte. Sub domnia păcii, nici animalele, nici oamenii nu vor mai cunoaşte moartea."[29]

În mod evident, profeţii biblici deseori descriu variante foarte diferite de viitor, care uneori se contrazic. Întrebarea este, de ce. De ce există viziuni profetice diferite asupra aceleiaşi perioade din viitorul nostru? Cum poate un profet să vadă două posibilităţi diferite, pentru aceeaşi perioadă de timp?

La mijlocul anilor '90, a fost descoperit un nou instrument de proorocire, într-un format foarte vechi. Se poate ca poarta timpului să se fi deschis spre a ne oferi oportunitatea de a privi prin lentilele acestui instrument profetic, pentru faptul că ne-am maturizat şi putem recunoaşte posibilităţile pe care el ni le oferă.

O hartă a timpului, veche de trei mii de ani

În 1995, un străvechi instrument de citire a viitorului a ajuns brusc în atenţia publicului larg, într-un mod expresiv şi dramatic: pe data de 4 noiembrie a acelui an, a avut loc un eveniment pe care instrumentul îl prezisese cu o precizie care exclude posibilitatea unei întâmplări, sau a unei coincidenţe. Evenimentul a fost asasinarea lui Yitzhak Rabin, primul ministru al Israelului, în oraşul Tel Aviv. Asasinarea fusese proorocită cu o asemenea acurateţe, încât numele primului ministru, data asasinării, numele oraşului şi chiar numele asasinului, Amir, nu mai constituiau un secret,- toate fuseseră codificate într-un document vechi de peste trei mii de ani!

Ironia a fost că documentul nu reprezenta un manuscris rar, deținut de o organizație secretă, sau de un individ privilegiat. Harta codificată a viitorului nostru este aceeaşi hartă care a dăruit linişte şi îndrumare unei succesiuni de cel puțin şaptezeci şi cinci de generații şi care astăzi este considerată sacră de câteva sute de milioane de oameni de pe tot globul. Harta timpului a fost descoperită sub forma unui cod încriptat în Biblie, chiar din momentul creării ei! Mai precis, codul a fost găsit în primele cinci cărți ale Bibliei Ebraice, cunoscute sub numele de *Tora* - versiunea despre care se spune că *nu* a fost modificată de când a fost dăruită omului, acum trei mii de ani.

Descoperită de către un matematician israelian, Dr. Eliyahu Rips, cheia, cunoscută drept *Codul Biblic,* a fost verificată şi validată de matematicieni ai unor universități de frunte de pe tot globul, ca şi de agenții specializate în încriptare, cum ar fi Ministerul American al Apărării. Vreme de mai mult de două sute de ani, cărturarii au bănuit că textele biblice erau mai mult decât o alăturare de cuvinte care trebuie citite într-o ordine strict liniară.

Un cărturar din secolul al optsprezecelea, cunoscut ca Geniul din Vilna, a declarat că „regula este că tot ce a fost, este şi va fi până la sfârşitul vremurilor se găseşte în *Tora,* de la primul cuvânt până la ultimul. Şi asta nu doar într-un sens general, ci oferind detalii asupra a tot ceea ce s-a întâmplat, din momentul creației şi până la sfârşitul acesteia.”[30]

Mesajele încriptate, referitoare la trecutul şi viitorul nostru, pot fi studiate prin crearea unei matrici din literele primelor cinci cărți ale Bibliei Ebraice. Începând cu prima literă a primului cuvânt, toate spațiile şi punctuația sunt eliminate, până când se ajunge la ultima literă a ultimului cuvânt, rezultatul fiind o singură propoziție care măsoară sute de caractere. Prin folosirea unor programe de cercetare sofisticate, matricea creată se studiază pentru a se găsi eventualele tipare şi puncte de intersecție. De exemplu, în *Cartea Genezei,* cuvântul *Tora* este ortografiat prin succesiuni a câte cincizeci de caractere ebraice între fiecare literă componentă. Aceeaşi secvență este întâlnită şi

în cărțile următoare: *Exodul, Leviticul, Numeri şi Deuteronomul.* Această constatare, făcută de rabinul H. M. D. Weissmandel în 1940, a devenit cheia în descifrarea algoritmilor literali încriptați în text.

În cartea sa cu acelaşi nume, Michael Drosnin descrie precizia şi acuratețea *Codului Biblic,* în a prezice evenimentele întâmplate în trecut. Lucruri precum asasinarea celor din familia Kennedy, ciocnirea cometei Shoemaker-Levy cu Jupiter, alegerea primului ministru izraelian, Netanyahu, şi chiar datele şi locul atacului cu rachete SCUD*,* lansat de irakieni asupra Israelului, în timpul războiului din Golf, desfăşurat în 1990, sunt descrise la un nivel de detaliu care sfidează prognozele matematice şi statistice. *Codul Biblic* oferă amănunte de ordin specific, şi nu generalități care se pot preta la interpretări. Drosnin se referă la multe dintre acestea. În prezicerea referitoare la cel de-al Doilea Război Mondial, de exemplu, prin folosirea codului, se descifrează cuvinte precum „război mondial" şi „soluție finală" însoțite de numele conducătorilor din acel timp: „Roosevelt" „Churchill" „Stalin" şi „Hitler" Sunt menționate clar şi țările implicate în conflict: Germania, Anglia, Franța, Rusia, Japonia şi Statele Unite. Întâlnim până şi cuvintele „holocaust atomic" şi „1945" anul în care bomba atomică a fost lansată asupra Hiroshimei, singura dată când aceste cuvinte apar în Biblie.

Odată cu elaborarea computerelor de mare viteză, codul din Biblia Ebraică a fost, în cele din urmă, descifrat. Noile computere au înlocuit decriptarea manuală - operațiune dificilă şi obositoare - cu programe sofisticate de căutare. Prin compararea cu grupe de control compuse din alte texte şi cu zece milioane de teste-caz create de computer, s-a ajuns la concluzia că numai Biblia conține în-criptări gen puzzle. Pe verticală, orizontală şi în diagonală, nume de țări, evenimente, date, momente şi persoane se intersectează între ele, oferindu-ne instantanee asupra trecutului şi asupra posibilităților ce se conturează pentru viitor. Cu toate că mecanismul unui astfel de instrument de proorocire extraordinar este prezentat în capitolul

şapte, poate este mai relevant, în ceea ce priveşte profeţia, să discutăm despre modul în care această carte, aparent miraculoasă, se raportează la viitorul nostru.

Dată fiind precizia *Codului Biblic* în a da detalii despre trecutul nostru, cât de exactă poate fi aceeaşi matrice în a ne oferi o imagine a timpului ce va veni? în discuţiile sale cu Drosnin, Dr. Rips sugerează că întregul Cod Biblic trebuie să fi fost scris în acelaşi timp, ca un act singular, şi nu sub forma unei serii de scrieri elaborate pe parcursul timpului. O astfel de afirmaţie implică faptul că toate posibilităţile tuturor variantelor de viitor există deja. „Trăim viitorul ca pe o hologramă - arată diferit de fiecare dată când privim din alt unghi, dar imaginea, bineînţeles, este înregistrată anterior."[31] Cheia în aplicarea acestui străvechi cod al timpului asupra evenimentelor viitorului nostru poate consta în a-l observa prin ochii unui specialist în fizica cuantică.

În fizica modernă, există un principiu potrivit căruia este imposibil să cunoşti parametrii „când" şi „unde" ai aceluiaşi lucru, în acelaşi timp. Dacă masori *unde* se află ceva, pierzi informaţia cu privire la viteza lui de deplasare. Dacă masori cât de repede se deplasează un lucru, atunci nu poţi şti cu siguranţă *unde* se află acel lucru. Această cheie de pătrundere în lumea cuantică a fost elaborată de fizicianul Werner Heisenberg si este cunoscută sub denumirea de *Principiul Incertitudinii, al lui Heisenberg.*[32]

Demonstrând comportamentul imprevizibil al naturii din lumea cuantică, se poate ca modul în care vedem noi timpul să urmeze exact acest tip de comportament. Dacă acesta este cazul, posibilităţile ilustrate de *Codul Biblic* ar putea reprezenta doar simple posibilităţi. Evenimentele descrise, atât trecute cât şi viitoare, sunt rezultatul final al unei succesiuni de condiţii, care se poate să fi început cu zile sau poate chiar cu sute de ani înainte de manifestarea efectivă a evenimentului. Ca şi în cazul unei ecuaţii moderne, dacă alegem un anumit curs al evenimentelor, *atunci* ne putem aştepta la un rezultat de un anumit fel.

Considerând fiecare instrument de prezicere drept o lentilă prin care putem vedea posibilitățile, punem într-o nouă lumină rolul profeților în viața noastră. La fel ca multe profeții biblice, ale indigenilor americani şi altele privind viitorul nostru, *Codul Biblic* ne avertizează în legătură cu o serie de scenarii apocaliptice. Începând cu viitorul nostru apropiat, întâmplări precum ar fi un al treilea război mondial, declanşat în Orientul Mijlociu, cutremure catastrofale şi distrugerea principalelor concentrări de populație, toate ne apar ca posibilități. Amenințarea unei coliziuni directe cu o cometă, la sfârşitul secolului al douăzecilea sau la începutul secolului al douăzeci şi unulea, pare a reprezenta una dintre cele mai iminente cauze de îngrijorare.

în anul 1992, astronomul Brian Marsden, de la Centrul de Astrofizica Harvard - Smithsonian, a anunțat revenirea cometei Swift-Tuttle, descoperită inițial în 1858. Ziua exactă a redescoperirii cometei a fost încriptată în *Codul Biblic,* odată cu data revenirii ei, după 134 de ani. Cuvintele „cometă" „SwiftTuttle" şi anul revenirii cometei, 2126, sunt clar încriptate în text.

* 1901-1976 Numele lui Heisenberg va fi întotdeauna asociat cu teoria sa referitoare la mecanica cuantică, publicată în 1925. Pentru această teorie şi aplicațiile ei care au dus în special la descoperirea formelor alotropice ale hydrogenului, i s-a acordat, în 1932, Premiul Nobel pentru fizică. Conform teoriei sale, cantitățile mecanice (poziție, viteză) nu ar trebui reprezentate prin numere obişnuite, ci prin structuri matematice abstracte, numite „matrice" şi şi-a formulat noua teorie în termeni de ecuații matriciale. N. T.

Deşi la început s-a considerat că, la data revenirii ei, se află pe o traiectorie de coliziune cu Pământul, calculele refăcute sugerează acum faptul că ea va ocoli Pământul la o distanță suficient de mare. Totuşi, astronomii ne avertizează în legătură cu o serie întreagă de „ratări razante" ce vor avea loc până în momentul apariției cometei Swift-Tuttle, în 2126, prima petrecându-se în 2006. Intersectând rândul corespunzător anului 2006, din textul ebraic, găsim cuvintele: „Drumul ei le-a lovit locuința" însoțite de următoarea frază, dintr-un rând asociat:

„An prezis pentru lume”.

După acest avertisment, urmează altele, care vizează perioada anterioară anului 2010. Pentru această perioadă întâlnim cuvintele „zilele groazei” şi descrieri referitoare la „întuneric” „beznă” şi „cometă” Poate că cea mai neliniştitoare succesiune de cuvinte referitoare la viitorul nostru este găsită înainte de anul 2012. La acest an, care coincide cu acelaşi an cu care se încheie calendarul mayaş, vedem cuvintele „Pământul anihilat” Această privire aruncată asupra unei previziuni străvechi despre viitorul nostru, ne oferă un exemplu şocant în legătură cu ceea ce putem găsi peste tot în *Codul Biblic.* Drosnin declară că, în locul unde este încriptată data, apare un al doilea pasaj, care descrie un deznodământ foarte diferit. Cuvintele spun pur şi simplu că „Va fi spulberată (cometa), aruncată din drumul ei, o voi sfâşia în bucăţi, 5772” (anul evreiesc care corespunde anului 2012).[33]

Similar temei din alte profeţii, pe de-o parte, *Codul* pare să ne spună că anul 2012 va aduce sfârşitul vieţii, aşa cum o ştim noi - în timp ce, pe de altă parte, într-un alt loc, ameninţarea asupra Pământului este eliminată. Cum să fie posibile amândouă deznodămintele în acelaşi timp? Paradoxuri similare sunt mereu întâlnite în *Codul Biblic,* în special cu privire la rezultatele alegerilor electorale, la evenimentele politice şi războaie. Pe lângă ocazia de a influenţa obţinerea unor anumite rezultate în viitor, pe baza alegerilor pe care le facem în prezent, poate că acest *Cod Biblic* să ne amintească ceva şi mai important. În apropierea pasajelor ce descriu anumite rezultate, cum ar fi asasinatele şi semnţele unui război global, există trei cuvinte ce apar, iar şi iar, însoţind multe dintre cele mai grave deznodăminte, cuvintele adresează o întrebare simplă: *Vreţi să-l schimbaţi [viitorul]!*

Reflectând credinţele păstrate pentru noi de vechii esenieni, *Codul Biblic* mai pare a sugera că noi jucăm un rol important în ceea ce priveşte deznodământul evenimentelor - chiar şi în al celor deja puse în mişcare sub forma posibilităţilor. Aparent, rolul nostru este atât de important, încât am putea chiar

schimba cursul evenimentelor! „Vreți să-l schimbați!” pare a fi o întrebare directă, pusă celor despre care se ştia cu siguranță că vor descifra mesajul celui care a creat codul, la trei mii de ani după ce a fost scris.

Este ca şi când autorii acestuia ştiau că va fi nevoie de o tehnologie foarte complexă pentru înțelegerea codului, - ca şi când ni s-ar aminti că acum, pe măsură ce descoperim mesajul lăsat de ei, suntem pregătiți să participăm în desfăşurarea timpului şi să schimbăm alternativele sumbre ale viitorului nostru. Cum este cu putință ca aceste elemente şi celelalte detalii să apară astăzi, într-un manuscris încriptat acum trei mii de ani? Codul Biblic ne face să revenim la aceleaşi întrebări ridicate şi de alte profeții.

O nouă profeție

Dintre multele calcule şi profeții indigene, referitoare la perioada în care trăim, 1998 pare să marcheze apariția unei ferestre în timp, din care am putea asista la producerea unora dintre cele mai mari schimbări de pe Pământ. Însă nici măcar profeții nu au putut spune exact unde, în această fereastră de timp, se situează viața noastră actuală.

Edgar Cayce, de exemplu, a văzut anul 1998 ca pe *ultimul an* al unui ciclu de patru decenii, în care ne putem aştepta la începerea unei „extraordinare transformări planetare”.

Pe de altă parte, Nostradamus a plasat anul 1998 la *începutul* unui ciclu de schimbări catastrofale, pe care el le-a văzut începând în acest punct şi continuând pe parcursul următorilor trei sute de ani. Dincolo de discrepanțele privind datele exacte, profețiile despre timpul nostru dezvăluie, aproape în plan mondial, o temă comună. Ele indică naşterea noului mileniu ca pe o perioadă în care ne putem aştepta să asistăm la o schimbare semnificativă pe Pământ şi în trupurile noastre.

Odată cu aceste perspective privind viitorul nostru posibil, vechii clarvăzători ne-au reamintit şi de un mare mister. Acest mister devine fascinant, îndeosebi în lumina caracterului sofisticat

al calendarelor şi al preciziei sistemelor de măsurare a timpului.

Oricât de exacte par să fie tradiţiile orale, scrise şi profetice, *nici una nu dă detalii exacte asupra felului în care acest mare ciclu de timp se va sfârşi şi cum va începe următorul mare ciclu de timp.* Pe lângă prefigurarea posibilităţilor pentru viitorul nostru, cei dinaintea noastră mărturisesc despre marea forţă care are puterea de a alege posibilitatea pe care vrem s-o experimentăm. Neluată în seamă până de curând, această forţă reprezintă puterea alegerii colective, exprimată prin ştiinţa rugăciunii colective.

În limbajul vremii lor, vechii profeţi au sugerat că noi avem capacitatea de a înlătura manifestarea viziunilor lor sumbre în viitorul nostru, prin modificarea conştientă a cursului timpului, în prezent. Se pare că multe dintre tradiţiile înaintaşilor noştri au avut cunoştinţă despre relaţia care există între acţiunile oamenilor din această lume şi rezultatul profeţiilor făcute de ei. Această legătură între activitatea noastră de zi cu zi şi rezultatul profeţiei a rămas un mister, până în secolul al douăzecilea.

Abia în această perioadă, odată cu apariţia unor noi ramuri ale fizicii, posibilităţile legate de timp, profeţiile, miracolele şi rolul jucat de noi în influenţarea viitorului umanităţii au devenit mai clare. Ştim acum că prezicerile oferă doar posibilităţi izolate.

Ştim, de asemenea, că ne alegem posibilităţile, odată cu fiecare respiraţie, din fiecare moment al fiecărei zile.

Timpul nu este deloc
Ceea ce pare a fi.
Nu curge doar într-o singură direcție,
Iar viitorul există
În mod simultan cu trecutul.

ALBERT EINSTEIN

Capitolul 4

UNDE, FLUVII ŞI DRUMURI

Fizica timpului şi a profeției

În pragul unui nou mileniu, există două curente de gândire care se referă la semnificația acestui moment istoric deosebit. Există cei care cred că ne aflăm în pericol şi că trăim într-un moment de mare nesiguranță. Aceştia sunt preocupați cu pregătirile pentru supraviețuirea fizică, în zilele acestea, despre care ei cred că reprezintă începutul „vremii de apoi".

Referindu-se la profețiile străvechi, la relele societății şi la potențialul amenințător al dezastrelor mondiale pentru a-şi susține părerile, fiecare veste referitoare la conflicte globale, la noi boli, sau la preconizata prăbuşire a economiei mondiale devine încă o dovadă în sprijinul convingerilor lor. În acelaşi timp, alții, *referindu-se exact la aceleaşi lucruri,* văd desfăşurarea unei schimbări de cu totul alt gen.

Fiind martori la aceleaşi boli, conflicte militare şi manifestări extreme ale naturii şi referindu-se la aceleaşi profeții, cei care subscriu la acest al doilea punct de vedere simt că se produce o renaştere deosebită, un element integral care reprezintă o transformare la fel de semnificativă şi în cazul omenirii. În cele din urmă, această opinie sugerează că intrăm într-o vreme a bucuriei, a păcii şi a unei cooperări fără precedent între popoarele şi națiunile lumii.

Cum se poate ca interpretările aceloraşi dovezi să conducă la puncte de vedere atât de variate şi de diferite? Poate şi mai importantă este întrebarea dacă viitorul nostru e deja stabilit, ca produs al unui plan străvechi - sau există o ştiință care ne permite să alegem ce tip de viitor vrem să experimentăm?

Timpul şi voința de grup

Mi-am căutat repede, sub scaun, borseta şi lucrurile personale. Puteam simți mirosul binecunoscut al plăcuțelor de frână încinse, în timp ce şoferul oprea autocarul nostru de producție germană. În ultimele două ore, străbătusem un drum şerpuit de munte, care fusese extrem de îngust pe alocuri. Din cauza căderilor de pietre, a nisipului împrăştiat de vânt şi a întreținerii necorespunzătoare, pe mai multe porțiuni drumul se îngustase într-atât, încât rămăsese doar o singură bandă de circulație - şi aceea parțial impracticabilă. De fiecare dată, şoferul nostru reuşise să se descurce admirabil pe aceste porțiuni, sau alesese variante ocolitoare, care întotdeauna ne-au readus la siguranța oferită de şoseaua principală. Coborând dinspre satul Sfânta Ecaterina, situat la 1290 m deasupra deşertului egiptean, ştiam că punctul de control prin care urma să trecem se afla cam la nivelul mării.

Motorul, o toaletă şi foarte multe bagaje înlocuiau ferestrele situate, în mod normal, în partea din spate a unui autocar. Apropiindu-mă de o fereastră laterală, am privit într-una dintre marile oglinzi retrovizoare, amplasate de o parte şi de alta a autobuzului, pentru a vedea ce se întâmplă în spate. Camionul militar ce ne escortase prin munți era tot acolo, poate la două lungimi de maşină în urma noastră. Privind peste capul şoferului, am văzut că un vehicul de escortă similar cu cel din spatele nostru trăsese pe dreapta, în dreptul unei incinte din beton a unui corp de gardă. Camionul în culori de camuflaj era unul dintre cele destinate transportului de trupe şi avea partea din spate îmbrăcată într-o pânză groasă, de culoarea nisipului, întinsă peste nişte bucle metalice şi prinsă de cadrul vehiculului. Îmi amintesc că m-am gândit la asemănările dintre camioanele militare din deşertul Egiptului şi căruțele acoperite din Vestul Americii, pe care le văzusem în muzee, pe când eram copil.

Lumina dimineții, care se strecura din spatele munților, *ne-a* făcut să vedem aceste camioane cu alți ochi. Scăldate de primele raze ale soarelui, am văzut fețele soldaților, tineri egipteni, privind către noi, de pe băncile de sub prelată. Pe

fiecare laterală stăteau cam cinci oameni şi misiunea lor era de a ne asigura paza prin deşertul Sinai, în drumul nostru spre marele oraş Cairo. Aproape la fel de repede cum se schimbă vremea în această parte a lumii, situaţia politică se modificase în mod neaşteptat, pe durata şederii noastre în munţi. Acum, pentru drumul de întoarcere spre hotel, fusese organizat un sistem de puncte de control care să ne asigure protecţia şi prin care să se ştie, în permanenţă, unde ne aflăm. Ştiam că nu va trece mult până când un soldat va urca în autobuz pentru a ne verifica documentele de călătorie şi că, după aceea, ne vom continua călătoria.

Trecând de primele puncte de control, ne-am trezit, în curând, pe drumul ce şerpuia printre plajele de un alb strălucitor ale Mării Roşii, spre Canalul de Suez. Am închis ochii şi mi-am imaginat aceeaşi scenă acum trei mii de ani, când egiptenii călătoreau pe o rută similară către muntele de la care noi ne întorceam acum. Cu excepţia mijloacelor de transport şi a drumurilor, oare cât se schimbase cu adevărat? în căldura soarelui de prânz, m-am trezit în curând conversând cu membri ai grupului nostru despre cum vom intra în anticele încăperi ale Marii Piramide, în acea seară.

Mi-am ridicat deodată privirea, în timp ce autobuzul nostru s-a oprit pe un bulevard aglomerat. De pe scaunul meu din faţă, am privit pe fereastră, căutând puncte de reper pentru a mă orienta. În stânga noastră se desfăşura o privelişte familiară, una pe care o văzusem de multe ori în reviste şi, de asemenea, şi personal. Pentru a fi sigur de locul unde ne aflam, am privit spre dreapta. Ne opriserăm în dreptul unui monument care este unul dintre cele mai puternice simboluri pentru toţi egiptenii, poate unul mai important chiar decât însăşi piramidele: mormântul fostului preşedinte egiptean, Anwar Sadat. Pe măsură ce mă îndreptam spre uşa de coborâre, am văzut escorta în faţa noastră. Soldaţii coborâseră din camion şi patrulau cu şoferul, prin faţa autocarului. Pe când coboram ultima treaptă a scării autobuzului, am observat ceva foarte neobişnuit. Paznicii, şoferul şi ghidul nostru egiptean, Mohamed, toţi aveau expresii

de mirare pe fețe. Unii indicau spre ceasurile lor de mână. Alții vorbeau agitat între ei, în fraze scurte, rostite în egipteană.

Ce se întâmplă?" l-am întrebat pe ghidul nostru. „De ce ne-am oprit aici şi nu la hotelul nostru, care e la o oră şi ceva distanță?"

Mohamed m-a privit uimit. „Ceva nu e în regulă" spuse el, cu o voce deosebită față de cea veselă cu care ne obişnuise. „N-ar fi trebuit să fim deja aici!"

„Ce spui?" am întrebat. „Exact aici ar trebui să fim, în drum spre hotelul nostru din Giza."

„Nu" spuse el. „Nu înțelegi. *Nu putem* fi deja aici. A trecut prea puțin timp de când am plecat din Sfânta Ecaterina, pentru a fi în Cairo! îți ia cel puțin şapte ore ca să mergi cu maşina pe sub Canalul de Suez, să traversezi deşertul şi munții. *Cel puțin şapte ore.* Iar cu opririle de la punctele de control, *ar fi trebuit să facem şi mai mult.* Uită-te la soldați. Nu-şi pot crede ochilor! Au trecut doar patru ore. faptul că suntem acum, aici, este un miracol."

Privindu-i pe oamenii din fața mea, m-a cuprins un sentiment ciudat. Cu toate că avusesem experiențe similare pe când eram singur, nu mi se întâmplase niciodată într-un grup. ținând cont de limitările de viteză, de opririle făcute în punctele de control, cum am putut să reducem timpul de deplasare la aproape jumătate?

Deşi distanța dintre muntele Sinai şi Cairo nu se schimbase, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre modul nostru de percepție a timpului, pe parcursul călătoriei. Dovadă erau ceasurile de mână ale tuturor militarilor, paznicilor înarmați şi pasagerilor din autobuz! Era ca şi când amintirile noastre din cursul zilei, pe care fiecare le acumulasem în prezența celorlalți, se comprimaseră cumva într-o experiență mai scurtă decât perioada de timp normală.

Unde era restul din timpul nostru? Era clar că nu am fost conştienți de fenomen, atunci când el se petrecea. Întrebarea este: *cum s-a întâmplat şi de ce?*

Poate găsim indiciul aici. Anticipând cu încântare

experiențele pe care le vom trăi înăuntrul piramidelor şi vorbind despre aceste experiențe ca şi când ne-am fi aflat deja în interiorul străvechilor încăperi, conştienta noastră încetase să se mai concentreze pe durata excursiei şi se fixase asupra senzației de a *fi acolo.*

Un miracol în afara granițelor medicinii

Lumina se estompa, pe măsură ce ne apropiam de scaunele din fundul camerei. Sosind mai târziu decât trebuia, soția mea şi cu mine nu am prea mai avut de ales în privința locurilor. Îndreptate, în general, cu fața spre o masă aflată în partea opusă a sălii, scaunele din oțel inoxidabil păreau să fi fost aranjate mai mult la întâmplare, de către personalul hotelului. La câteva clipe după ce ne-am găsit locurile, ora de curs a început cu formalitățile obişnuite şi cu prezentările.

În timp ce studia la o clinică de specialitate din afara Beijingului, instructorul nostru a înregistrat pe casete video efectele unei străvechi arte a vindecării, bazate pe tehnici de mişcare, respirație, gândire şi emoție. A început prin a ne pregăti pentru ceea ce urma să vedem. Caseta video urma să ne prezinte un fenomen din tradițiile asiatice, pe care ştiința occidentală nu-l putea explica. Experiențele neobişnuite de acest gen sunt deseori clasificate drept miracole. Pentru oamenii care au apelat la această clinică ca la o ultimă soluție, alegerea iubirii, a unui anumit tip de mişcare şi a dezvoltării forței vieții (chi), în locul medicinii şi al chirurgiei, a fost răspunsul la rugăciunile lor.

Imediat ce lumina din cameră s-a stins, pe ecranul unui televizor aflat lângă instructorul nostru, au apărut imagini. Soția mea şi cu mine ne-am apucat de picioarele scaunelor şi ne-am aplecat înainte, pentru a putea vedea mai bine televizorul. Caseta video pe care o urmăream fusese înregistrată la Clinica şi Centrul de Antrenament Huaxia Zhineng Qigong - „spitalul fără tratamente medicale" din oraşul Qinhuangdao, China. Filmul începea cu o pacientă care stătea întinsă pe un pat de spital. Părea să fie complet trează şi conştientă, neanesteziată şi nici nu existau indicii că se va folosi un anestezic. Femeia purta haine

largi şi cămaşa îi fusese trasă în sus, lăsându-i abdomenul descoperit. In lumina aparatului de filmat şi a camerei de spital, stomacul ei strălucea, datorită unui gel pregătitor. Aşezată în dreapta pacientei, o asistentă deplasa o baghetă cu ultrasunete pe suprafaţa întinsă şi netedă a stomacului femeii.

Chiar în spatele pacientei, se aflau trei specialişti.

Îmbrăcaţi în salopete medicale albe, ei stăteau în picioare, la doar câţiva centimetri de femeie. Păreau a fi foarte concentraţi, stând tăcuţi în dreptul umerilor şi toracelui femeii. Unul dintre bărbaţi a început să-şi mişte uşor mâinile prin aerul de deasupra feţei şi pieptului acesteia.

Următoarea secvenţă ne-a arătat imaginea generată de dispozitivul cu ultrasunete, care ne permitea să vedem vezica urinară a femeii, în timpul procedurii. Se vedeau clar forma şi curbura pereţilor vezicii. Deodată, în această imagine a început să apară şi altceva, ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

„Aveţi în faţă un cancer al vezicii urinare” ne-a explicat instructorul, „o tumoare cu un diametru de aproximativ 7,5 cm, înăuntrul vezicii urinare!”

Vedeam tumoarea aşa cum era ea în acel moment, surprinsă de bagheta dispozitivului ultrasonic. Camera de luat vederi a mărit imaginea organului vizat şi am asistat la ceva pentru care ştiinţa vestică nu are nici o explicaţie. Anticipând ceea ce avea să urmeze, în camera în care ne aflam s-a lăsat liniştea. Până şi scaunele vechi au încetat să mai scârţâie, în timp ce noi, cei din grup, urmăream, cu uimire, miracolul ce se petrecea sub ochii noştri.

În vreme ce asistenta continua să monitorizeze evenimentul cu ajutorul dispozitivului cu ultrasunete, cei trei bărbaţi de lângă pacientă au început să lucreze împreună. La unison, ei au aplicat o metodă de vindecare cunoscută de secole. Singurul sunet care se auzea era cel făcut de aceştia. Ei au repetat două cuvinte, iar şi iar, cuvinte a căror intensitate a crescut, pe măsură ce procesul de

vindecare înainta. Într-o traducere aproximativă, ei spuneau „deja dispărut", „deja terminat".

Transformarea s-a petrecut încet, aproape pe neobservate. Forma canceroasă a început să tremure, ca şi când ar fi fost influenţată de o forţă nevăzută.

Pe măsură ce mişcarea a continuat - restul imaginii rămânând perfect clara - întreaga masă a început să se estompeze. În câteva secunde, tumoarea parcă s-a topit sub ochii noştri. În numai două minute şi patruzeci de secunde, tumoarea nu mai era acolo. Pur şi simplu, dispăruse! O vindecare avusese loc, o vindecare atât de completă, încât dispozitivul cu ultrasunete nu indica nici măcar o cicatrice în ţesutul pe care tumoarea îl invadase. Pe măsură ce camera se retrăgea din faţa ecranului computerului, pacienta, încă trează şi conştientă, părea a se simţi uşurată, ca urmare a celor auzite în încăperea în care se afla. Asistenta şi cei trei bărbaţi discutau între ei, apoi au dat din cap a aprobare, - procedura fusese încununată de succes. Într-un mod politicos, fiecare s-a aplecat şi a bătut uşor din palme, consfinţind astfel reuşita.

La început, sala noastră de conferinţe a rămas tăcută. Apoi am auzit suspine, care s-au transformat în strigăte de bucurie faţă de cele văzute. Cum a putut o tumoare canceroasă, cu un diametru de 7,5 cm, să dispară din corpul femeii în doar câteva clipe, fără a lăsa măcar cicatrice care să-i indice prezenţa anterioară? Cum se face că ştiinţa occidentală nu deţine un mecanism prin care să explice un asemenea eveniment?

Ambele poveşti sunt importante, din două motive. În primul rând, fiecare ilustrează o experienţă împărtăşită în prezenţa unui grup, nu doar experienţa unică a unui singur individ. Orice s-ar fi întâmplat cu percepţia noastră despre timp, în acea zi petrecută în Deşertul Sinai din Egipt, acest lucru s-a întâmplat mai multor oameni de culturi, tradiţii şi credinţe diferite. Erau soldaţi de religie musulmană şi creştină, iar în grupul nostru, ce traversa peninsula Sinai, se aflau musulmani, budişti, evrei şi creştini. Toţi

aveam propriile noastre convingeri despre relația cu această lume, precum şi propriile noastre motive pentru care ne aflam în deşert, în dimineața aceea. În mod asemănător, dispariția cancerului a fost constatată de patru oameni aflați în prezența femeii care avea tumoarea, în plus, ea a fost înregistrată de un cameraman, ceea ce ridică la cinci numărul oamenilor prezenți acolo. Şi aceasta a fost o experiență de grup.

Pentru grupul nostru din autobuz, nerăbdarea de a ajunge la Cairo şi de a sta izolați înăuntrul Marii Piramide timp de patru ore de acces privat, a constituit tema principală a zilei. Pentru mulți din cercul nostru de prieteni, aceasta însemna împlinirea unuia dintre cele mai frumoase visuri ale copilăriei - împlinire care a devenit posibilă prin muncă grea şi luni întregi de planificări.

Cheia în cazul acestei poveşti şi a vindecării femeii cu cancer este faptul că grupul s-a concentrat mai mult asupra *rezultatului dorit,* decât asupra *măsurării timpului necesar atingerii rezultatului* Aici este vorba de o diferență subtilă, dar şi extrem de semnificativă, care va căpăta o importanță şi mai mare în discuțiile ce urmează.

Al doilea motiv pentru care v-am povestit aceste întâmplări este că ambele evenimente nu pot fi explicate de ştiința occidentală actuală. Cum am putea explica ce ni s-a întâmplat nouă personal, respectiv fenomenul de comprimare a timpului, sau vindecarea fizică instantanee, mai ales când nu dispui de un sistem de referință care să admită această posibilitate? Poate că singurul mod de a răspunde la aceste întrebări constă în a investiga natura timpului, atât prin ochii strămoşilor noştri, cât şi prin cei ai ştiinței moderne.

Secretul timpului

încă de când omenirea a început să consemneze evenimentele trăite de noi în această lume, timpul *ne-a* apărut a fi un concept ciudat. Singura noastră metodă de a explora misterioasa

dimensiune pe care o numim timp, a fost aceea de a face presupuneri despre natura sa. Fără a avea capacitatea de a capta, fotografia, sau imortaliza timpul ca atare, nu ne-a rămas decât alternativa de a face măsurători relative asupra evenimentelor care se petrec *înăuntrul timpului.* Asemenea măsurători sunt deseori descrise prin „acum" şi „atunci" sau „înainte" şi „după" eveniment. Tradiţiile indigene văd uneori timpul ca pe un fluviu ce curge într-o singură direcţie, considerând că experienţele omenirii sunt legate, în mod inseparabil, de această curgere. Alte tradiţii văd timpul ca pe un drum ce depăşeşte limitele spaţiului şi care poate fi străbătut în două direcţii.

Această perspectivă sugerează că timpul îşi are originea undeva şi că sfârşeşte undeva, oferindu-ne nouă posibilitatea de a călători şi de a trece prin punctele dintre aceste două capete.

Oricum am percepe spaţiul dintre „atunci" şi „acum" timpul a devenit factorul dominant al modului în care noi ne privim viaţa. Zilele noastre constau din pregătirile pentru viitorul nostru, prin planificarea evenimentelor din momentul următor, ziua următoare şi anul următor. De la evenimente aparent nesemnificative, cum ar fi unde ne vom lua prânzul peste douăzeci de minute, până la evenimente majore, cum ar fi întâlnirea, în spaţiu, dintre două nave ce aparţin la două naţiuni diferite, timpul este firul comun ce ne leagă prin sincronizarea experienţelor din lumea noastră.

În lumina profeţiilor privind alternativele de viitor, înţelegerea noastră asupra timpului poate avea o mai mare semnificaţie astăzi, decât oricând în istorie. *Există o străveche şcoală de gândire, o credinţă care a persistat vreme de cel puţin cinci mii de ani care sugerează că timpul şi evenimentele viitorului nostru nu numai că sunt total interconectate, dar existaşi o anumită concordanţă între ele şi pot fi cunoscute.* Mai mult decât atât, această logică sugerează că evenimentele catastrofale prezise de profeţii - cele de natură a ameninţa însăşi existenţa speciei noastre - pot fi cunoscute şi evitate, sau, cel puţin, că ne putem pregăti pentru ele.

Un nou grup de cercetare, condus de fizicieni şi

matematicieni de notorietate ai timpului nostru, acordă acum credit acestui curent de gândire. Un lucru pare a fi clar: Pentru a înțelege profeția ca pe nişte evenimente care se petrec în timp, trebuie ca mai întâi să înțelegem natura timpului însuşi.

Ştiința este contradictorie

În mod surprinzător, aceeaşi ştiință care ia în derâdere miracolele şi profețiile, nu a ajuns încă să înțeleagă natura fundamentală a lumii noastre. Chiar dacă tehnologia a plasat senzori mecanizați pe teritoriul altor lumi şi a extins cunoaşterea până la capătul universului cunoscut, nu ştim încă cu siguranță cine a fost aici înaintea noastră, după cum nu cunoaştem nici măcar vârsta Pământului.

Timp de aproape o sută de ani, de exemplu, fizica s-a implicat în efortul de a defini forțele răspunzătoare pentru evenimentele din lumea noastră de zi cu zi - aceleaşi forțe care au eliminat tumoarea femeii şi au comprimat percepția noastră despre timp, în Egipt. Se crede că, o dată descoperit, mecanismul răspunzător pentru evenimentele din viața noastră cotidiană acesta va dezvălui, în cele din urmă, procesele care au loc în cosmos. Împărțite în două curente principale de gândire, teoriile fizicii clasice şi ale fizicii cuantice formează cadrul acestor două posibilități.

Fizica clasică reprezintă setul de legi care a fost folosit pentru a explica lumea noastră, până prin anii 1920. Legile de mişcare ale lui Sir Isaac Newton, teoriile electricității şi magnetismului ale lui Maxwell şi teoria relativității a lui Einstein, de exemplu, au explicat cu succes evenimentele petrecute până în acel moment. Totuşi, noile tehnologii în plină dezvoltare le-au permis oamenilor de ştiință să privească dincolo de evenimentele de zi cu zi, iar acolo ei au observat manifestări ale naturii ce nu puteau fi explicate cu ajutorul fizicii clasice.

Descoperirea lumii particulelor subatomice şi a galaxiilor îndepărtate a făcut să apară o nouă formă de fizică, una care să poată studia fenomenele recent descoperite. Promovând teorii ce seamănă cu cele descrise de autorii de romane SF cu privire la

călătoria în timp şi la universurile paralele, matematica folosită în calculul unor astfel de posibilități a devenit ştiința fizicii cuantice.

în unele cazuri, cele două şcoli de gândire s-au aflat în opoziție. Unul dintre subiectele de controversă a fost dacă experiențele lumii noastre au fost produse de o serie de evenimente predeterminate ce pot fi cunoscute, sau dacă factorul întâmplare este cel care caracterizează procesul vieții. Altfel zis, dacă am putea identifica toate evenimentele ce conduc spre un moment dat, oare am avea informația necesară pentru a prezice deznodământul momentului - sau există un alt factor de schimbare, care nu poate fi luat în calcul de acest sistem de cunoaştere? Vorbind la timpul prezent, poate un eveniment deja declanşat să fie schimbat, fără a se acționa fizic asupra lui, fără ca vreo forță vizibilă să fie implicată?

Ideea că un anume rezultat se produce doar datorită evenimentelor petrecute anterior se numeşte *determinism*. Atribuit filozofului german Gottfried Leibniz, determinismul susține că toate lucrurile la care asistăm, sau pe care le trăim în lumea noastră, indiferent de caracterul lor aparent arbitrar, se întâmplă datorită evenimentelor care l-au precedat. Teoria este cel mai bine descrisă prin chiar cuvintele lui Leibniz: „Nimic nu se petrece fără un anumit motiv - adică, dacă cineva dispune de suficientă cunoaştere, acest cineva poate întotdeauna explica de ce un lucru se petrece aşa cum se petrece."[1]

În vremurile recente, gândirea deterministă a fost şi mai mult clarificată de savanți de renume, precum Jacques Monod, câştigător al Premiului Nobel pentru biologie, în anul 1965. Monod îşi descrie punctul de vedere declarând că: „orice poate fi redus la nişte interacțiuni de ordin mecanic, simple şi evidente."[2]

Din această perspectivă a determinismului, vindecarea tumorii canceroase s-a petrecut ca rezultat al evenimentelor ce au condus la acel moment al vindecării. Dacă am putea pătrunde în mecanismul interior al fiecăruia dintre aceste evenimente, ideea noastră de miracol ar dispărea şi am vedea vindecarea ca

pe un rezultat logic al unei succesiuni cunoscute de evenimente.

în lumea mecanicii cuantice, totuşi, un eveniment precum comprimarea timpului sau vindecarea unei tumori oferă o perspectivă foarte diferită, factorul suplimentar a fost identificat ca fiind „liberul arbitru!”.

O nouă fizică

Cheia în fizica cuantică este furnizată de însăşi numele ştiinţei. *Cuanta* este definită ca *o cantitate redusă de radiaţie electromagnetică.* Fizicienii se referă acum la creaţie ca fiind non-solidă şi non-continuă. Fizica cuantică a demonstrat că lumea noastră este produsul unor emisii foarte scurte şi foarte rapide de lumină. De exemplu, ceea ce noi credem că este mişcarea unei bâte de base-ball, prin care jucătorul încearcă să lovească mingea, în termeni cuantici reprezintă, de fapt, o serie de evenimente individuale care au loc într-o succesiune foarte rapidă. La fel ca în cazul imaginilor nemişcate ce alcătuiesc o peliculă cinematografică, aceste evenimente sunt, de fapt, nişte mici pulsaţii de lumină, numite *cuante.* Cuantele lumii noastre se manifestă atât de rapid, încât, deşi ochii noştri sunt capabili s-o facă, minţile noastre nu pot discerne emisiile individuale de lumină. În schimb, pulsaţiile sunt asociate în ceea ce vedem drept un eveniment continuu - în acest caz, rotirea bâtei de baseball. Fizica cuantică se ocupă cu studierea acestor unităţi minuscule ce reprezintă undele de lumină - forţe *non-fizice,* ale căror deplasare creează lumea noastră *fizică.*

În ultimii ani, oamenii de ştiinţă au ales să studieze lumea cuantică a atomilor, pentru a explica misterele observate în cele mai îndepărtate locuri din cosmos. Logica este că dacă un eveniment are loc la o scară redusă, atunci probabil că acelaşi mecanism poate fi aplicat pentru a înţelege evenimente petrecute la o scară mai mare. Fizica cuantică admite că „miracolele” precum dispariţia tumorii sau pierderea noţiunii de timp, sunt lucruri considerate, până nu de mult, imposibile. De exemplu, vehiculele şi noi, membrii grupului, ne-am schimbat percepţia asupra timpului, sau s-a petrecut ceva încă şi mai uimitor? Se

poate ca, în acea dimineață petrecută în Deşertul Sinai, să fi participat la un eveniment care depăşeşte orice limită a imaginației noastre - respectiv, posibilitatea de a experimenta realități multiple şi de a fi sărit de la un rezultat la altul, fără a ne fi dat seama de acest lucru?

Dacă timpul, într-adevăr, este ca un drum în două direcții, se poate oare ca acest drum să aibă mai multe benzi de circulație? *S-ar putea, oare, ca evenimentele începute pe o bandă de timp să ajungă, la un moment dat, pe o altă bandă, cu un rezultat diferit*. Putem noi începe un curs al evenimentelor şi apoi să „sărim" la mijlocul drumului spre un alt rezultat? Dacă da, atunci acest lucru implică posibilitatea existenței mai multor rezultate pentru un eveniment care deja a început. Implicațiile unui asemenea mod de gândire conferă un înțeles nou, plin de speranță, prezicerilor ce anunță distrugerea totală a lumii şi suferința la nivel mondial - şi, în acelaşi timp, ne invită să ne gândim la alegerile pe care le facem zilnic, ca la nişte legături directe cu ceea ce vom trăi în viitor.

Ipoteza existenței concomitente a mai multor rezultate posibile pentru un eveniment dat este susținută de experții în fizică cuantică de aproape opt ani. Nu de mult, oameni de ştiință precum Fred Alan Wolf şi Richard Feynman au dat o nouă relevanță acestor posibilități ezoterice, făcând legătura dintre posibilitățile fizicii cuantice şi viața noastră de zi cu zi.

Dintre toate incertitudinile existente într-un univers ce conține o multitudine de rezultate posibile, două componente sunt clare, în primul rând, pentru ca varianta rezultatelor multiple să fie luată în considerare, trebuie ca *fiecare posibilitate să fi fost deja creată si prezentă în lumea noastră.* Poate că, sub o formă pe care n-am recunoscut-o încă, undeva în creație, ca un amestec embrionic între fizic şi non-fizic, fiecare rezultat aşteaptă să ne concentrăm conştient asupra lui.

În al doilea rând, pe măsură ce un rezultat face loc altuia, pentru o clipă *cele două trebuie să ocupe acelaşi spațiu, în acelaşi timp.* Când ne concentrăm simțurile pe un eveniment, acesta trebuie să se poată suprapune peste un al doilea

eveniment - fie şi numai pentru fracţiunea de secundă cât durează ca cele două să alunece unul pe lângă celălalt.

Fizica cuantică are un nume pentru realitatea care are loc, atunci când doi atomi ocupă acelaşi punct, în acelaşi spaţiu, în acelaşi timp.

Un astfel de rezultat se numeşte *condensat Bose-Einstein*, după numele autorilor ecuaţiilor folosite în calculul acestui tip de fenomene. *Aceşti condensaţi au fost astăzi observaţi şi studiaţi în condiţii de laborator.* Jeffrey Satinover raportează că fenomenul Bose-Einstein a avut loc cu „condensaţi de până la 16 milioane de atomi de beriliu fuzionaţi" formaţi în laborator, la sfârşitul anilor 90.[3] Mai mult, Satinover raportează că materialul creat de experienţe este „suficient de mare pentru a putea fi văzut cu ochiul liber şi a fost fotografiat" Chiar şi numai aceste studii sunt de natură a demonstra că, deşi evenimentele trăite în Egipt şi vindecarea la care am asistat prin intermediul casetei video par a se opune legilor naturii, ele se înscriu în comportamentul specific al legilor naturale, sugerat de fizica cuantică.

Poate că luarea în considerare a mai multor posibilităţi ne oferă capacitatea de a pătrunde unul dintre marile mistere ale ştiinţelor creaţiei - de ce mare parte din universul nostru pare să „lipsească". Utilizând supercomputerele pentru a merge înapoi pe urmele creaţiei, până în momentul Big Bang-ului de la începutul timpului, apare brusc un fenomen misterios. La puţin timp după momentul despre care oamenii de ştiinţă cred că a marcat începutul universului, aproape 90% din el „dispare" rămânând doar 10%, ce se regăseşte în cadrul modelelor matematice.[4] În acelaşi timp, cercetătorii din domeniul ştiinţelor vieţii ne cer să ne gândim la un al doilea mister.

Studii asupra creierului uman sugerează că, la un individ, numai o parte din creier este folosită - aproximativ 10%. Nu se cunosc funcţiile restului de 90% şi se crede că această parte ar fi inactivă. Cu siguranţă că există teorii referitoare la „multiplele circuite biologice redundante" şi la atingerea ulterioară a unei stări de evoluţie în care creierul nostru să fie folosit într-un

procent mult mai mare.

Totuşi, estimările numerice rămân inexplicabile. Doar 10% din creierul uman este utilizat şi numai 10% din masa universului este cunoscută. Unde este restul de 90% din creaţie şi care este scopul celor 90 de procente „neutilizate" din creierul nostru? Să fie oare o întâmplare, faptul că aceste procentaje se corelează atât de exact? Ce ne arată biologii şi modelele create pe computer - sau ce nu reuşesc să ne arate?

Nici modelele şi nici specialiştii în biologie nu iau în calcul unul dintre cele mai fundamentale şi probabil dintre cele mai puţin înţelese principii ale creaţiei, componenta *dimensionalităţii.* În viziunea noastră despre creaţie, şi care este permanent în schimbare, mulţi oameni de ştiinţă consideră în prezent că tot ceea ce cunoaştem drept lumea noastră este, de fapt, făcut din aceeaşi substanţă - mici pachete de lumină (cuante), care vibrează la diferite viteze. Uneori, lumina vibrează atât de încet, încât se înfăţişează percepţiei noastre sub formă de roci şi minerale. Alte forme de lumină vibrează mai rapid şi se manifestă vizibil ca plante, animale şi oameni, în timp ce vibraţiile mai rapide iau consistenţa semnalelor noastre de radio şi televiziune. În ultimă instanţă, totul poate fi redus la o calitate a luminii care vibrează.

Observaţiile fizicienilor şi ale biologilor nu iau în calcul parametri altor dimensiuni - evenimente ce au loc la cote vibratorii atât de înalte, încât se situează dincolo de percepţia noastră fizică. Noi cercetări sugerează că lumea noastră nu se sfârşeşte cu vibraţiile înscrise pe diagramele convenţionale ale undelor cosmice, vibrând la peste 10" cicluri pe secundă. Acum, cosmologii bănuiesc că la puţin timp după momentul creaţiei, universul se extindea atât de repede, încât vibraţia sa nu s-a mai putut exprima conform legilor planului tridimensional. Potrivit acestei teorii, 90% din univers a început efectiv să vibreze la nivele mai înalte de expresie! Acest 90% ar putea reprezenta locul asupra căruia se aplică teoria cuantică a universurilor paralele.

Înăuntru şi în afara timpului: puncte de alegere

În discuțiile despre posibilitățile paralele, sunt deseori menționate teoriile lui Hugh Eyerett, un fizician de la Universitatea Princeton, a cărui activitate intră în categoria pionieratului. Everett a dezvoltat ideea universurilor paralele, ca răspuns la enigmele realității cuantice.

Într-un articol de ziar apărut în 1957 şi intitulat *Definiția stării relative a mecanicii cuantice,* Everett a ajuns chiar să numească momentele de timp în care cursul unui eveniment poate fi schimbat. El a denumit aceste ferestre ale şansei: *puncte de alegere? Un* punct de alegere apare atunci când condițiile par să creeze o cărare între cursul actual al evenimentelor şi un nou curs, care conduce către noi rezultate. Punctul de alegere este ca un pod ce îți permite să porneşti pe un drum şi apoi să-ți schimbi traseul, pentru a experimenta rezultatul unui nou drum.

Din această perspectivă, în momentul în care cei trei terapeuți şi pacientul au ales să afirme că tumoarea nu există, ei treceau printr-un *punct de alegere* spre un nou rezultat. Schimbându-şi sistemul de credință, ei au renunțat la orice încercare de a „vindeca" expresia fizică a unui eveniment care deja se petrecuse. În schimb, ei s-au adresat originii non-fizice a tumorii şi şi-au transpus gândirea, sentimentele şi emoțiile într-un loc în care acestea nu au existat niciodată. Acțiunile lor au devenit *ceva ce a atras* un *punct de alegere,* permițând saltul cuantic de la un curs al evenimentelor, aflat deja în desfăşurare, la unul nou, care avea un rezultat diferit. Instrumentele care fac posibil un asemenea salt se regăsesc în credințele lor: gândurile, sentimentele şi emoțiile, potrivit cărora noua realitate exista deja. Contrar opiniei că o astfel de schimbare se produce lent, în perioade lungi de timp, noua posibilitate a fost adusă în manifestare, iar cea veche eliminată, în două minute şi patruzeci de secunde!

Punctele de alegere pot apărea mai des decât credem. Când am definit cuantele ca pe nişte mici pulsații de lumină care creează realitatea noastră, am deschis o uşă către o posibilitate

extraordinară: o nouă definiție a timpului!

La fel cum, astăzi, fizicienii cred că materia este făcută din mai multe izbucniri scurte de energie - şi nu este un câmp continuu - cei din vechime considerau că timpul este produs în aceeaşi manieră. Odată cu fiecare izbucnire de lumină, noi experimentăm evenimentele lumii. Cu cât unim laolaltă mai multe izbucniri de lumină, cu atât mai lungă va fi durata experienței noastre. Şi invers, cu cât sunt mai puține izbucniri, cu atât mai scurtă va fi experiența. Pentru ca o pulsație de lumină să se sfârşească, înainte ca altă pulsație să înceapă, trebuie, prin definiție, să existe un spațiu între acestea. Dacă privim experiența noastră terestră ca pe o mică metaforă pentru experiența la scară mare a cosmosului (*cum e sus, aşa e şi jos),* atunci nu ne va surprinde faptul că esenienii au făcut o comparație asemănătoare între respirația vieților noastre şi cea a cosmosului, în *Evanghelia Eseniană a Păcii,* de exemplu, ni se reaminteşte că „în momentul dintre inspirație şi expirație sunt ascunse toate misterele..."[6] În filozofia eseniană, spațiile dintre izbucnirile cuantice pot fi văzute ca nişte mici expresii de linişte între respirații. Tocmai în aceste spații intermediare, în această linişte dintre pulsațiile creației, noi avem ocazia de a „sări" de la o posibilitate, la următoarea. Acesta este spațiul în care se petrec miracolele.

Când timpul încetineşte

Iarna lui 1977 părea să fi sosit deodată în Missouri. În clipa când fusesem acceptat la o universitate din nordul statului Colorado pentru a-mi lua licența în geologie, n-am ştiut că, înainte de a pleca, voi avea de scris atâtea hârtii şi de făcut atâtea comisioane zilnic. Poate că tocmai din acest motiv mi s-a întipărit în minte un eveniment, mai important decât toate celelalte, cu care m-am confruntat în acele zile foarte aglomerate de pregătire.

În săptămâna premergătoare începerii cursurilor, am asistat la trei accidente de maşină petrecute pe şoselele şi autostrăzile din preajma casei mele. Cu toate că nu fusesem

niciodată direct implicat în vreunul dintre ele, am fost de fiecare dată primul care a sosit la locul accidentului. În toate cele trei cazuri, am putut vedea ceea ce urma să se întâmple şi nu am putut interveni cu nimic.

În timpul celui de-al treilea incident, eram oprit la un semafor aflat la intersecţia dintre două străzi. Dintr-odată, am văzut venind din stânga o maşină mică, albastră, care accelerase, în timp ce toate celelalte maşini încetiniseră, pentru a opri la stop. Am aruncat o privire către lumina semaforului şi imediat mi-am dat seama ce avea să se întâmple. Femeia care conducea maşina încerca să treacă pe galben. Deodată, lumina s-a schimbat şi *am* văzut un lucru pe care nu-l văzusem mai devreme. Pe aceeaşi bandă de circulaţie din intersecţie, dar mergând în *direcţie opusă,* se afla o altă maşină. Când lumina s-a făcut roşie, maşina care aştepta în intersecţie s-a înscris în curbă, exact în clipa când maşina albastră ţâşnise. Întreaga scenă s-a derulat într-o clipă.

Cu toate că evenimentul nu a durat mai mult de câteva secunde, eu am avut senzaţia că a durat mult mai mult. M-am simţit cuprins de un sentiment mixt, de neajutorare şi fascinaţie, în timp ce priveam spectacolul din locul sigur oferit de maşina mea. Mi s-a părut că văd cu încetinitorul cum cele două maşini se ating şi apoi intră una în alta. Femeia care conducea maşina albastră avea un copil pe bancheta din spate, aparent neprotejat de o centură, sau de scaunul special pentru copii, fascinaţia mea s-a transformat în groază, în momentul când am văzut cum fetiţa, îmbrăcată într-o jachetă lungă şi având o căciulită pe cap, a fost proiectată peste scaunele din faţă. Micuţa s-a izbit de parbriz, după care a alunecat pe sticlă până pe bord, căzând apoi grămadă pe scaun. În acele câteva secunde, am simţit că lumea încetineşte, ca şi când s-ar fi târât. Ca într-un playback video, în care imaginea avansează cadru cu cadru, scena era atât de vie, atât de clară, de reală.

Mulţi oameni au trecut prin experienţe asemănătoare, în condiţii dintre cele mai variate. Eu vreau să vă împărtăşesc această experienţă, dintr-un motiv anume. În timpul săptămânii

cu cele trei accidente, care a culminat cu cel pe care tocmai l-am descris, am recunoscut o temă comună fiecărei experienţe. Era clar că eu determinasem *cum* să văd fiecare eveniment, prin felul în care *simţeam* în legătură cu ceea ce vedeam. În ziua celui de-al treilea accident, de exemplu, *emoţiile mele* de groază s-au contopit cu *gândurile* mele de fascinaţie faţă de ceea ce se întâmpla, lucru care a încetinit la maximum percepţia mea asupra evenimentului. Parcă cineva mi-ar fi arătat întreaga scenă imprimată pe un pachet de cărţi de joc, fiecare imagine fiind uşor diferită de cea dinainte. În astfel de cazuri, cu cât parcurgi mai repede cărţile, cu atât mai rapidă ţi se pare acţiunea. Accidentul mi-a reamintit exact de această metaforă şi de efectul parcurgerii cu privirea a unui pachet de cărţi, cu o viteză foarte redusă. În această stare încetinită, am asistat la accident şi mi-am amintit mici detalii care altfel ar fi trecut probabil neobservate. În ziua aceea, experienţa mea din domeniul fizicii cuantice a depăşit teoria şi „ce-ar fi dacă" şi a devenit o realitate cât se poate de palpabilă - aceea de a vedea evenimentele şi, în acelaşi timp, spaţiile dintre ele.

Efectul de fluture

Oricât de bizare ar părea ideile stipulate de teoriile cuantice, ele explică fenomenele constatate în experienţele făcute asupra materiei subatomice, cu o acurateţe de neegalat timp de aproape opt decenii. Aceste experienţe deschid drumul către o nouă viziune despre rolul jucat de noi în istorie şi despre soarta omenirii. Din rapoartele făcute publice, este evident că cercetătorii au studiat cu seriozitate posibilitatea de a observa timpul şi de a influenţa rezultatele. Ce trebuie să facem cu aceste informaţii? Cum poate o cunoaştere de o asemenea importanţă să ne afecteze, în fiecare zi, vieţile?

Pentru a da unei informaţii atât de abstracte un rol semnificativ în viaţa noastră, trebuie cel puţin să avem o înţelegere conceptuală asupra modului în care funcţionează principiile. Aplicând noile teorii ale fizicii la vechiul dar al profeţiei, noi dispunem astăzi de un vocabular extins, prin care putem descrie

viziunile clarvăzătorilor antici şi rolul viziunilor acestora în viețile noastre. Fără a beneficia de un astfel de limbaj şi de modele conceptuale, vechii profeți rămâneau de cele mai multe ori cu ceva mai mult decât o privire fugară asupra unui viitor atât de îndepărtat, încât nici nu dețineau cuvintele prin care să descrie ceea ce vedeau.

Poate faptul că noi considerăm timpul ca pe un drum pe care te poți deplasa în două direcții, ar putea să ne ajute să dăm o explicație conceptelor despre profeție, menționate anterior. Un profet care stă în mijlocul unui asemenea drum, îşi poate pune în valoare darul proorociei, prin proiectarea simțurilor sale înainte sau înapoi, în loc să se *uite* spre orizont, atât cât pot vedea în timp, percepțiile profetului *parcurg efectiv* drumul către un alt spațiu şi un alt timp. Cu toate că trupul său poate fi văzut în momentul prezent - şezând pe scaun în fața şemineului din biroul lui Nostradamus, în anul 1532, de exemplu - de fapt, conştienta profetului a străbătut drumul timpului, ajungând în realitatea unui viitor îndepărtat. Cheia pentru a înțelege fenomenul profeției este că viitorul observat reprezintă *rezultatul logic al circumstanțelor existente în momentul profeției.* Dacă între momentul din prezent şi cel din viitor se schimbă ceva, atunci rezultatul profeției trebuie să reflecte această schimbare. Fizica cuantică a dat naştere unui nou şi minunat vocabular, pentru a descrie exact acest tip de experiențe. Descrieri ce la prima vedere par a avea foarte puțin de-a face cu știința la care ne referim, au un mod elocvent de a face ca ideile complexe să devină uşor de înțeles. „Efectul de fluture" este una dintre aceste descrieri. Folosit pentru a descrie relația dintre momentul schimbării şi posibilele rezultate ulterioare ce decurg din această schimbare, efectul de fluture este cunoscut în mod oficial ca *dependența sensibilă de condițiile inițiale.* Pe scurt, efectul enunță că mici schimbări ale condițiilor inițiale pot conduce la modificări mari în rezultatul ulterior. Similar modului în care, în trecut, au fost descrise idei complexe, prin poveşti simple, astăzi este folosită o parabolă pentru a ilustra efectul de fluture. Printr-o simplă frază, ni se

spune că: „Dacă un fluture dă_din aripi astăzi în Tokio, după o lună el ar putea provoca un uragan în Brazilia.”[7]

Reamintindu-ne cât de importante pot deveni gândurile şi acţiunile din prezent, puterea efectului de fluture poate fi ilustrată grafic sub forma unei erori locale, cu consecinţe globale. Se poate oare ca o greşeală aparent nesemnificativă, cum ar fi luarea greşită a unei curbe de către şoferul unui demnitar străin, de exemplu, să declanşeze un război mondial?

Istoria a asistat exact la un asemenea efect, la începutul secolului al douăzecilea. Anul era 1914 şi demnitarul era Arhiducele Franz Ferdinand al Austriei. Un documentar despre originile Primului Război Mondial spunea, „O curbă luată greşit de către şoferul arhiducelui, l-a adus pe moştenitorul tronului Austriei fată în faţă cu [asasinul său], Gavrilo Princip”. Ce s-ar fi întâmplat, dacă şoferul ar fi cotit pe o altă stradă, sau dacă nici măcar nu ar fi condus în ziua aceea?

Chiar dacă asasinarea ducelui ar fi putut surveni într-un alt moment al istoriei, probabil că ea nu s-ar fi petrecut în acea zi, în acel mod. Poate că aceeaşi greşeală, produsă într-un moment ulterior, ar fi întâlnit un climat politic mondial, în cadrul căruia greşeala ar fi rămas numai atât - o greşeală.

Asemenea perspective ar putea constitui momente de aducere aminte, în sensul de a nu subestima puterea efectului de fluture, doar de dragul denumirii blânde pe care o are. Privind profeţiile de la distanţa a mii de ani, efectul de fluture ar putea explica de ce unele par a se fi împlinit întocmai, iar altele par a fi fost total eronate. Dacă ne gândim că *orice schimbare* petrecută în timpul acoperit de profeţie poate modifica rezultatul prezis, este uimitor cum viziunile despre timpul nostru, avute cu mii de ani în urmă, seamănă cât de cât cu modul profetului de a vedea lucrurile.

Continuând cu analogia noastră despre drum, ceea ce se poate ca profeţii să fi ştiut, sau nu, este că, paralel cu fiecare drum pe care ei au călătorit în timp, mai există un altul, care duce către acelaşi timp, în aceeaşi direcţie. Lângă acesta din urmă mai există unul - şi lângă el, un altul. Fiecare drum poate fi

văzut de pe celelalte. Fiecare drum este ocupat de un *strat* care reprezintă o copie subtilă a aceloraşi locuri, evenimente şi oameni, în aceleaşi oraşe, ţări şi continente. Diferenţa dintre drumuri este că experienţa aferentă fiecăruia se schimbă uşor faţă de cea a drumului vecin. Cu cât sunt mai îndepărtate drumurile de cel pe care se află profetul, cu atât sunt mai mari schimbările. In cazul celor foarte apropiate, diferenţele pot fi atât de fine, încât un drum al timpului, practic nu poate fi deosebit de un altul. Ceea ce e important de reţinut este că, oricât ar fi de subtilă, o diferenţă, totuşi, există.

Pasaje în legătură cu acest aspect întâlnite în *Manuscrisele de la Marea Moartă* şi în *Codul Biblic m* reamintesc că, pentru a schimba rezultatul oricărei profeţii despre viitor, trebuie să ne schimbăm modul de viaţă în prezent. Fizica cuantică sugerează că şansa de a redefini deznodământele poate apărea numai la intervale specifice, când drumurile timpului *îşi curbează cursul* şi se apropie de alte drumuri. Uneori, drumurile sunt atât de apropiate, încât ajung chiar să se atingă unul de celălalt.

Aceste puncte de atingere reprezintă *punctele de alegere* la care ne-am referit mai devreme.

În lumina profeţiilor trecute şi prezente, acest concept referitor la saltul pe care-l poţi face de pe un drum pe altul, în anumite puncte de alegere cheie, devine soluţia în explicarea misterului miracolelor, al vindecărilor şi al comprimării timpului. În plus, această ştiinţă străveche, explicată acum de fizica modernă, ne oferă o nouă speranţă în raport cu prezicerile catastrofale văzute în viitorul nostru. De exemplu, rezultatul descris anterior în *Codul Biblic* pentru anul 2012 este însoţit de cuvintele, „Vreţi să-l schimbaţi?" într-o matrice a posibilităţilor care au început să se deruleze cu peste trei mii de ani în urmă, posibilitatea de a redirecţiona un rezultat cu potenţial tragic era cunoscută încă de pe atunci.

Acest „să schimbaţi" din *Codul Biblic,* prevestirile sumbre ale lui Nostradamus, Edgar Cayce şi ale altor profeţi dinaintea lor, urmate de scenarii aparent conflictuale, de pace şi salvare, sunt indicatorii acelor *puncte de alegere* de pe drumul timpului.

În termeni care ar putea părea mai relevanți pentru timpurile moderne, indienii Hopi ne oferă viziuni similare despre viitorul nostru, cu şanse similare de a alege ce rezultat dorim să experimentăm. Menționate pe scurt într-un capitol anterior, tradițiile Hopi de pace, văzute prin ochii fizicii cuantice, oferă noi posibilități pentru viețile noastre de astăzi.

Cu mult timp în urmă, indienilor Hopi, al căror nume înseamnă „Poporul Păcii" li s-a dat diagrama unui plan de viață, care să-i călăuzească prin această perioadă din istorie. Într-un mod extrem de simplu, acest plan conține două căi paralele, posibilități paralele reprezentând alegerile de viață ale omenirii. La început, ambele căi par foarte asemănătoare. Cea de deasupra, totuşi, capătă treptat forma unui zigzag întrerupt, care nu se sfârşeşte nicăieri. Cei care aleg această cărare sunt reprezentați cu capetele desprinse, plutind deasupra corpurilor lor. Aceştia vor experimenta marea schimbare ca pe un timp al confuziei şi haosului, ce duc la distrugere. Calea inferioară urmăreşte o linie dreaptă, puternică şi uniformă. Cei care aleg această cărare, trăiesc până la vârste înaintate şi recoltele lor sunt bogate şi sănătoase.

Aproximativ la două treimi față de punctul de început al celor două căi, există o linie verticală care le uneşte. Până ajungem la această intersecție, spun indienii Hopi, ne putem mişca liber înainte şi înapoi, explorând ambele căi. Dar, după acest punct în timp, alegerile au fost făcute şi nu mai există cale de întoarcere. În termenii fizicii cuantice, această parte a profeției descrie un *punct de alegere,* o şansă pentru omenire de a experimenta căile ambelor lumi şi de a o alege pe cea mai potrivită. După cum se spune în profeție: „Dacă ne menținem pe drumul sacru aşezat de Creator înaintea noastră, ceea ce am câştigat, nu vom pierde niciodată. Totuşi, avem de ales între cele două căi".[8] Mama natură ne spune care este drumul cel bun. „Când cutremurele, inundațiile, furtunile, seceta şi foametea vor face parte din viața noastră de zi cu zi va fi venit timpul să ne întoarcem pe drumul cel bun."[9]

Manifestările extreme a1e naturii, înregistrate astăzi de lumea noastră, le sugerează indienilor Hopi că vremea purificării a sosit. Amploarea acestei purificări este pe cale de a fi determinată, deoarece răspunsurile noastre individuale la provocările vieții creează rezultatul la nivel colectiv. Într-un text scris de un grup de bătrâni înțelepți ai poporului Hopi,[10] evenimentele specifice petrecute astăzi în lume, sunt văzute ca nişte barometre ce măsoară succesul nostru în desfăşurarea unui scenariu superior. Printre aceşti indicatori se numără:

-foametea şi malnutriția răspândite la scară largă;

-creşterea criminalității şi a violenței;

-epuizarea resurselor curate, abundente de apă;

-o ruptură fără precedent a stratului de ozon şi extinderea acestuia deasupra Antarcticii;

-efectele tehnologiei (scăderea suprafețelor de pădure tropicală, dispariția unor specii de animale şi răspândirea armelor nucleare).

Perioada pe care o trăim - perioadă indicată de evenimentele extraordinare ce se petrec în jurul nostru - este cea în care sistemele de credință individuale şi ale unor populații întregi vor fi puse la încercare. Bătrânii clanurilor Hopi au descris un scenariu ce cuprinde trei „mari zguduiri" ale Pământului. Primele două au fost interpretate de bătrânii tribului ca reprezentând primele două războaie mondiale,- a treia zguduire rămâne un mister. Nu a fost identificată, întrucât natura acestei scuturături este încă determinată de omenire. „Profeția spune că Pământul se va zgudui de trei ori: prima va fi Marele Război, apoi a doua, când zvastica s-a ridicat deasupra câmpurilor de bătălie ale Europei, pentru a se sfârşi la Soare Răsare, înecându-se într-o mare de sânge" Cea de-a treia zguduire va depinde de calea pe care va călca omenirea: lăcomia, huzurul şi profitul, sau calea dragostei, forței şi echilibrului."[11]

În mod clar, asemenea tradiții recunosc existența relației directe dintre modul în care reacționăm la provocările, cotidiene ale lumii noastre şi tipul de lume în care vom trăi în viitor.

Haosul schimbării este şansa noastră de a ne rafina credinţele, de a onora ceea ce este bun din ele şi de a le elimina cu eleganţă pe acelea care nu ne mai sunt de folos. Numai o nouă viziune globală asupra prezentului ne va traversa cu bine prin încercările ce se anunţă pentru viitor.

Ca şi în cazul profeţiilor esenienilor şi ale lui Edgar Cayce, indienii Hopi ne oferă un mesaj de speranţă. Viziunea lor cu privire la viitorul nostru se încheie cu sfatul de a ne purta responsabil faţă de modul în care ne folosim puterile corpurilor şi maşinilor noastre. Încă o dată, ni se reaminteşte că alegerile făcute în fiecare zi vor determina durata şi severitatea perioadei de necazuri. Cu simplitate şi claritate, profeţia Hopi ne reaminteşte că felul în care ne trăim vieţile determină calea pe care o vom urma.

Alegerea ne aparţine.

Curbarea timpului

Un factor comun în ceea ce priveşte evaluarea multiplelor posibilităţi şi rezultate este referirea la o substanţă care constituie însuşi materialul creaţiei şi la forţa care acţionează asupra acestei substanţe. Dacă există lumi paralele ale posibilităţii, atunci din ce sunt făcute aceste lumi? Câştigătorul Premiului Nobel, fizicianul Max Planck, a şocat lumea, datorită părerilor lui referitoare la forţele nevăzute ale naturii. Când i-a fost înmânat Premiul Nobel pentru studiile sale asupra atomului, el a făcut o declaraţie remarcabilă: „Ca un om care şi-a dedicat întreaga viaţă ştiinţei celei mai exacte - studiul materiei - vă pot spune, ca rezultat al cercetărilor mele în legătură cu atomii, doar atât: *nu există materie ca atare.* Tot ceea ce numim materie îşi are originea şi există doar în virtutea unei forte care face să vibreze particulele unui atom şi care menţine integritatea acestui minuscul sistem solar al atomului... Suntem obligaţi să presupunem că în spatele acestei forţe există o minte conştientă si inteligentă. Această minte este matricea întregii materii.[12]

Poate că „forţa" lui Planck este cheia pe care trebuie să o folosim pentru a putea redirecţiona rezultatele postulate de

ştiință şi prezise de vechii profeți. Poate că laureatul Premiului Nobel, Richard Feynman, a descris cel mai bine potențialul de a prezice viitorul, prin cuvintele devenite acum binecunoscute: „Noi nu ştim cum să prezicem ceea ce se va întâmpla într-o anume situație. Singurul lucru care poate fi prezis este probabilitatea producerii diferitelor evenimente. Noi nu putem prezice decât probabilitatea”.[13]

În lumina acestui mod de gândire, este clar că ştiința investighează cu seriozitate relația dintre forțele non-fizice ale cosmosului şi efectele lor asupra lumii noastre fizice.

Felul în care ne acordăm la posibilele rezultate este reprezentat de viziunea noastră asupra vieții. Din această perspectivă, fiecare boală care amenință viața corpului nostru este deja vindecată, pacea este deja prezentă şi fiecare copil, femeie şi bărbat din lumea noastră, este deja hrănit.

Suntem acum invitați să alegem calitatea gândurilor, sentimentelor şi emoțiilor care ne permit să „curbăm” undele timpului si să aducem aceste condiții în manifestare, chiar acum.

Şi, într-o zi, ochii
Spiritului vostru se vor deschide
Şi veți cunoaşte toate lucrurile.

EVANGHELIA ESENIANĂ A PĂCII

Capitolul 5

EFECTUL ISAIA

Misterul muntelui

În textele biblice moderne, primele viziuni asupra viitorului nostru sunt descrise de Isaia, profetul din Vechiul Testament. În *Manuscrisele de la Marea Moartă,* caracterul complet al *Marelui Papirus al lui Isaia* ne permite să privim lucrarea acestui vizionar ca pe un model de înțelegere a profețiilor apocaliptice aparținând altor tradiții, precum şi a prezicerilor făcute de profeții biblici. Astfel, eliminăm munca obositoare de a examina în întregime fiecare dintre cele patru cărți de importanță principală şi a celor douăsprezece de importanță secundară care, împreună, alcătuiesc profețiile biblice. Acest mod de abordare generalizat ne permite să privim aceste tradiții străvechi de la un nivel superior şi să căutăm *modele de idei,* în loc să ne concentrăm asupra specificității fiecărei viziuni individuale în parte şi a modului în care se raportează una la cealaltă. Acest demers face să iasă la suprafață o posibilitate interesantă - şi poate chiar neașteptată.

În capitolele anterioare, ne-am referit la un model întâlnit în profețiile lui Isaia, care prevede un timp al distrugerii, al schimbărilor catastrofale şi al unei dispariții a vieții aproape de neînțeles, care este urmat de un timp al păcii şi al vindecării. Elementele unei asemenea prognoze sunt prezente în mod clar.

O parte specială din profețiile sale, numită *Apocalipsa după Isaia,* ne oferă o perspectivă şi mai clară asupra naturii duale a viziunilor profetului.

El descrie un moment din viitorul său, în care „Pământul este poluat din cauza locuitorilor lui, care au încălcat legile, au

violat înțelegerile, au rupt vechiul jurământ... De aceea, cei care trăiesc pe Pământ devin palizi şi rămân putini oamenii Isaia descrie mai departe mişcarea violentă a Pământului, ca şi comportamentul anormal al soarelui şi lunii: „Temelia Pământului se va clătina. Pământul se va desprinde în bucăți, Pământul se va rupe, Pământul va fi zguduit... Apoi luna se va înroşi şi soarele va păli ..."[2]

După aceste momente sumbre, prezise de profet pentru viitorul Pământului, Apocalipsa după Isaia ia o turnură interesantă şi neaşteptată. Fără a ne da prea multe indicații asupra schimbării pe cale a se produce, Isaia începe deodată să descrie o perioadă foarte diferită în viziunea sa despre viitor, un timp al bucuriei, al păcii şi vieții. În următoarea parte a profeției sale, considerată încă de către savanți drept apocaliptică prin natura sa, el descrie un timp când „un nou Pământ" este creat, împreună cu „un Cer nou" Aceasta este perioada în care „oamenii nu-şi vor mai aminti lucrurile din trecut, sau ele nu le vor mai veni în minte. În schimb, va fi mereu bucurie şi fericire ... nu se va mai auzi plâns... sau bocet …"[3]

Din această succesiune de evenimente înțelegem că cele plăcute le urmează celor tragice şi că *unele trebuie să le preceadă pe altele,* în ordinea sugerată de text. De ce, atunci, profețiile lui Edgar Cayce, Nostradamus, ale indigenilor americani şi ale altora par a fi atât de contradictorii uneori, oferind ceea ce poate fi perceput ca un mesaj amestecat de speranță şi noi posibilități, pe de o parte, şi de moarte, descompunere şi distrugere catastrofală, pe de alta -*pentru aceeaşi perioadă de timp?* Este oare posibil ca aceste străvechi percepții despre viitorul nostru să ne ofere o altă posibilitate, atât de încurajatoare şi atât de copleşitoare, încât nici profeții înşişi nu au realizat implicațiile propriilor lor viziuni?

Exact acesta este sensul pe care-l percepem în momentul în care ne oprim din nou asupra profeției lui Daniel, într-un capitol ulterior din Vechiul Testament.

Oferindu-i-se ocazia rară de a între-vedea viitorul unui timp îndepărtat, se pare că Daniel nu a înțeles complet ceea ce i

se arătase. Cum ar fi putut el să înțeleagă, fără să aibă un cadru de referință pentru lucrurile la care asistase în viitor? Către sfârşitul excursiei sale prin timp, ghidul care-l condusese în viitor îi sugerează: „Cât despre tine, mergi pe drumul tău până la capăt. Te vei odihni şi apoi, la sfârşitul zilelor, te vei înălța, pentru a primi moştenirea care ți se cuvine!”[4] Oare prin aceste viziuni pe care ni le-a împărtăşit, Isaia prognoza evenimente reale, care urmau să se întâmple cu siguranță, sau descria *o posibilitate de natura cuantică,* de o semnificație atât de neaşteptată, încât ea rămas ascunsă până în secolul al douăzecilea? Când privim prin ochii noii noastre fizici, descrierea unor variante de viitor atât de diferite, făcute de Isaia pentru aceeaşi perioadă de timp, se corelează într-un mod surprinzător de exact cu descrierile moderne ale rezultatelor cuantice. În astfel de discuții, variantele de viitor prezise de Isaia devin unde de posibilitate şi nu deznodăminte reale. In plus, fizica cuantică le permite indivizilor ca, prin ceea ce fac în prezent, să modifice rezultatele catastrofale ce se anunță pentru viitor. Cheia constă în a înțelege când şi cum se arată oportunitățile de schimbare.

Exemplul dat în capitolul 1, referitor la rugăciunea colectivă în favoarea păcii, care s-a desfăşurat în ajunul declanşării unei campanii militare aeriene asupra Irakului, oferă un exemplu minunat de astfel de alegeri. Pentru unii observatori, ordinul de a începe atacul, urmat, la doar câteva minute, de ordinul de abandonare a misiunii a fost oarecum lipsit de logică, dar dacă luăm în considerare vălul subțire care există între posibilitățile cuantice, evenimentele din acea zi se explică perfect.

În acea seară, mii de oameni, din cel puțin treizeci şi cinci de țări de pe şase continente, căzuseră deja de acord să se unească într-o veghe comună de promovare a păcii, care să cuprindă întreaga lume. Coordonată prin Internet şi World Wide Web[5], rugăciunea a fost sprijinită de familii, organizații şi comunități, ca o voce de pace care a transcens granițele politice ale guvernelor şi națiunilor. Veghea nu a fost un protest

împotriva bombardării Irakului, sau împotriva vreunei politici, guvern ori situații existente oriunde în lume. Mai degrabă, apelul miilor de inimi şi minți, menit a cinsti sacralitatea vieții, a devenit o opțiune unică şi unitară, care a adresat un mesaj simplu: pace în toate lumile, în toate națiunile, pentru tot ceea ce este viu.

În orele cât a durat veghea, cursul evenimentelor din Irak s-a schimbat. În acea zi, în văzul întregii lumi, am asistat la manifestarea puterii conştiinței umane, care a determinat rearanjarea elementelor componente ale evenimentelor puse deja în mişcare.

Mult mai eficientă decât rugăminţile răzleţe individuale, care cer intervenția divină în situații ce par a fi inevitabile, alegerea sincronizată a mai multor oameni, coordonată prin miracolul Internetului, s-a strecurat printre vălurile posibilităților cuantice, către un rezultat ce susține viața prin pace. Deşi făceam parte din națiuni, familii şi comunități separate, în acea zi de vineri, 13 noiembrie 1998, noi am împărtăşit o experiență comună. Ascunsă în cele mai adânci cotloane ale memoriei noastre colective, ca un secret de familie - tabu de atâta vreme, încât detaliile fuseseră pierdute - rugăciunea noastră pentru pace a deschis uşa unor uriaşe posibilități de vindecare, de cooperare internațională şi celei mai înalte expresii de iubire pentru cei care ne sunt dragi. În acea seară de noiembrie, am oftat cu toții de uşurare, în timp ce rescriam un rezultat care părea inevitabil. Această reuşită ne-a arătat puterea de care dispunem în a pune capăt suferinței din lume.

Cum am putea dovedi, în mod ştiințific, că în timpul rugăciunii a mii de oameni, o nouă posibilitate a înlocuit evenimentele de război care erau deja puse în mişcare? în acelaşi timp, ce altă putere decât pacea s-ar fi putut manifesta în prezența unei asemenea rugăciuni? Având această experiență în minte, care sunt implicațiile unor alegeri similare în ceea ce priveşte viitorul lumii noastre?

Decodificarea misterului lui Isaia

Vreme de aproape trei milenii, cărturarii au analizat indiciile lăsate de Isaia pentru pătrunderea în ceea ce presupunem a fi viitorul nostru. Pe măsură ce societățile s-au schimbat, interpretarea pe care am făcut-o profeției sale s-a schimbat şi ea. Traducerile făcute în timpul Inchiziției Spaniole, de exemplu, reflectau limitele drastice impuse de Biserică asupra interpretării mistice. Astăzi, limbajul fizicii cuantice oferă o viziune nouă şi extinsă asupra percepțiilor lui Isaia despre viitorul nostru.

Poate că misterul profețiilor lui Isaia a fost anticipat în momentul scrierii lor. Ca şi când ar invita oamenii din viitor să privească dincolo de ceea ce pare evident, el scrie: „Pentru voi, revelarea tuturor acestora a devenit precum cuvintele unui papirus sigilat. Atunci când i se oferă unuia care poate să citească cu rugămintea: „Citeşte acest manuscris", el răspunde: „Nu pot, - este sigilat".[6] În acest pasaj rar întâlnit - unul dintre puținele de acest fel - Isaia face o observație subtilă cu privire la atitudinea generațiilor următoare față de viziunile sale. El ştie că oamenii din viitorul său, cei care „pot să citească" profeția sa, au capacitatea de a înțelege mesajul lui. Dar ei nu-l recunosc, totuşi, deoarece *contextul* nu le-a fost niciodată dezvăluit.

Se poate oare ca „sigiliul" lui Isaia să însemne descoperirea legilor fundamentale ale creației, însăşi natura timpului în sine? Dacă el oferea, de fapt, asemenea percepții unei generații din viitorul său îndepărtat, cum ar putea fi înțeleasă viziunea lui Isaia, fără elementele furnizate de fizica secolului al XX-lea? În acelaşi timp, oare ce cuvinte ar fi putut folosi în zilele sale, pentru a transmite un mesaj atât de întăritor şi totodată atât de abstract, unor generații viitoare? Profetul ne oferă un indiciu pentru acest aparent mister, descriind cum locuitorii Pământului dintr-un viitor îndepărtat pot alege care din viziunile sale vor să le experimenteze. Făcând aceasta, Isaia deschide uşa către o cale ce poate schimba pentru totdeauna concepțiile omenirii care, la rândul lor, conduc la rescrierea cursului istoriei omeneşti.

Cu grijă, Isaia conturează o formă de comportament ce ne

permite să scăpăm de întunericul văzut de el. El începe prin a se referi la o cheie mistică, cu ajutorul căreia orice generație de oameni poate redirecționa evenimentele aflate în fața ei, în viitorul lor probabil. Cheia este identificată în viziunea sa cu un „munte!'^ în acest munte, Isaia descrie un „refugiu pentru cei săraci, un refugiu pentru cei aflați în primejdie,- adăpost pentru ploaie, pavăză în fața căldurii."[8] Într-un pasaj deosebit de interesant, profetul ne spune despre un timp când, în prezența muntelui, „vălul care învăluie toate popoarele, pânza care este țesută peste toate națiunile? va fi distrusă. Aici găsim unul dintre primele indicii ale acestei profeții cu totul speciale. În mod clar, el se referă la munte ca la cheia pentru a găsi refugiu şi putere.

Dar oare exact la ce munte se referă profeția lui Isaia? Unii cercetători cred că este vorba despre un loc fizic, un loc al puterii şi un sanctuar pentru cei suficient de norocoşi pentru al descoperi. Alții sugerează că muntele lui Isaia reprezintă un fel de cod, un cifru pentru a proteja acest mesaj şi pentru a face în aşa fel, încât el să nu fie revelat decât atunci când principiile utilizării unei asemenea înțelepciuni au fost înțelese. În timp ce ambele variante ar putea fi posibile, poate misterul profeției ar putea fi explicat într-un mod mai simplu. Identificarea muntelui lui Isaia poate să constituie un frumos exemplu cu privire la felul în care trecerea timpului şi evoluția societăților a alterat contextul original într-un asemenea grad, încât mesajul s-a pierdut, sau cel puțin a devenit neclar de-a lungul acestui proces.

Deseori, în referirile moderne la străvechile texte biblice, descoperim cuvinte specifice însoțite de note marginale, care indică că ar putea exista întrebuințări, interpretări sau sensuri suplimentare ale cuvintelor respective. Aşa stau lucrurile şi în cazul muntelui lui Isaia. Dar, în afară de posibilitatea introducerii unor interpretări eronate de către traducători, sau datorate diferențelor dintre limbi, aici mai există un factor care ar putea oculta înțelesul de bază: folosirea metaforelor şi a simbolurilor. Cărturarii spun că, în timpul scrierii lucrării, cuvântul *munte* era, de fapt, simbolic, fiind folosit pentru a desemna „Ierusalimul Ceresc."[9] În loc să reprezinte un toc fizic -

în acest caz, oraşul Ierusalim - notele de subsol arată clar faptul că acest cuvânt, *munte,* reprezintă o metaforă.

Totuşi, înțelesul unei expresii precum „oraşul ceresc" rămâne întrucâtva acoperit de mister, până când cercetări suplimentare nu vor furniza un indiciu suplimentar. Biblia din zilele noastre este produsul unor traduceri anterioare, făcute din limba ebraică. Când comparăm această frază cu echivalentul său din limba originară, descoperim un înțeles neașteptat, deşi poate nu întru totul surprinzător, în ebraică, cuvântul pentru Ierusalim este *Yerushalayim.* Aici, definiția devine foarte clară: el înseamnă „viziunea păcii."[10]

În sfârşit, înțelesul misterios al mesajului lui Isaia devine clar. Muntele lui Isaia nu este un loc fizic, ci o referire la puterea păcii! Beneficiind de această clarificare, putem acum citi profeția sa: „*Viziunea păcii* asigură un refugiu pentru cei săraci, un refugiu pentru cei aflați în primejdie,- adăpost pentru ploaie, pavăză în fața căldurii. În prezența *viziunii păcii,* vălul care învăluie toate popoarele, pânza țesută peste toate națiunile, va fi distrusă."

Această nouă înțelegere pe care o capătă profeția lui Isaia oferă o perspectivă nouă asupra importanței acestui mesaj străvechi. Privind momente cheie din viitorul nostru, el a văzut două posibilități diferite şi distincte: una a vindecării şi una a distrugerii. La fel cum am face şi noi astăzi, marele profet şi-a descris viziunea în singurele cuvinte de care dispunea, avertizându-ne cu privire la o posibilitate din viitorul nostru, care s-ar putea materializa, dacă se urmează un anumit curs al evenimentelor. În acelaşi timp, el i-a sfătuit pe cei care eventual vor citi profeția sa, să reconsidere alegerile pe care le fac în viețile lor şi, procedând astfel, să evite suferința pe care el a văzut-o într-una din variantele de viitor.

Efectul Isaia

În mod cert, intrăm într-o nouă epocă de înțelegere a ştiințelor interioare de rugăciune şi profeție, ca şi a factorilor ce

determină schimbarea la care s-au referit Isaia şi alţii, în scrierile lor. De o simplitate aparent înşelătoare, profeţiile lui Isaia ne reamintesc două lucruri. În primul rând, prin ştiinţa profeţiei, am putea întrevedea consecinţele alegerilor pe care le facem în prezent. În al doilea rând, noi reprezentăm puterea colectivă de a alege ce viitor vrem să trăim. Prin consideraţia pe care o arătăm celorlalţi în alegerile noastre de zi cu zi, putem să ne unim experienţele care pot manifesta viitorul pe care-l dorim. Acesta este efectul Isaia - expresia unei ştiinţe străvechi, care afirmă că noi putem schimba deznodămintele viitorului nostru, prin alegerile pe care le facem în fiecare moment din prezent.

Fizica cuantică ne oferă astăzi limbajul prin care putem da un înţeles acestei tehnologii sofisticate, în vieţile noastre de zi cu zi. Procedând astfel, noi ne întărim familiile, comunităţile şi pe toţi cei dragi, cu mesajul simplu şi eficient de a respecta tot ceea ce este viu în lumea noastră. Prin alegerea păcii, noi asigurăm supravieţuirea speciei noastre şi viitorul singurei case pe care o cunoaştem. Am fost deja martorii puterii pe care o are Efectul Isaia. Ştim că el funcţionează. Întrebarea care se pune acum este: *Cum putem să implementăm acest principiu cuantic al opţiunii în vieţile noastre zilnice, ca familie a planetei!*

Când se va apela la rugăciune şi meditaţie
în loc să se pună bază pe invenţii noi
care să creeze şi mai mult dezechilibru,
atunci şi ei [omenirea] vor afla
calea cea adevărată.

ROBERT BOISSIERE,
MEDITAŢII ALE INDIENILOR HOPI

Capitolul 6

ÎNTÂLNIRE CU ABATELE

Esenienii din Tibet

În studiile mele asupra tradițiilor ezoterice din Peru, Tibet, Egipt, țara Sfântă şi America de sud-vest, apare o temă care este deopotrivă ciudată şi fascinantă.

Profețiile aparținând fiecăreia dintre aceste culturi par a fi maleabile, ca lutul moale în mâinile unui sculptor. Tot aşa cum forma finală a lutului sculptorului este determinată de alegerile şi de mişcarea mâinilor artistului, tema acestor tradiții străvechi sugerează că noi modelăm viitorul şi chiar soarta omenirii, în fiecare moment al vieții noastre.

Interesant este că am descoperit unele dintre cele mai clare referiri la aceste tradiții, în documente din Orientul Mijlociu, mai precis în manuscrisele de la Qumran, din zona Mării Moarte. Aceste referiri vorbesc despre o tradiție de înțelepciune atât de îndepărtată în timp, încât era deja veche în perioada de înflorire a Egiptului, acum peste trei mii de ani. Am simțit că dacă o asemenea informație există cu adevărat, atunci ce loc ar fi mai bun pentru a păstra o astfel de înțelepciune, decât în refugiile spirituale îndepărtate, situate în regiuni neatinse de tehnologia modernă. Doar într-un asemenea loc tradițiile pierdute pentru civilizația occidentală acum mult timp ar putea să mai existe şi astăzi, sub forma ritualurilor zilnice ale celor care locuiesc acolo. Izolate de lumea exterioară, până în 1980, mănăstirile singuratice din Podişul Tibetan păreau a fi exact un asemenea depozit de înțelepciune străveche.

În aprilie 1998, am avut privilegiul de a organiza un

pelerinaj în munții Tibetului, în căutarea unor astfel de tradiții. E o ironie că numai după ce m-am întors din această călătorie, bănuielile mi-au fost confirmate în scris. La câteva zile după ce am sosit în Statele Unite, am primit un manuscris recent tradus al Nazirenilor, o sectă a vechilor esenieni. Potrivit acestui text, frânturi de informație, precum vechi capsule ale timpului, fuseseră ascunse în mod strategic de către esenieni, în timpul primului secol d.Ch., pentru a proteja înțelepciunea pentru generațiile viitoare. Printre locurile menționate clar ca fiind depozitarele unor asemenea texte, se numărau mănăstirile izolate, de călugări şi de călugărițe, din Tibet.

Cu ajutorul unui expert în culturi asiatice, pe care îl întâlnisem în Anglia cu patru ani în urmă, grupul nostru a fost condus cu măiestrie prin zona rurală a Tibetului, până în sate izolate, la mănăstiri ascunse şi temple vechi de secole. Timp de douăzeci şi unu de zile, ne-am bucurat de prezența tibetanilor, de sacralitatea din viețile lor şi de splendidul relief sălbatic al țării. Am traversat pe plute de lemn râuri puțin adânci, ne-am aventurat pe drumuri distruse de apă şi am trăit euforia de a merge prin trecători aflate la peste 5000 m altitudine. Pe parcursul a două treimi din călătorie a trebuit chiar să renunțăm la confortul autobuzului, în favoarea condițiilor oferite de un camion pentru fructe, neacoperit, care ne aştepta de partea cealaltă a unei pante acoperite cu mormane de zăpadă, înalte ca un bloc cu patru etaje.

Aproape o treime din călătoria noastră s-a desfăşurat în regiunea muntoasă a platoului vestic. În satele îndepărtate, în mănăstirile de călugări şi de călugărițe rareori văzute de oameni din afara Asiei, oamenii trăiesc astăzi la fel cum trăiesc de secole, respectând tradițiile strămoşilor lor. De fiecare dată când intram în curtea unui templu, ni se părea că intrăm într-o fotografie vie a tradițiilor tibetane din timpuri străvechi.

Pe tot parcursul călătoriei noastre, am fost întâmpinați cu o bucurie şi o căldură care depăşea tot ceea ce ne-am imagina că putem găsi în frumusețea ciudată care impregnează o astfel de pustietate. Scopul pelerinajului nostru a fost de a vedea,

experimenta şi consemna exemple vii ale unor tehnici spirituale, despre care eu cred că s-au pierdut pentru Occident, acum aproape două milenii. Astăzi, noi cunoaştem doar un fragment din această ştiință, care este reprezentată de tehnica interioară a rugăciunii.

Binecuvântarea abatelui

O dungă de lumină venea de undeva de deasupra podelei templului. Această unică rază avea o ciudată calitate tridimensională, ca şi când aş fi putut să o prind în mâini şi să urc pe ea până la sursa ei. Lumina îşi făcuse loc cu precizie prin aerul rece şi ceţos, care era plin de fumul de tămâie arsă şi de cel provenind de la nenumăratele lămpi cu seu. Mi-am întors capul pentru a vedea de unde vine lumina. Urmărind fasciculul de lumină, din punctul în care atinsese podeaua lucioasă plină de ulei şi până la sursa lui, ochii mei s-au oprit asupra unei deschizături aflate cu mult deasupra capetelor noastre. Printr-o fereastră mică şi pătrată, am putut vedea albastrul intens al cerului tibetan. În afară de o mică lanternă pe care o scosesem din rucsac, această rază a soarelui de dimineaţă era singura lumină în labirintul de coridoare şi pasaje de trecere, care se înfundau brusc. Mi-am notat în minte deschizătura de deasupra. Ea urma să fie punctul meu de reper faţă de exterior, în cazul în care nu mai existau alte coridoare de întoarcere.

Împreună cu un grup de douăzeci de persoane, eu şi soţia mea străbătuserăm terenul accidentat al munţilor tibetani şi ne avântaserăm pe drumuri stâncoase şi de ţară foarte înguste, doar pentru a ajunge în acest loc. Cercetările făcute de mine vreme de ani de zile asupra tradiţiilor înaintaşilor noştri, indicau existenţa unei înţelepciuni străvechi, uitată de societăţile occidentale.

Pierdute după moartea lui Hristos, învăţăturile şcolilor de mistere, ale ordinelor sacre şi ale sectelor ezoterice indicau toate o sursă comună de înţelepciune, care s-a pierdut acum aproape 1.700 de ani. Poate că cea mai clară dovadă a acestor tradiţii se regăseşte astăzi în documentele comunităţilor misterioase

descrise în capitolele anterioare - vechii esenieni.

Referirile constante la esenieni m-au determinat, în cele din urmă, să întreprind o serie de călătorii, în căutarea unor dovezi directe şi palpabile ale învăţăturilor lor şi a importanţei pe care acestea le au pentru lumea de azi. Pe la mijlocul anilor ’80, am vizitat deşertul Egiptului, am urcat pe crestele Anzilor, în Peru şi Bolivia, şi am făcut numeroase incursiuni în deşerturile sud-vestului american, în căutarea unor dovezi despre această înţelepciune pierdută.

Gândeam că o învăţătură cu un caracter atât de universal trebuie să fi lăsat în urma sa mai mult decât un simplu text izolat sau un manuscris, cum ar fi *Manuscrisele de la Marea Moartă.* Oricât de semnificative ar putea fi vechile manuscrise, dovada reală trebuie să se găsească în istoria, în învăţăturile şi în tradiţiile popoarelor în sine. Probabil că posibilităţile sunt atât de evidente, încât au fost ignorate în vremurile recente.

În loc să speculăm *pe marginea* unor texte vechi de aproape două mii de ani, ţinând cont şi de gradul de exactitate al traducerilor, am putea să fim *martorii* practicării lor astăzi, în prezenta popoarelor indigene care trăiesc această înţelepciune pierdută. În perioada petrecută împreună, am putea pune întrebări esenţiale şi verifica răspunsurile, cu o claritate ce nu a putut fi atinsă de traducerile făcute după inscripţiile de pe pereţii templelor şi după nişte manuscrise roase de timp. În plus, am putea dobândi mai mult respect faţă de păstrătorii înţelepciunii noastre pierdute, ca şi o nouă înţelegere asupra culturii şi vieţilor lor.

Cheia către o asemenea înţelepciune constă în a găsi documente suficient de exacte, păstrate suficient de mult timp de către un popor, pentru ca ele să fi rămas intacte şi nemodificate, până în ziua de astăzi. Mă gândeam că, în cazul în care ar exista cu adevărat un astfel de loc - dacă el încă mai există astăzi - Tibetul ar fi cel mai indicat pentru a începe căutările. La cât de izolat a fost Tibetul faţă de lume până în 1980, multe dintre învăţături şi consemnări trebuie să fi rămas cu siguranţă acolo unde au fost plasate cu secole în urmă. Păstrată la adăpost pe

„acoperişul lumii” în mănăstiri vechi de 1.500 de ani, înțelepciunea vechilor esenieni trebuie să fi supraviețuit la vedere, în viețile celor ce locuiesc acolo, sub forma ritualurilor şi obiceiurilor. Şi iată-ne aici, bâjbâind prin coridorul întunecat al uneia dintre aceste mănăstiri, spre a ne descoperi pe noi înşine.

Chiar dacă ne-am aclimatizat timp de paisprezece zile, mişcările rapide ale privirii mele dintr-o parte în alta îmi dădeau, totuşi, o senzație de amețeală. Am făcut un efort conştient de a inspira adânc, întrucât observasem că respirația mea devenise superficială şi rapidă. Fără a da timp ochilor mei timp să se adapteze, am păşit cu grijă înainte, către o lumină palidă ce se arăta la capătul culoarului plin de fum. Pe măsură ce mă îndreptam către deschidere, ajutat de lumina slabă a lanternei mele, am observat că statui uriaşe străjuiau de o parte şi de alta, ca un fel de gardieni. Fără a mă opri, m-am uitat mai întâi pe o latură şi apoi pe cealaltă, luminând formele cu aspect uman, sculptate la dimensiuni gigantice. La lumina lanternei am observat că, în spatele fiecărui astfel de personaj, se afla câte o pictură de dimensiuni mari, picturi murale care se ridicau, în întuneric, către un tavan despre care puteam doar bănui că se află acolo.

Deodată, atenția mi-a fost distrasă de la figurile nedesluşite, către un sunet slab, dar familiar, venind din depărtare. Începând ca un zumzet de tonalitate joasă, creat de mai multe sunete foarte asemănătoare, notele s-au unit apoi, spre a forma un ton continuu. Părea să vină de peste tot, în acelaşi timp. Mi-am continuat înaintarea, păşind cu grijă pe podeaua denivelată, lucioasă de uleiul vărsat timp de şase sute de ani. Călugării ce s-au perindat pe aici de-a lungul timpului, cu lămpile lor cu seu de iac, au creat o cale înşelătoare. Era singura cale către cea mai sacră încăpere din mânăstire. Sunetul a devenit şi mai puternic, odată ce am trecut un prag înalt, din lemn. Când am păşit din nou pe podeaua rece, a trebuit să-mi readaptez încă o dată privirea.

Cei trei pereți ai acestei micuțe încăperi mă înconjurau cu

pâlpâirile unor mici flăcări. Sutele de lumânări din seu de iac, aşezate în lămpi de alamă ce-şi pierduseră luciul, luminau încăperea cu o strălucire aproape suprarealistă. Cu toate că fiecare lampă-era mică, căldura lor combinată făcea ca în încăpere să fie foarte cald. În faţa mea stătea un tânăr călugăr, care bătea ritmic o măsură aproape hipnotică, în timp ce intona o incantaţie din cartea de rugăciuni din faţa lui. Vocea lui Xjinla,* traducătorul nostru, mi-a şoptit în ureche, (în limba tibetană, sufixul *-la* este adăugat la sfârşitul unui nume ca un semn de stimă şi de respect. Astfel, numele *X/in* devine *Xjinla.)*

„Aceasta este camera protectorilor" a spus Xjinla. Anticipând întrebarea mea, chiar înainte de a fi pus-o, el a continuat: „Protectorii sunt zeităţi invitate să descurajeze forţele întunericului care ar putea fi interesate în a intra în camera următoare."

* Numele ghizilor noştri au fost schimbate, pentru a le păstra anonimatul. N. aut.

Conformându-ne protocolului mănăstirii, ne-am deplasat spre stânga, pe lângă călugăr, pentru a trece în camera cealaltă. Eu am intrat al doilea, urmându-l pe ghidul nostru. Ceva mai mare decât un mic cub, spaţiul părea şi mai restrâns, din cauza unei grinzi de susţinere, aşezată în centru.

Acolo, în lucirea palidă a câtorva lumânări, se afla motivul pentru care străbătuserăm jumătate de lume, traversaserăm două continente şi zece fusuri orare şi ne adaptaserăm uneia dintre cele mai rarefiate atmosfere de pe Pământ. În faţa noastră, aşezat cu picioarele măiestrit poziţionate pe nişte perne groase de,lână care de-abia se zăreau de sub faldurile veşmântului, se afla abatele mănăstirii, conducătorul spiritual al acestei grupări de călugări. M-am simţit onorat să-mi pot petrece chiar şi numai câteva minute în prezenţa acestui om. Spre surprinderea mea, acele prime momente au constituit începutul unui timp petrecut împreună şi care a durat aproape o oral

S-a început cu formalităţile. Fiecare dintre noi primise o

eşarfă albă de pânză, pe care urma să o oferim în semn de prețuire. Ni se spusese cum trebuie să împăturim, să ținem şi să-i prezentăm abatelui eşarfa, numită *kata. În* momentul înmânării darului, abatele putea fie să accepte eşarfa ca pe un dar, fie să o binecuvânteze şi să o înapoieze celui care i-o oferise. Îmi amintesc că m-am întrebat ce ar fi făcut acest om cu cele douăzeci şi două de eşarfe de la noi, în micuțul lui „birou" în cazul în care le-ar fi păstrat!

Xjinla a dat exemplul, întrucât a fost primul care şi-a oferit *kata,* aşezându-se în genunchi în fața bărbatului cu aspect firav, aşezat pe perne. Aplecându-şi capul, acest nativ tibetan a ridicat eşarfa, pe care o ținea pe palmele complet deschise spre abate, într-un gest de prețuire. Abatele a acceptat, a luat eşarfa şi a binecuvântat-o, iar apoi i-a returnat-o lui Xjinla, încă plecat în semn de respect, aşezându-i-o în jurul gâtului. Am urmat eu.

În timp ce mă apropiam de abate, am avut deodată o senzație stranie de oprire a timpului - sentimentul care apare uneori pentru o clipă, când lumea îşi încetineşte pasul, ca şi când s-ar mişca în vis. Cu o mişcare foarte înceată, m-am înclinat cu respect, mi-am prezentat *kata* şi am aşteptat ca abatele să-mi înapoieze darul. Mi s-a părut că au trecut secunde bune - în orice caz, mult mai mult decât o cerea ritualul respectiv. Curios, mi-am ridicat capul, chiar în clipa când abatele se apleca către mine. După ce mi-a aşezat eşarfa în jurul gâtului, el mi-a prins cu blândețe capul în palmele sale şi şi-a atins fruntea de a mea.

Imediat, am simțit o înrudire cu acest om, pe care îl văzusem pentru prima oară în viața mea, acum câteva clipe. Acest sentiment s-a transformat apoi în încredere, atunci când am îndrăznit să-mi ridic ochii şi să privesc direct în ai săi. Ceea ce ştiu că nu au fost decât câteva secunde, a devenit eternitate. Fiind conştient că mă abătusem de la obiceiul de a ține capul aplecat în timpul ceremoniei de oferire a darului, nu eram sigur de modul în care va fi interpretat faptul că m-am uitat direct în ochii lui. Dar stânjeneala a trecut repede. Abatele şi-a demonstrat măiestria, alungând nesiguranța momentului cu eleganță şi simplitate. S-a uitat în ochii mei şi mi-a zâmbit cu

căldură şi grație. Odată cu acest gest de deschidere, mi-am dat seama că timpul acordat mie se încheiase. Am conştientizat, totodată, că se crease o punte de comunicare între mine şi abate, una care îmi permitea să mă adresez lui, spre a obține informații în legătură cu cunoştințele şi învățăturile sale. Era momentul să vină următoarea persoană.

Secretul rugăciunii

După alte douăzeci de binecuvântări asemănătoare, abatele s-a aşezat tăcut pe perne, a închis ochii şi s-a concentrat asupra întâlnirii noastre. Acesta era momentul pe care-l aşteptasem. Cerusem o audiență la acest om sfânt, cu scopul declarat de a-l întreba despre vechea lui tradiție de înțelepciune. Dacă esenienii veniseră în Tibet în vremurile de după Christos, atunci elementele tradițiilor eseniene ar trebui să se regăsească în ritualurile tibetane de astăzi. Apelând la ajutorul priceput al lui Xjinla, am pus întrebările pentru care străbătusem jumătate de lume, ca să primesc răspuns.

„Xjinla" am început, „te rog întreabă-l pe abate despre rugăciunile la care am asistat în timpul petrecut de noi în mănăstiri. Va binevoi dânsul să ne descrie ceea ce implică o rugăciune, şi cum se realizează fiecare rugăciune?" Xinjla s-a uitat la mine, de parcă ar fi aşteptat restul întrebării.

„Doar atât?" a întrebat. „Poate că eu nu înțeleg întrebarea pe care ai pus-o" Există multe cuvinte în tibetană care nu pot fi traduse printr-un singur cuvânt în limba engleză. Pentru a comunica concepte, deseori este nevoie să se creeze o frază, sau o propoziție scurtă în limba noastră, pentru a putea reda sensul termenului tibetan. Am simțit că acesta era unul dintre acele momente.

Adunându-mi gândurile, am reformulat întrebarea, în cea mai simplă engleză posibilă - fără a schimba, însă, sensul întrebării mele: „Mai exact, atunci când vedem incantațiile, cântecele rituale, mudrele şi mantrele ca manifestări exterioare" am întrebat „ce se întâmplă în interior cu persoana care se

roagă?”

Xjinla s-a întors către abate, care aştepta cu răbdare întrebarea mea şi conversaţia a început. Uneori, abatele închidea ochii şi vorbea minute în şir, ca răspuns la o singură propoziţie adresată de Xjinla. Alteori, era el cel care murmura o frază scurtă, însoţită de un gest sau de un oftat. Xjinla făcea tot ce putea pentru a traduce cât mai corect în engleză, explicaţia abatelui, plină de înţelesuri subtile. Când abatele a auzit întrebarea noastră reformulată, s-a uitat la mine, surâzând uşor. Există anumite sunete care nu necesită traducere.

„Aaaahhhh ...” spuse el, cu un aer gânditor.

Tonul vocii sale m-a făcut să înţeleg că pătrunsesem în chiar esenţa a ceea ce era practicat în mănăstirea sa şi în altele pe care le vizitasem pe parcursul călătoriei noastre. Surâsul său s-a transformat în zâmbet, - şi-a strâns buzele şi a scos un sunet diferit.

„Mmmmmmm...” Am urmărit cum ochii i s-au îndreptat spre tavanul înnegrit de funinginea făcută de nenumăratele lămpi cu seu, ce arseseră aici sute şi sute de ani. Şi-a fixat privirea asupra unui loc invizibil de deasupra. Concentrându-se în continuare pe acel punct de pe tavan, abatele îşi căuta cuvintele prin care să răspundă esenţei întrebării mele. Îmi amintesc că m-am gândit că ceea ce întrebasem era echivalent cu a cere cuiva să descrie sensul vieţii în douăzeci şi cinci de cuvinte sau chiar mai puţine. Acest om, care nu ştia nimic despre trecutul meu, despre fundamentul meu spiritual, despre orientarea mea religioasă sau despre intenţia cu care întrebam ceea ce întrebam, căuta un mod prin care să onoreze întrebarea mea. Căuta un punct de unde să înceapă.

„Acum o să ajungem undeva” mi-am spus în sinea mea. „Ce pot face pentru a-l ajuta pe abate să înţeleagă mai bine întrebarea mea?” Amintindu-mi de traducerile manuscriselor eseniene de la Marea Moartă, m-am gândit la limbajul care era folosit acum două mii cinci sute de ani, pentru a descrie tehnica pierdută a rugăciunii. Textele esenienilor se concentrau exact pe elementele rugăciunii: gând, sentiment şi corp. Ultimul lucru pe

care doream să-l fac era să-i sugerez un răspuns abatelui. Cu grijă mi-am reformu-lat, încă o dată, întrebarea.

„Xjinla" am întrebat, întrerupând pentru moment şirul gândurilor abatelui, „mai exact, ceea ce mă interesează este să ştiu *cum* este creată rugăciunea. Atunci când suntem martorii exprimărilor exterioare ale rugăciunilor făcute în temple, care este rezultatul? Unde îi duc rugăciunile, pe cei care le fac?"

Abatele l-a privit pe Xjinla, curios să afle care era noua întrebare reformulată. Rapid, printr-o frază remarcabil de scurtă, Xjinla s-a achitat de sarcină. Am ştiut că perseverența noastră va duce undeva. Fără ca măcar să gândească, abatele a exclamat un singur cuvânt. Apoi a repetat cuvântul, pentru ca după aceasta să înceapă un întreg discurs, într-o tibetană foarte diferită de cea pe care o studiasem eu din cărți. Foarte repede, am renunțat la ideea de a traduce. În timp ce-l urmăream pe abate, uitându-mă în ochii lui, mintea mea era concentrată pe Xjinla. Parcă vedeam întregul proces în mintea lui. În loc să încerce a găsi echivalentul englezesc al fiecărui termen tibetan, el urmărea să înțeleagă tema ideii descrise, pentru ca apoi să îmbrace conceptul respectiv cu amănuntele specifice menționate de abate.

„Sentiment!" spuse Xjinla. .Abatele zice că scopul fiecărei rugăciuni este de a atinge un sentiment" Abatele dădea din cap a aprobare, ca şi când ar fi înțeles traducerea lui Xjinla. „Gesturile exterioare pe care le vedeți sunt o succesiune de mişcări şi de sunete necesare pentru a dobândi sentimentul" continuă Xjinla. „Ele au fost folosite de strămoşii noştri, timp de secole."

Acum eu eram cel care zâmbea. Bănuisem că forța nedefinită a „sentimentului" constituia un factor cheie în rugăciunile tibetane şi, pentru prima dată, părerea mi se confirma. Abatele ne spunea că sentimentul e mai mult decât un simplu factor al rugăciunii. El a subliniat că, de fapt, sentimentul este chiar scopul rugăciunii!

Imediat, mintea mea s-a întors la textele eseniene. În cuvintele timpului lor, aceste scrieri străvechi descriu foarte clar o experiență pe care astăzi o considerăm drept o formă de

rugăciune, lot aşa cum învăţăturile esenienilor se refereau la forţele creatoare ale lumii noastre ca la nişte îngeri, ei numeau „comuniune" felul în care vorbeau cu îngerii. Astăzi, noi numim această limbă: „rugăciune" Prin textele pierdute ale esenienilor, ni se reaminteşte că, prin comuniunea cu elementele acestei lumi, nouă ni se oferă accesul la marile mistere ale vieţii. „Numai prin comuniunea cu îngerii Tatălui Ceresc vom învăţa să vedem nevăzutul, să auzim ceea ce nu poate fi auzit şi să rostim cuvântul ce nu poate fi rostit!'

În cameră s-a aşternut tăcerea, în timp ce ne gândeam la cuvintele abatelui. Numai după ani de învăţătură, practică şi experienţă directă, i s-ar permite unui călugăr să poarte o conversaţie similară. Abatele părea puţin surprins de întrebările pe care i le puneam. De parcă mi-ar fi auzit gândurile, Xjinla a vorbit încă o dată, înainte ca eu să-mi fi formulat următoarea frază.

„Întrebările voastre sunt foarte diferite de cele ale altora care au descoperit această mănăstire" a spus.

„Într-adevăr?" am întrebat, oarecum mirat. Dacă alţii au cheltuit şi ei tot atâta timp pentru a veni din occident la Lhasa, s-au aclimatizat la altitudini de peste 3.000 m, timp de aproximativ o săptămână, apoi au inhalat cantităţi nesfârşite de praf, mergând pe drumuri înguste, săpate în stâncă, pentru a descoperi această mânăstire cocoţată la aproape cinci mii de metri în munţii Himalaya, ce alte întrebări ar fi putut pune ei? Xjinla a râs de ardoarea cu care pusesem întrebarea. Sunetul vocii sale a rupt liniştea, în timp ce hohotul lui de râs a răsunat în încăpere, propagându-se prin nenumăratele capele care se aflau de-a lungul coridorului.

„De obicei, întrebările care se pun se referă la vârsta mănăstirii, la dieta călugărilor, sau chiar la vârsta abatelui!"

Când a spus aceasta, am râs amândoi şi ne-am întors privirea către abate, încercând să-i apreciem vârsta. M-am gândit: *Acest om nu are vârstă. În aceşti munţi, în această mănăstire, vârsta n-are nici o semnificaţie pentru el. El, pur şi simplu, este.*

L-am privit din nou pe Xjinla. După ultimul nostru schimb

de cuvinte, abatele rămăsese în poziția sa, aşezat cu picioarele încrucişate sub veşmântul larg. Aerul din cameră era răcoros, cu toate că trupul meu era cald, din cauza emoției pe care mi-o crease dialogul. M-am uitat la termometrul minuscul, prins în chip de breloc de închizătoarea rucsacului purtat în spate de soția mea. Indica aproape 13 grade Celsius. M-am întrebat dacă ce arăta, putea fi corect.

Un călugăr a profitat de momentul de liniște, pentru a reaprinde grămezile de tămâie, care făcea să mai scadă mirosul greu de seu de iac scurs, care ardea în lămpi şi vase. Băgându-mi mâna sub jachetă, am atins cele trei straturi de îmbrăcăminte pe care le purtam de când coborâsem din autobuz. Am fost uluit. Hainele mele erau ude! Fiecare zi în Tibet înseamnă şi vară şi iama: vară în razele soarelui şi iarnă la umbră şi în interiorul mănăstirilor. Am privit în urma mea, exact la timp pentru a vedea cum o rafală de vânt pătrunde prin coridorul slab iluminat şi cum mătură grămezi de paie şi de praf, purtându-le spre colțurile încăperii.

Mesajul abatelui

După ce mi-am şters cu mâna transpirația de la ochi, i-am pus lui Xjinla următoarea întrebare. Am început prin a explica de ce venisem la mănăstirea abatelui şi ceea ce urmăream prin întrebările pe care le puneam. Privindu-l în ochi pe abate, am încheiat cu o singură întrebare.

„Dacă ar fi să adreseze un singur mesaj locuitorilor Pământului" am început „ce ar dori abatele ca noi să transmitem omenirii, în numele său?"

Chiar înainte ca Xjinla să termine de tradus, din poziția sa ghemuită, abatele a început să vorbească. Am simțit cât de încordat este Xjinla şi totodată de frustrat, pe măsură ce încerca să găsească cuvintele potrivite în limba engleză, pentru a transmite ceea ce spunea omul fără vârstă. De câteva ori i-am cerut să repete cuvintele, sau să le clarifice. În dese rânduri, am reformulat traducerea cu propriile mele cuvinte, cerându-i lui

Xjinla să mă corecteze, atunci când era cazul. Uitându-se în special la mine, ochii lui trădau ceea ce se petrecea cu el. Am simțit la Xjinla conștiența responsabilității lui de a comunica, cât mai exact, cuvintele abatelui.

Împreună, toți trei ne-am consultat în clipele ce au urmat, pentru a fi siguri că am înțeles corect ceea ce voia abatele să transmită.

„De fiecare dată când ne rugăm în mod individual" spuse abatele, „trebuie să *simțim* rugăciunea noastră. Când ne rugăm, simțim în numele tuturor ființelor, de peste tot."

Xjinla a făcut o pauză, în timp ce abatele a continuat. „Suntem toți interconectați" spuse el. „Suntem toți expresiile aceleiaşi vieți. Nu contează unde ne aflăm, rugăciunile noastre sunt auzite de toți. Cu toții Una suntem."

Am simțit că, în loc să-mi răspundă direct la întrebare, mai degrabă își pregătește terenul pentru un răspuns mai amplu. Am aprobat din cap, limbajul trupului meu traducea ceea ce cunoştințele mele de tibetană nu puteau: auzeam, înțelegeam şi eram pregătit pentru restul răspunsului. Cât despre mesajul pe care-l vom duce în afara Tibetului, abatele a răspuns cu multă fervoare. Deşi cuvintele lui erau transmise prin Xjinla, tonul vocii sale şi limbajul corpului său erau clare. Cu palmele în sus, într-o mişcare dinspre inimă spre noi, mâinile abatelui aveau un limbaj al lor personal. M-a privit direct, în timp ce eu îl ascultam pe Xjinla cu atenție.

„Pacea este lucrul cel mai important în lumea noastră de astăzi" a continuat el. „în absența păcii, pierdem tot ce am câştigat, în prezența păcii, toate lucrurile sunt posibile: iubirea, compasiunea şi iertarea. Pacea este sursa tuturor lucrurilor. Aş vrea să le cer oamenilor lumii să găsească pacea în ei înşişi, astfel încât pacea dinăuntrul lor să se reflecte în lume."

Fiecare cuvânt a devenit o sursă de uimire pentru intelectul meu şi, totodată, o sursă de bucurie pentru sufletul meu. Răspunsurile oferite de abate reprezentau aceleaşi concepte, *uneori aproape cu aceleaşi cuvinte,* ca cele exprimate în textele de la Marea Moartă ale esenienilor, scrise cu peste

2.500 de ani în urmă!

În *Evangheliile Eseniene ale Păcii,* de exemplu, esenienii încep un discurs foarte lung despre pace, fraza de deschidere fiind cât se poate de sugestivă. Învățătura începe cu o simplă afirmație: „Pacea este cheia întregii cunoaşteri, a oricărui mister, a întregii vieți."

Fiecărui membru al grupului nostru i-a fost clar cât de important era pentru abate să fie auzit şi înțeles. Răbdarea sa față de întrebările noastre directe, uneori chiar de prisos, era remarcabilă.

Timp de aproape o oră, el a rămas cu picioarele încrucişate în poziția lotus, pe mai multe perne subțiri de culoare maro, care îl fereau de podeaua rece din piatră a vechii mănăstiri. Schimbul rapid de întrebări a încetat, într-un final, făcând iar loc liniştii în care cugetam asupra schimbului de idei dintre noi. Pentru fiecare persoană din încăpere, clipele petrecute în compania abatelui fuseseră intense şi treziseră sentimente adânci.

Întâlnirea cu acest om sfânt, care-şi dedicase întreaga viață slujirii înțelepciunii, într-o veche mănăstire din munții Himalaya, s-a transformat pentru noi într-o invitație de a reconsidera experiența vieților noastre. Acest om ne primise cu gentilețe în micul său sălaş, iar răbdarea cu care ne-a răspuns la întrebări m-a mişcat profund. Din nou tăcerea a umplut încăperea. Ochii abatelui s-au închis. De data aceasta, şi-a coborât bărbia spre piept, în timp ce mâinile lui au adoptat poziția pentru rugăciune, cu vârfurile degetelor atingându-se, degetele îndreptate spre tavan. Menținând aceeaşi poziție a mâinilor, abatele şi-a atins fruntea cu degetele mari şi a rămas aşa. Aceasta este ultima imagine pe care o am cu abatele.

Părea a fi obosit, poate pentru că se întreținuse cu acești douăzeci şi doi de occidentali, care veniseră pe neanunțate în mănăstirea sa. De parcă s-ar fi dat un semnal tăcut, am ştiut că întrevederea noastră cu abatele se încheiase. Aproape la unison, am început să ne părăsim pozițiile înghesuite care ne permiseseră fiecăruia dintre noi să-l vedem pe acest admirabil om de descendență străveche. Unul câte unul, ne-am ridicat în

tăcere, ne-am întins oasele şi, după ce am rostit fiecare salutul respectuos „Namaste” am ieşit în holul întunecos.

Camera cunoaşterii

Pe măsură ce am parcurs, în sens invers, traseul care ne condusese spre camera abatelui, am auzit din nou acelaşi zumzet venind de departe. De acum cunoşteam acest sunet, făcut de mai mulți călugări într-o cameră cu acustică bună şi care reprezenta incantația monotonă folosită în rugăciunea tibetană. Fiecare persoană percepe sunetul în mod diferit.

În ceea ce mă priveşte, eu mă aflam la granița între a auzi sunetul cu urechile şi a-l simți în corp. Îmi dădea impresia că vibrează de undeva din centrul pieptului meu. Odată ce ai auzit acest sunet, el devine inconfundabil. Acum, el răsuna în depărtare.

Vedeam lumina soarelui la capătul culoarului, pe măsură ce ne apropiam de o scară de lemn îngustă. Nu avea balustradă de care să te sprijini, aşa că, imediat, am decis să coborâm aşa cum mai coborâserăm şi din alte mănăstiri. Legând rucsacii cu o curea şi dând din mână în mână aparatele de fotografiat, camerele video, sticlele şi tot ce mai aveam, ne eliberam mâinile şi coboram cu spatele, treptele stângaci cioplite ale scării de lemn. Scările erau montate sub un unghi atât de ascuțit, încât puțini erau dispuşi să coboare cu fața şi să privească în jos. Uneori, sfiala dispare în timpul unor astfel de manevre. Călătorind cu un grup mic şi în condiții primitive, zile de-a rândul, stânjeneala care apare la începutul unei prietenii se transformase deja într-o legătură strânsă între membrii familiei noastre virtuale. Cei ajunşi jos ajutau persoana care se afla încă pe scară să pună piciorul într-un loc sigur, de multe ori sprijinind piciorul care cobora primul pe pământ. Pe rând, am ajuns toți pe podeaua de pământ tare, de la baza scării.

Un tânăr călugăr, de vreo paisprezece ani, ne aşteptase într-o mică antecameră situată în spatele scării. Odată ce a coborât şi ultima persoană, care-şi îndrepta ținuta, i-am adresat

călugărului salutul tradițional *t'ashedelay.* El ne-a surprins prin cele câteva cuvinte rostite în engleză. Era foarte interesat de întrevederea noastră cu abatele, de acum câteva clipe. Se părea că vizita noastră era ceva foarte rar şi că era dificil chiar şi pentru călugării ce locuiau acolo să aibă parte de o astfel de favoare.

Între timp, Xjinla coborâse şi el şi a venit să ne ajute să purtăm conversația. După câteva momente protocolare, am întrebat despre posibila existență a unor vechi biblioteci, în cadrul acelei mănăstiri. Ştiam că, printre multele daruri pe care tibetanii le păstraseră în siguranță în lumea noastră, este şi acela de a fi nişte păstrători meticuloşi de documente. Frumusețea constă în aceea că ei par a consemna, fără a emite judecăți. Poate că aceasta ține de capacitatea lor de a acționa cu compasiune în tot ceea ce fac, lucru ce le permite să nu se lase influențați, atunci când scriu despre lumea care îi înconjoară. În absența unui verdict de „bine" sau „rău" în ceea ce priveşte evenimentele trăite de ei, tibetanii consemnează, pur şi simplu lucrurile la care au fost martori. Dat fiind acest obicei de a înregistra în scris evenimentele care au avut însemnătate în viețile lor, bănuiam că e posibil să existe documente ale înțelepciunii, despre care ne povestise abatele. Eram în special interesat de modul de rugăciune bazat pe sentiment.

Am fost conduşi printr-o serie de coridoare, către o cameră întunecoasă, aflată în spatele sumedeniei de altare. Statui masive, reprezentând multele aspecte ale lui Buddha, flancau fiecare culoar de trecere şi, în continuare, drumul spre o altă „cameră a protectorilor" Aici, abia dacă am putut distinge figurile de proporții imense, de pe zidurile care străluceau, de resturile prelinse din lămpile cu seu. Ştiind că această mănăstire avea o vechime de peste o mie cinci sute de ani, am bănuit că funinginea se acumulase vreme de cel puțin şapte sute de ani. Pe o rază de vreo cinci metri, pâlpâirea lămpilor dezvăluia un decor cu demoni şi alte forțe ale întunericului. Privindu-le mai de aproape, am văzut că fiecare dintre acestea era angajată într-o luptă cu forțele luminii, lucru descris prin străvechi metafore ce

oglindeau încercările, succesele şi eşecurile traversate de fiecare om, de-a lungul vieții sale pământeşti.

Aplecându-ne ca să intrăm într-o altă cameră slab luminată, ochii mei s-au adaptat spre a vedea o scenă foarte diferită. Dintre toate frumusețile şi experiențele de care avusesem parte în cele două săptămâni anterioare, ceea ce am văzut în acel loc, în acea clipă, valora cât întreaga călătorie.

Depozitate de la podea şi până în tavan, poate la un metru deasupra capului meu, dispărând în coridoare întunecoase şi împrăştiate pe rafturi pline de praf de un deget, erau cărți. Rânduri peste rânduri de cărți. Unele erau aşezate cu grijă. Altele erau aruncate la întâmplare, unele peste celelalte, alcătuind adevărate grămezi. Multe dintre cărți zăceau într-o atât de mare neorânduială, încât n-ai fi putut spune unde începea un rând şi unde se termina altul. Observând uimirea mea, tânărul călugăr i-a spus ceva lui Xjinla. În afară de sunetele exprimând surprinderea, acestea au fost primele cuvinte pe care le-am auzit de la intrarea în cameră. Am bănuit că îi dădea o explicație.

Xjinla s-a apropiat de mine şi mi-a spus. „Soldații au devastat această cameră, în căutare de bijuterii şi aur."

„Soldații!" am exclamat. „Te referi Ia soldații revoluției din 1959! Trebuie să mai fi fost şi alții în camera asta, de atunci încoace. Au trecut aproape patruzeci de ani"

„Da" a răspuns Xjinla „soldații aceia. Şi au mai intrat şi alții în aceste camere, dar prea puțini. Şi asta, deoarece călugării cred că soldații au adus ghinion. Spiritele lor au rămas aici, ținute pe loc de către protectori"

Păşind pe unul dintre coridoare, ochii mei au căutat un loc din care să încep cercetarea. Am îndreptat lanterna în sus şi, cât vedeai cu ochii, erau sute de manuscrise, texte tipărite şi legate în stilul tradițional tibetan. Fiecare carte era adăpostită într-o învelitoare lungă şi îngustă din lemn sau piele de animal. Cutia rigidă era de dimensiuni diferite, - în medie avea o lungime de circa 30 cm şi o lățime între 7 şi 10 cm. Mai exista o altă învelitoare şi în partea de sus a cărții, iar paginile erau prinse între ele. Întregul text era legat, pentru a nu se pierde foile.

Uneori, aceste legături erau lucrate cu foarte mare grijă, din pânză şi mătase viu colorată. Alteori, erau prinse una de cealaltă, prin curele de piele.

Tânărul călugăr a dat aprobator din cap, când am luat în mână unul dintre texte. Alesesem o carte ce fusese deja desfăcută, pentru a face cât mai puțin deranj posibil în bibliotecă. Spre dezamăgirea mea, dar nu şi spre surprinderea călugărului, paginile cărții erau atât de delicate, încât s-au fărâmițat când le-am atins. Tânărul nostru ghid era în mod evident mişcat de interesul nostru față de bibliotecă. Se pare că puțini ştiau de existența ei şi chiar mai puțini o vizitaseră. M-am întors spre Xjinla şi l-am întrebat ce conțineau aceste documente. Reprezentau ele doar copii ale unui text, poate a învățăturilor lui Buddha? Sau era vorba despre mai mult decât atât? în timpul acesta, grupul nostru se împrăştiase, care încotro. Fiecare persoană cerceta câte o aripă diferită a bibliotecii, simțind că ceva rar şi minunat se ascundea în paginile acestor cărți străvechi. Fără a se întoarce spre a-l privi pe tânărul călugăr, Xjinla a adresat cu voce tare întrebarea pusă de mine. Fără ezitare, tânărul călugăr a zâmbit. El şi Xjinla au schimbat câteva cuvinte, înainte ca Xjinla să-mi dea un răspuns la întrebare.

„Totul" a spus el. „Călugărul zice că în scrierile din camera în care ne aflăm se regăsesc relatări despre orice."

Privindu-l pe Xjinla, mi-am poziționat lanterna astfel încât să ne putem vedea unul pe celălalt când vorbim. „Ce vrei să spui prin *totul*?, am întrebat. „Ce înseamnă *totul?*"

Xjinla a început să relateze: „în paginile acestor cărți sunt învățăturile şi experiențele care au marcat existența oamenilor din Tibet, timp de secole. Atât cât îşi poate aminti cineva, înțelepciunea marilor mistici a fost cuprinsă aici, spre a fi păstrată pentru generațiile viitoare. În paginile acestor cărți se află fundamentul multor filozofii - de la scrierile tibetane Bon şi budiste, până la cele creştine şi cele la care s-a referit abatele. Totul este consemnat aici, în cărțile ce ne înconjoară cât vedem cu ochii."

Ştiam că fiecare mănăstire reprezenta, în acelaşi timp, şi un fel de şcoală. Construită cu scopul de a păstra tradiţiile diferitelor epoci, fiecare şcoală se specializase într-o anume formă de înţelepciune. Spre exemplu, călătoria noastră ne purtase deja pe la mănăstiri care se axau pe tradiţiile de luptă şi arte marţiale. Alte mănăstiri păstrau informaţii legate de telepatie, studii privind facultăţile paranormale, arta polemicii sau cea a vindecării. Însă această şcoală se ocupa cu păstrarea cunoaşterii. Fără să fi fost trecute prin filtrul vreunei prejudecăţi sau judecăţi anume, informaţiile erau pur şi simplu consemnate şi depozitate în paginile, de acum fragile, a nenumărate cărţi, ca cele pe care le vedeam în faţa noastră.

Acesta este motivul pentru care am venit m-am gândit. *Aici am descoperit tradiţiile de rugăciune şi am avut ocazia de a citi despre ele, în textele scrise de către cei ce au practicat aceste tradiţii, începând cu acum aproape două mii de ani. Acest moment face cât toată excursia şi ştiu că mai sunt multe lucruri de aflat!*

În textele lor, esenienii se referiseră la un mod de rugăciune, care nu este luat în considerare de cercetătorii în domeniu din zilele noastre. Astăzi, într-o mănăstire din munţii îndepărtaţi ai Tibetului de vest, asistasem la acest gen de rugăciune şi îmi fuseseră arătate surse care atestau istoria şi originile sale. Prin discuţiile ce au urmat în ziua aceea, mi s-a confirmat părerea conform căreia tibetanii continuau, cel puţin parţial, o tradiţie de înţelepciune ale cărei elemente antedatau istoria. Cum aveam eu să le împărtăşesc celorlalţi această străveche şi, totodată, sofisticată, tehnică?

Toată materia îşi are originea
şi există doar
în virtutea unei forţe care
face să vibreze particulele
unui atom. Şi care
menţine integritatea acestui minuscul
sistem solar al atomului...
Suntem obligaţi
să presupunem că
în spatele acestei forţe
există o minte conştientă şi inteligentă.
Această minte este
matricea întregii materii.

MAX PLANCK

Capitolul 7

LIMBAJUL LUI DUMNEZEU

Tehnica pierdută a rugăciunii şi profeţiei

Tradiţiile străvechi sugerează că efectul rugăciunii provine din altceva decât din cuvintele rugăciunilor în sine. Poate că acest lucru ne oferă un indiciu în ceea ce priveşte motivul pentru care atât de mulţi oameni par să-şi fi pierdut încrederea în rugăciune. După edictele referitoare la Biblie, din secolul al patrulea, elementele fundamentale ale *limbajului* rugăciunii au început să dispară treptat din tradiţiile vestice, lăsând în urmă numai cuvinte. În timpul acestei epoci, mulţi au început să creadă că puterea rugăciunii era conţinută în întregime de cuvântul spus. Dar, aşa cum ne dezvăluie unele texte anterioare secolului al patrulea, nu există coduri magice create de vocale şi consoane, care să ne deschidă uşi spre tărâmuri uitate. Secretul rugăciunii se află dincolo de cuvintele de laudă, de incantaţiile şi de cântecele ritmice închinate „puterilor care sunt" Texte precum cele ale *Manuscriselor de la Marea Moartă* ne invită să trăim *intenţia* din rugăciune în vieţile noastre, deoarece, dacă cuvintele sunt „rostite doar cu gura, ele sunt precum un roi de albine moarte ... care nu mai dau miere."[1]

Rostirea cuvântului nerostit

Aflăm puterea rugăciunii într-o forţă care nu poate fi exprimată sau transmisă sub forma cuvântului scris - în *sentimentele* pe care cuvintele rugăciunii le evocă înăuntrul nostru. Sentimentul din rugăciunile noastre este cel ce ne

deschide uşile şi ne luminează drumul către forţele văzute şi nevăzute. Deşi alte texte străvechi trec deseori cu vederea acest aspect al comuniunii noastre cu creaţia, în timpul audienţei noastre particulare, abatele din Tibet a confirmat, de fapt, importanţa elementului sentiment conţinut în rugăciune.

Răspunzând la întrebarea mea în legătură cu ceea ce se întâmplă cu călugării şi călugăriţele, în timp ce noi vedem manifestarea exterioară a rugăciunilor lor, abatele rostise un singur cuvânt: *sentiment.* Exprimările exterioare ale rugăciunii la care asistasem în mănăstirile Tibetului constituiau o succesiune de mişcări şi de sunete folosite de călugăriţe şi călugări pentru a trezi înăuntrul lor sentimentele potrivite. Mergând cu răspunsul mai departe, abatele ne-a spus apoi că sentimentul înseamnă mai mult decât un *factor* în rugăciune. El a subliniat faptul că *sentimentul este chiar rugăciunea* Prin comuniunea noastră cu elementele acestei lumi, ni se dă acces la marile mistere ale vieţii, şansa de „a vedea nevăzutul, de a auzi ceea ce nu poate fi auzit şi de a rosti cuvântul nerostit" în forma sa cea mai pură, rugăciunea nu are o expresie exterioară. Deşi putem da glas unei anume succesiuni de cuvinte - după cum am fost învăţaţi vreme de generaţii - aceasta trebuie să genereze o calitate a emoţiei în interiorul nostru, pentru a avea efect asupra lumii din jurul nostru. În cel mai bun caz, cuvintele pe care hotărâm să le rostim în rugăciunile noastre pot să fie doar o aproximare a sentimentului pe care-l simţim în interiorul nostru. Cum au putut marii maeştri să-i înveţe pe oameni aceste sentimente, acum două mii de ani? Şi cum le putem împărtăşi noi astăzi?

Deseori, când mi se cere să vorbesc unor grupuri despre posibilităţile create de rugăciune, se ridică o întrebare care îmi aminteşte de o conversaţie pe care am avut-o cu mama, acum mulţi ani. Într-o seară, pe când vorbeam cu ea la telefon, între două vizite scurte şi aflându-ne în zone cu fusuri orare diferite, i-am împărtăşit ideile mele cu privire la noul seminar pe care-l pregătisem, având ca subiect ştiinţa compasiunii. Pe când îi ofeream o definiţie a rugăciunii care include sentimentul şi

emoția, mama mi-a pus o întrebare care, de atunci, mi-a fost adresată de mulți oameni, în diferite situații. Cu simplitate şi inocență, ea mi-a spus: „Care este diferența între emoție şi sentiment? întotdeauna am considerat că sunt unul şi acelaşi lucru".

Mă interesa să ştiu care este părerea mamei cu privire la aceste experiențe, uneori confuze, care joacă un rol atât de important în definirea vieții noastre. N-am fost surprins atunci când am constatat că explicațiile ei aduceau cu definițiile acceptate în general, astăzi, în occident. De exemplu, unele dicționare consideră că cele două cuvinte sunt aproape sinonime, folosindu-l pe unul spre a-l defini pe celălalt. În *The American Heritage Dictionary of the English Language,* cuvântul *sentiment* este definit ca „o stare sau dispoziție emoțională, - o emoție tandră" (în acelaşi text, *emoția* este definită într-un loc ca „un sentiment puternic" şi într-un altul ca un sinonim pentru sentiment.) Deşi aceste definiții pot servi scopurilor lumii de astăzi, anticii făceau o distincție între ele. Mai mult, deşi strâns legate, gândul şi sentimentul sunt identificate ca elemente cheie distincte, pe care ne putem concentra pentru a provoca schimbări în corpurile noastre, în lumea noastră şi dincolo de ea.

Precum sus...

Într-o relatare veche de două mii de ani, oamenii din țara Sfântă au pus conducătorilor lor o întrebare care continuă să ne frământe şi astăzi. Lăsând la o parte deosebirile datorate condițiilor de atunci, întrebarea este încă de actualitate.

Cu privire la pacea din lumea noastră, înaintaşii noştri au întrebat: „Atunci, cum putem aduce pace fraților noştri ... ,pentru că am vrea ca toți Fiii Omului să se împărtăşească din binecuvântările îngerului păcii!"[2] Maeştrii esenieni au dat un răspuns care ilustra rolul gândului, al emoției şi al rugăciunii care aduce putere. Sfidând logica de astăzi, cuvintele lor ne reamintesc că pacea înseamnă mai mult decât simpla absență a agresiunii şi a războiului.

Pacea transcende sfârşitul unui conflict sau e o declaraţie politică. Este adevărat că putem impune o *aparenţă de pace exterioară* unui popor sau naţiuni, dar *gândirea aflată la baza oricărui proces* este cea care trebuie să se schimbe, pentru a crea o pace adevărată şi durabilă.

În cuvinte care par surprinzător de budiste sau de creştine prin natura lor, maeştrii esenieni au spus că „trei sunt sălaşurile Fiului Omului ... Acestea sunt corpul său, gândurile sale şi sentimentele sale ... În primul rând, Fiul Omului trebuie să caute pacea în propriul său corp ... Apoi, Fiul Omului trebuie să caute pacea în propriile sale gânduri ... Şi apoi trebuie ca Fiul Omului să caute pacea în propriile sale sentimente."[3]

Anticii ne-au oferit o percepţie clară asupra unui mod de gândire care ne permite să redefinim *ceea ce experimentăm în exterior,* lucrând asupra a *ceea ce am devenit în interior.* Similar, în unele privinţe, cu filozofiile practicilor de sănătate din occident una dintre şcolile de medicină aduce vindecarea, atacând simptomele bolii însăşi. Acest mod de abordare elimină corpurile străine, cu ajutorul unor substanţe chimice, sau prin îndepărtarea pe cale chirurgicală a organului sau ţesutului bolnav.

Cea de-a doua şcoală priveşte dincolo de expresia exterioară a simptomelor fizice, concentrându-se asupra factorilor declanşatori care constituie sursa stării respective şi se adresează forţelor nevăzute ale gândului, sentimentului şi emoţiei ce au creat amprenta energetică a bolii - pentru a înţelege şi schimba acele aspecte ale vieţilor noastre, care nu ne mai sunt de folos.

Pentru a schimba condiţiile din lumea noastră exterioară, suntem invitaţi *să devenim noi înşine* condiţiile dorinţei din interiorul nostru. Când facem aceasta, noile condiţii de sănătate şi pace sunt reflectate în lumea din jurul nostru. Această idee este esenţială în pasajul din textele eseniene, prezentat anterior. Pentru a aduce pace celor pe care îi iubim în lumea aceasta, trebuie mai întâi ca noi înşine să *devenim* această pace. În limbajul vremii lor, autorii *Manuscriselor de la Marea Moartă*

ne oferă chiar indicii cu privire la tehnica ce permite dobândirea acestei vindecătoare calități a păcii: trebuie să o trăim în gândurile, sentimentele şi corpurile noastre. Ce concept puternic şi dătător de putere!

Când prezint învățăturile eseniene în diverse grupuri, privesc fețele celor din jur, din poziția strategică a profesorului. Observ cum, la început, schimbarea se petrece încet. În timp ce unii doar îşi notează, pur şi simplu, cuvintele în caiete, fără manifestări de emoție prea mari, alții se entuziasmează imediat ce înțeleg semnificația învățăturilor străvechi. Se petrece ceva magic, atunci când oamenii află că anumite idei de actualitate sunt validate de manuscrise lăsate nouă de către cei care au străbătut aceeaşi cale şi care au căutat aceleaşi confirmări, acum mai bine de două mii de ani. Prin modul lor de a pătrunde în esența lucrurilor, esenienii au făcut o distincție clară între emoție, gând şi sentiment. Deşi strâns legate, gândul şi emoția trebuie luate la început în mod separat, pentru ca apoi să fie contopite într-o uniune de simțire, care devine limbajul tăcut al creației. Următoarele descrieri ale fiecărei experiențe reprezintă chei de înțelegere, care ne conduc în inima modului de rugăciune pe care l-am pierdut.

EMOȚIA

Emoția poate fi considerată *sursa puterii* care ne impulsionează în a ne atinge scopurile vieții. Prin energia emoției ne alimentăm gândurile, pentru a le face reale. Totuşi, forța emoției însăşi poate fi dispersată şi fără o direcție anume. Prezența gândului este ceea ce dă emoției direcție, aducând viață imaginilor din gândurile noastre.

Tradiții străvechi sugerează că noi suntem capabili de două emoții principale. Poate mai exact, am putea spune că, pe parcursul vieților noastre, experimentăm diferite situații care se reduc la o singură emoție. Iubirea este una dintre extremele unor astfel de situații. Tot ceea ce am învățat că este opusul iubirii, reprezintă cea de-a doua emoție - frica. Calitatea emoției noastre

determină felul în care este ea exprimată. Uneori în mişcare, alteori găzduită de țesuturile trupului nostru, emoția este strâns legată de *dorință* - forța care ne impulsionează să manifestăm rodul imaginației noastre.

GÂNDUL

Gândul poate fi considerat *sistemul de ghidare* care ne direcționează emoțiile. Imaginea sau ideea creată de gândul nostru determină încotro ni se îndreaptă emoția şi atenția. Gândul este strâns asociat cu imaginația, fapt surprinzător pentru mulți, gândul în sine dispune de puțină energie, - el este doar o posibilitate care nu are energia necesară pentru a-i da viață. Aceasta este frumusețea gândului pur. În absența emoției, nu există nici o altă putere care să ne transforme gândurile în realitate.

În absența emoției, darul gândirii este cel ce ne permite să modelăm şi să simulăm posibilitățile vieții într-un mod inofensiv fără a crea frică sau haos. Noi dăm viață creațiilor imaginației, doar prin dragostea sau frica față de obiectul gândurilor noastre.

SENTIMENTUL

Sentimentul poate exista doar în prezența gândului şi a emoției, deoarece el reprezintă unirea dintre cele două. Când simțim, de fapt experimentăm dorința emoției noastre, contopită cu imaginația gândurilor noastre. Sentimentul este cheia în rugăciune, întrucât creația răspunde lumii sentimentelor noastre. Pentru a înțelege de ce atragem sau respingem oameni, situații şi stări, trebuie sa ne privim sentimentele.

Prin definiție, pentru a avea un sentiment, trebuie ca mai înainte să avem la bază atât un gând, cât şi o emoție. În ceea ce priveşte atingerea celui mai înalt nivel *al* stăpânirii de sine, provocarea constă în a identifica ce gânduri şi ce emoții sunt reprezentate ca fiind sentimentele noastre.

Din aceste trei definiții scurte şi, probabil, prea simplificate,

putem vedea clar de ce este imposibil să îndepărtăm, prin gândire, anumite experienţe înspăimântătoare şi dureroase.

Gândul este doar o componentă a experienţei noastre – „vederea" în mintea noastră a posibilelor rezultate. Durerea este, *însă,* un sentiment - produsul gândului nostru, alimentat de iubirea sau de frica noastră în legătură cu ceea ce mintea crede că s-a întâmplat, ţinând cont de această formulă, maeştrii esenieni ne invită să ne vindecăm amintirile legate de cele mai dureroase experienţe ale noastre, schimbând emoţia pe care am investit-o în experienţa respectivă.

Reprezentând vechiul fundament al axiomei moderne „energia urmăreşte atenţia" o parabolă foarte concisă din *Evanghelia Q,* care s-a pierdut, descrie acest concept: „Oricine încearcă să-şi protejeze viaţa, şi-o va pierde."

Aceste câteva cuvinte, aparent simple, explică de ce, uneori, noi atragem în vieţile noastre acele experienţe pe care ne-am dori cel mai puţin să le avem. În acest exemplu, pe măsură ce ne pregătim şi ne apărăm împotriva oricărei posibilităţi şi situaţii de natură a ne periclita viaţa, modelul sugerează că, de fapt, noi atragem atenţia spre exact experienţa pe care alegem s-o evităm. Nedorind-o, noi creăm condiţiile care îi permit să existe.

În loc să ne concentrăm atenţia asupra a ceea ce nu vrem, o alegere superioară ar fi aceea de a ne identifica cu ceea ce alegem să aducem în vieţile noastre şi de a trăi din acea perspectivă. Afirmaţiile constituie un exemplu minunat al exact acestui principiu.

În ultimul timp, afirmaţiile au devenit foarte populare în rândul practicanţilor unor învăţături spirituale şi ezoterice. În cadrul acestor tradiţii se sugerează că, prin afirmarea acelor lucruri pe care alegem să le experimentăm în vieţile noastre - deseori, de mai multe ori pe zi - acestea vor ajunge să se manifeste. Ca o regulă însă, cu cât afirmaţia este mai concisă, cu atât efectul va fi mai clar. Cuvintele afirmaţiilor noastre deseori reflectă o dorinţă de schimbare a vieţii, cum ar fi: „Partenerul perfect pentru mine va apărea acum" sau „Am o viaţă abundentă, acum

şi în viitor."

Cunosc oameni care şi-au făcut o disciplină serioasă din a rosti afirmații. Ei îşi încep ziua stând în baie şi,citind toate bileţelele lipite pe oglindă, care le reamintesc de afirmațiile lor. În timp ce conduc spre lucru dimineața, ei citesc alte bileţele, cele de pe bordul maşinii, sau cele care atârnă de oglinda retrovizoare. În birourile de la serviciu, pe mese şi pe monitoarele computerelor sunt şi mai multe bileţele, fiecare cu scopul de a le reaminti de acele lucruri pe care au ales să le aibă, să le schimbe, sau să le aducă în viețile lor.

Evident, pentru unii oameni afirmațiile au deschis uşi importante. Pentru prima dată, oamenii au început să se simtă înzestrați cu puterea de a-şi schimba viața şi răspunzători în ceea ce priveşte evenimentele pe care le trăiesc.

Pentru unii, afirmațiile au dat, în mod evident, roade. Pentru mulți, totuşi, ele n-au adus nimic nou. După luni şi luni în care au repetat formulele creatoare, fără nici un rezultat, ei pur şi simplu au renunțat să mai rostească afirmațiile. Vechiul nostru model de gândire, emoție şi simțire i-ar putea ajuta pe aceştia să înțeleagă ce s-a întâmplat - sau de ce nu s-a întâmplat.

Când nu funcționează rugăciunea

De curând, am făcut un studiu pe participanții la seminar, având ca temă, rugăciunea. Rezultatele fiecărui asemenea studiu au fost folosite pentru a oferi acestui tip de oameni un exemplu modern în ceea ce priveşte natura rugăciunii. Am început fiecare seminar prin a-i întreba, pur şi simplu, pentru ce se roagă, atunci când se roagă. Folosind nişte planşe mari, am notat toate scenariile descrise de membrii diferitelor grupuri. După *şase* luni de studiu efectuat pe un public reprezentând un amestec din punct de vedere etnic, geografic şi vârstă, s-au desprins patru mari categorii de rugăciune. Oamenii se rugau pentru: mai mulți bani, slujbe mai bune, o sănătate mai bună şi relații mai bune, în exact această ordine.

Rugăciune pentru	Gând	Sentiment	Emoție
1. Mai mulți bani	?	?	?
2. Servicii mai bune			
3. Sănătate mai bună			
4. Relații mai bune			

Aplicând modelul nostru de rugăciune, compus din gând, sentiment şi emoție, putem verifica de ce rugăciunile noastre funcționează şi ce se întâmplă atunci când nu funcționează. De exemplu, în capul listei se află rugăciunea pentru „Mai mulți bani" Ca să beneficiem de o rugăciune *despre* „mai mulți bani" trebuie să avem mai întâi percepția banilor de care dispunem deja. Completarea spatiilor din partea dreaptă a tabelului ne oferă o perspectivă asupra calității acestei percepții.

Când le-am cerut participanților să-şi descrie gândurile pe care Ie au, atunci când, în rugăciunile lor, cer mai mulți bani, răspunsurile au început să curgă către mine din toate părțile. Nu am fost surprins de faptul că ele erau similare ca natură. Expresii precum „nu am suficient de mulți" „am nevoie de mai mult" şi „am rămas fără" au fost ceva obişnuit. Am înregistrat rapid cuvintele lor, în coloana „Gând".

Puțin mai *înainte, am* văzut că gândul este sistemul nostru de ghidare, programul de direcționare pentru energia pe care o deplasăm în lumea noastră. Fără puterea de a ne alimenta gândul, el poate exista la nesfârşit, ca o simplă posibilitate în mintea noastră. *Potențialul gândului, în absența energiei care să-l alimenteze, reprezintă ceea ce noi numim dorință.* Pentru ca gândul nostru să capete putere, trebuie să-i furnizăm energie. Poate că avem aici motivul pentru care rugăciunile noastre par să rămână, uneori, fără răspuns. În absența puterii de a da viață afirmațiilor şi rugăciunilor noastre, acestea pot rămâne, la nesfârşit, doar ca potențial: dorințe bine intenționate.

Numai emoția este cea care îi poate da forță posibilității de manifestare a dorinței noastre. Ştiind că putem alege dragostea sau frica, ca emoție care să ne alimenteze gândul, de cele mai multe ori „nevoia noastră pentru ceva se bazează pe frică. Când

spunem că „avem nevoie de mai mult” că „nu avem destul” sau că „am rămas fără” frica este cea care, în majoritatea cazurilor, dă naştere unor asemenea afirmaţii. Admiţând că pot exista şi excepţii, am plasat cuvântul „frică” la începutul coloanei „Emoţie” din tabelul nostru.

Din aceste simple elemente ale rugăciunii, obţinem o înţelegere deosebită a mecanismului care face ca rugăciunile noastre să funcţioneze, sau nu. Adresându-mă fiecăruia dintre grupuri, în baza rezultatelor obţinute, am pus mereu această întrebare:

„Atunci când contopim *emoţia* fricii cu *gândul* «nu am destul», la ce sentiment ajungem?”

Răspunsul a fost de obicei tăcerea. Nu m-a surprins, pentru că sentimentul este ceva diferit pentru fiecare. Cuvântul pe care-l folosim pentru a descrie sentimentul nu este important. Ceea ce contează, este sentimentul ca atare.

„Haideţi” am zis din nou, „ce simţiţi atunci când vă gândiţi că nu aveţi bani şi emoţia voastră este frica?”

Jalnic!” aud dintr-o parte a sălii.

„Nasol!” exclamă altcineva.

„Exact” răspund eu. „Exact asta e.” Ne alegem situaţiile din viaţă prin sentimentele noastre - legătura invizibilă dintre gânduri şi emoţii. Pe măsură ce ne imaginăm un anumit rezultat, cu ochii minţii, şi devenim conştienţi de emoţia care ne alimentează imaginaţia, sentimentul nostru este creat.

Pentru a înţelege ce am creat, trebuie doar să ne uităm la lumea din jurul nostru. Cum să creăm bani, relaţii mai bune şi sănătate, dacă sentimentele care ne alimentează creaţia sunt „jalnic” şi „nasol”? Sentimentul de nevrednicie alimentează crearea experienţelor pe care vrem cel mai puţin să le trăim - expresia ideii de a nu fi vrednici, sau că nu merităm. Aproape fiecare persoană din sală a mai auzit principiile a ceea ce spun eu acum. Ceea ce este probabil nou, e şansa de a înţelege efectiv ce s-a întâmplat cu rugăciunile noastre, în trecut. De aici începe vindecarea.

Făcând astfel de exerciţii împreună, cu ajutorul planşelor,

în mai puțin de zece minute reuşim să ilustrăm mecanismul a ceea ce poate fi cea mai mare putere în creație. Pierdută pentru lumea occidentală acum o mie cinci sute de ani, trebuie să redobândim bucuria care vine din a ne reaminti de puterea noastră de a aduce bunăstare, abundență, sănătate, siguranță şi fericire în viețile noastre - şi din a o folosi din nou! în afară de faptul că putem identifica cum lucrează tehnica interioară a rugăciunii, acum dispunem de o cale pentru a *schimba* elementele rugăciunii noastre, în aşa fel încât aceasta să ne servească mai bine în viitor.

Participanții realizau imediat mecanismul. La început se auzea un oftat. Apoi altul, şi altul, fiecare fiind însoțit de izbucniri nervoase de râs - poate un efort inconştient de a risipi intensitatea momentului. Privind fața fiecărui participant, am avut privilegiul de a vedea cum începe miracolul.

Supa creației

De-a lungul anilor, am învățat multe lucruri, de la mulți oameni, într-o multitudine de situații. Cu toate că fiecare grup este unic, anumite constante par să fie universale, unind fiecare grup din fiecare oraş, într-o familie ai cărei membri au o experiență comună. Una dintre aceste constante este adresarea unei anume întrebări, în timp ce o persoană îşi face curaj să pună o întrebare, ceilalți pun şi ei aceeaşi întrebare, dar nu o rostesc. Unii dintre oameni pot fi conştienți de întrebarea ce se naşte în ei, dar sunt, pur şi simplu, prea timizi pentru a vorbi într-un grup. Alții, în schimb, numai după ce au auzit cuvintele, reacționează prin a spune: „Da, şi eu mi-am pus întrebarea aceasta."

Savurez astfel de momente. Şansa de a interacționa şi de a dobândi mai multă claritate, prin intermediul celorlalți, este punctul de la care începe comunicarea extraordinară dintre noi.

În timpul uneia dintre aceste ocazii pe care am avut-o la un seminar, de a prezenta conceptele legate de rugăciune, un

domn aşezat pe un rând din faţă a lăsat să-i scape un suspin care a fost auzit de toţi cei prezenţi. Cu siguranţă că mi-a atras atenţia! Privind în direcţia lui, i-am văzut pe chip o grimasă ce exprima nesiguranţă. Căutând o cale de a descoperi care este sursa de frustrare a omului, fără a-l singulariza în mod special şi, eventual, fără a-l pune într-o situaţie stânjenitoare, m-am întors către ceilalţi şi am întrebat: „Aveţi întrebări?”

El a profitat imediat de ocazie. Avea circa treizeci şi cinci de ani, după aprecierea mea, şi îşi ţinea un cot pe masa pe care o împărţea cu ceilalţi aflaţi pe acelaşi rând. Bărbia i se odihnea în palma acestei mâini. Când m-am apropiat de el pentru a-i răspunde la întrebare, bărbatul şi-a aşezat creionul alături de carneţelul în care îşi însemnase diferite lucruri. Am aruncat o privire rapidă peste pagina la care era deschis. Aceasta era acoperită cu notiţe, diagrame şi semne. Mi-am dat seama că fusese foarte ocupat pe parcursul seminarului. Cu un oftat adânc, el a început.

„Am mai auzit toate astea” spuse el, continuând să-şi sprijine bărbia cu mâna. Mă aflu pe *drumul* ăsta de peste douăzeci de ani şi am avut mulţi profesori. Într-un fel sau altul, toţi au zis acelaşi lucru. Ceea ce spuneţi dumneavoastră nu e deloc nou. lotuşi, aţi atins un punct la care nu m-am gândit până acum. Cum pot sentimentele noastre din *interior* să aibă vreun efect asupra a ceea ce se întâmplă în lumea *exterioară* corpurilor noastre?”

Mi-am amintit de discuţia avută cu mama, acum câteva luni. Ideea că această componentă non-fizică a gândului, sentimentului, sau emoţiei ar putea avea vreun efect oarecare asupra lumii fizice a moleculelor, atomilor şi celulelor, reprezintă misterul pe care mama - şi acum acest domn - mi-au cerut să-l explic. Am început cu o explicaţie pe care am folosit-o de multe ori ca analogie, de-a lungul anilor. Ea provine dintr-o experienţă pe care am făcut-o cu mult timp în urmă, pentru a-mi dovedi mie însumi adevărul principiilor despre care discutam.

„Supa creaţiei există ca o stare a posibilităţilor” am început. „Toate componentele tuturor lucrurilor pe care le-am

putea concepe vreodată, inclusiv viața, există în această stare de posibilitate. Deşi componentele există pentru a da naştere lucrurilor, nu a existat elementul declanşator care să le pună în mişcare. Putem compara această idee cu obținerea unui soi de bomboană, dintr-un vas cu apă saturată cu zahăr. Putem pune oricâte linguriţe de zahăr în apă şi să privim cum zahărul se dizolvă şi dispare. Cu toate că nu mai vedem zahărul, ştim că, undeva, ascuns în apă, există echivalentul a mai multe linguriţe de zahăr.

Zahărul rămâne în aceeaşi stare - invizibilă - până când apare ceva şi starea apei se schimbă. Acest agent este numit catalizator, ceva care declanşează o nouă ocazie pentru ca zahărul şi apa să interacţioneze. Declanşatorul poate fi o simplă sfoară fibroasă, introdusă în apă. Pe măsură ce apa îmbibată cu zahăr este absorbită de sfoară, ea se evaporă, lăsând în urmă zahărul. În absența apei, zahărul cristalizează într-o nouă expresie de sine, cristale strălucitoare care se supun mai mult legilor aerului, decât legilor apei. Diferențele de temperatură şi de presiune reprezintă legi diferite - şi duc la producerea de cristale diferite.

Când noi creăm sentimente despre lucrurile pe care alegem să le experimentăm în lume, sentimentele noastre sunt precum sfoara introdusă în soluția de zahăr. În sfera posibilităților de creație, noi plasăm o *imagine a sentimentului* - o cantitate de energie suficientă pentru a permite manifestarea unei noi posibilități.

Totuşi, cheia acestui sistem este reprezentată de faptul că universul ne oferă, în schimb, exact ceea ce sugera imaginea. Imaginea îi spune supei creației unde ne-am plasat atenția. Emoția pe care o ataşăm imaginii noastre, atrage posibilitatea de manifestare a lucrului descris de imagine.

Atunci când *nu vrem* ceva - aceasta fiind o emoție bazată pe frică - frica noastră alimentează, de fapt, manifestarea a ceea ce susținem că nu dorim. Aceste legi ne invită să facem alegeri într-un mod conştient şi responsabil, să ne concentrăm, mai degrabă, asupra experiențelor pozitive pe care le alegem, decât

să ne pregătim pentru lucrurile negative pe care nu le dorim. Creația ne aduce consecința a ce simțim, manifestând imaginea pe care am creat-o.

Acesta este străvechiul secret al unei tehnici pierdute a rugăciunii, uitat în secolul al patrulea d.Ch..”

Am văzut cum expresia de pe fața bărbatului de lângă mine se schimba în fața ochilor mei. În câteva secunde, acest experiment simplu i-a explicat o posibilitate care rămăsese pentru el învăluită în mister, vreme de ani de zile.

Cum ne rugăm?

După efectuarea exercițiilor noastre de afirmații şi de rugăciune, i-am întrebat pe cei din sală dacă simt că, în trecut, li s-a răspuns rugăciunilor. La început a fost linişte - participanții la seminar ezitau să răspundă. Pe urmă, uşor, uşor, lucrurile s-au schimbat şi oamenii au început să ridice mâinile pentru a spune „nu” sau „doar uneori.”

Aceşti oameni îmi spuneau că, în ceea ce priveşte categoriile de rugăciune legate de bani, slujbe, relații şi învățători spirituali, mulți au simțit că nu li se răspunsese la rugăciuni.

Următoarea mea întrebare a fost: „De ce?” încotro ne îndreptăm, ca să putem înțelege sofisticata tehnică a rugăciunii şi cum să o aplicăm în viețile noastre?

Pentru a putea studia fenomenul, cei care se ocupă cu studiul rugăciunii împart multele întrebuințări şi metode de rugăciune folosite în occident în categorii largi.

De exemplu, Margaret Paloma, profesor de sociologie la Universitatea din Akron, Ohio, identifică patru tipuri, sau moduri, după cum urmează:

RUGĂCIUNEA – CONVERSAȚIE

Noi vorbim cu Dumnezeu, folosind propriile noastre cuvinte, obişnuite, pentru a ne descrie problemele, sau spre a mulțumi pentru binecuvântările de care avem parte în viețile

noastre: „O, Doamne, Te rog, numai de această dată, dacă vei face ca maşina mea să ajungă la staţia de benzină la următoarea ieşire de pe autostradă, îţi promit că o să am grijă să umplu rezervorul în viitor.”

RUGĂCIUNEA CERERE

În cadrul acestui tip, noi cerem de la forţele creatoare ale lumii noastre reuşita pentru a face anumite lucruri sau a atinge anumite scopuri. Rugăciunea cerere poate fi ceremonioasă, sau formulată cu propriile noastre cuvinte: „Atotputernică prezenţă „Eu Sunt”, cer dreptul de a mă vindeca.”

RUGĂCIUNEA RITUALĂ

În acest caz, repetăm o succesiune deja cunoscută de cuvinte - poate la ocazii speciale, sau în momente precise. Rugăciunile dinainte de culcare, ca de pildă „Binecuvântează-mi somnul” sau cele folosite la masă: „Dumnezeu este mare, Dumnezeu este bun” sunt exemple cunoscute.

RUGĂCIUNEA CU CARACTER MEDITATIV

O rugăciune cu caracter meditativ este o rugăciune ce transcende cuvintele. În meditaţie, noi suntem tăcuţi, liniştiţi, deschişi şi conştienţi de prezenţa forţelor creatoare în lume şi în corpurile noastre. Prin tăcerea noastră, noi permitem creaţiei să se exprime prin noi, în acel moment.

Mulţi oameni consideră că meditaţia nu are nimic de-a face cu rugăciunea. În cel mai strict sens al termenului, dacă meditaţia implică gânduri, sentimente şi emoţii, ea poate fi definită atât ca meditaţie, cât şi ca rugăciune.

Cele patru tipuri de rugăciune de mai sus, folosite individual sau în combinaţie, reprezintă totalitatea modalităţilor de rugăciune folosite în occident, în prezent.

În experiența mea în ceea ce privește tradițiile indigene și ezoterice, am constatat că acestea fac mereu referire la un anume mod de rugăciune, care nu se potrivește cu nici unul dintre tipurile descrise. Călătoriile efectuate în unele dintre cele mai sacre locuri rămase pe Pământ, mi-au dezvăluit un mod de rugăciune care este rezervat inițiaților și celor ce se dedică cu seriozitate studiilor de natură spirituală. Pereții templelor din Egipt, obiceiurile băștinașilor din America de Nord și *curanderos* (vindecători) din munții statului Peru, totul au demonstrat existența unei forme de rugăciune care nu se regăsește în tradițiile vestice.

Ar putea oare exista un *al cincilea tip* de rugăciune, care să ne permită să ne contopim gândurile, sentimentele și emoțiile într-o unică și puternică forță de creației Și, mai mult, ar putea oare această forță să fie cea care deschide calea către vindecarea corpurilor noastre și a lumii? Textele străvechi - ca, de altfel, și studiile moderne - sugerează că răspunsul este *da.*

Exemplele cu cancerul vindecat, cu dispariția rănii de la gât, cu comprimarea timpului în deșertul Sinai și cu misterioasa renunțare la bombardarea Irakului, oferă indicii în ceea ce privește secretul pierdut al tehnicii de rugăciune. Prin noua înțelegere pe care o avem asupra timpului și a punctelor de alegere, fizica cuantică admite posibilitatea de a fi al fiecăruia dintre aceste miracole aparente, considerându-le ca rezultate care există deja.

Secretul pierdut al tehnicii rugăciunii constă în a schimba perspectiva asupra vieții, simțind că „miracolul" s-a petrecut deja și că rugăciunile noastre au fost împlinite. Popoarele indigene ale lumii împărtășesc această amintire legată de rugăciune, în cele mai sacre texte și în cele mai vechi tradiții ale lor. Acum avem ocazia de a aduce această înțelepciune în viețile noastre, sub forma unor rugăciuni de mulțumire pentru ceea ce există deja, în loc să cerem ca rugăciunile noastre să fie ascultate.

Rugăciunea lui David

Mi-am întins mâna peste umăr şi am scos din rucsac altă sticlă de apă. Era doar unsprezece dimineaţa şi deja soarele fierbinte al deşertului pătrunsese prin nailonul gros, încălzind apa.

Trecuseră săptămâni de când se emiseseră regulile: fără focuri de tabără şi fără arderea gunoaielor. Până şi simpla aruncare a unei ţigări pe fereastra unei maşini în mişcare îţi putea aduce o amendă zdravănă. Acesta era al treilea an secetos consecutiv, înregistrat în deşertul american din sud-vest. Cu toate că manifestări extreme ale vremii se înregistrau peste tot, mi se părea că munţii din partea de nord a statului New Mexico erau în mod special afectaţi. În anul acela nu se deschiseseră pârtiile de schi şi Rio Qrande abia dacă mai curgea spre punctul de întâlnire cu Red River, în apropiere de Questa.

Când am deschis sticla, strânsoarea mâinii mele peste plasticul moale şi cald a forţat apa din interior, care a ţâşnit pe lângă capac. Am privit, fascinat, cum se răspândeşte lichidul pe pământ. Suprafaţa era atât de pârjolită, încât micile picături s-au unit spre a crea o mică baltă, înainte de a se scurge într-o adâncitură mică din apropiere. Nici măcar acolo nu s-au extins şi nici nu s-au infiltrat în sol. Spre marea mea uimire, toată apa s-a evaporat în câteva secunde.

„Pământul este mult prea însetat, pentru a bea” spuse încet David, din spatele meu.

„L-ai mai văzut atât de uscat până acum?” am întrebat.

„Cei bătrâni spun că au trecut peste o sută de ani, de când ploile nu ne-au ocolit atât de mult” a răspuns David. „De aceea am venit aici, pentru a chema ploaia.”

Îl cunoscusem pe David cu ani în urmă, înainte de a mă muta în deşertul situat la nord de Santa Fe. Amândoi fuseserăm plecaţi într-o călătorie sacră, departe de casele şi de familiile noastre şi de cei dragi. Cei din poporul său numeau o astfel de călătorie „incursiune vizionară”. Pentru mine, era o ocazie de a mă elibera de angajamente şi de a locui aproape de pământ, o evaluare periodică a scopului şi direcţiei mele în viaţă. La cinci

luni după prima noastră întâlnire, am ajuns să locuiesc permanent în munții pe care, înainte, doar îi vizitasem, pentru a avea parte de singurătate.

Cu toate că eu şi David ne vedeam arareori, atunci când acest lucru se întâmpla, aveam impresia că nu ne mai văzuserăm din ziua anterioară. Nu exista niciodată între noi stânjeneală, sau nevoia de a ne scuza pentru faptul că nu mai comunicaserăm. Ştiam fiecare că trebuie să acordăm prioritate evenimentelor din viața noastră, care ne solicitau atenția în momentul respectiv. Acum eram împreună în deşert, într-o dimineață fierbinte.

După ce am băut îndelung din apa caldă din sticlă, m-am ridicat şi am început să merg în direcția lui David. Avea deja un avans de vreo douăzeci de paşi. L-am urmat pe o cărare invizibilă, văzută doar de el. Am mărit ritmul, în clipa când am avut de trecut prin tufişurile de salvie şi chamiso. Am privit pământul din fața mea. Fiecare pas pe care-l făcea stârnea un mic nor de praf, care dispărea în adierea fierbinte şi uscată. În spatele nostru nu rămânea nici o urmă. David ştia exact unde merge - către un loc special, cunoscut de familia sa şi de strămoşii acesteia, de generații întregi.

An de an, ei veneau în acest loc pentru incursiunile lor vizionare şi pentru a îndeplini riturile trecerii - ca şi la ocazii speciale, cum era şi acea zi.

„Acolo” a spus David.

Am privit spre locul pe care-l arăta cu degetul. Semăna foarte mult cu toate celelalte sute de mii de acri acoperiți cu salvie, ienupăr şi pin, de care eram înconjurați în toată valea. „Unde?” am întrebat.

„Acolo, unde pământul se schimbă”, răspunse David. Am privit mai atent, studiind terenul. Uitându-mă pe deasupra vegetației, ochii mei căutau anumite neregularități de relief şi de culoare. Deodată, am văzut locul - era ca una dintre acele hărți tridimensionale, care conține o imagine ascunsă printre punctele ce o alcătuiesc. Am privit mai atent şi am văzut că vârfurile tufelor de salvie erau altfel distanțate între ele. Apropiindu-mă de aparenta anomalie, am văzut ceva pe pământ - ceva mare şi

surprinzător. Oprindu-mă spre a mă aşeza pe direcţia umbrei create de corpul meu, am distins o serie de pietre frumoase, de toate felurile, care constituiau figuri geometrice perfecte, formate din linii şi cercuri. Fiecare piatră era poziţionată perfect, trădând precizia cu care mâini pricepute o puseseră acolo, acum sute de ani.

„Ce loc este acesta?" l-am întrebat pe David. „De ce se află aici, în mijlocul pustietăţii?"

„Pentru asta am venit" râse el. „Această pustietate este motivul pentru care suntem aici. Astăzi nu suntem decât tu, eu, Pământul, Cerul şi Creatorul. Asta este totul. Nu mai există nimic altceva aici. Astăzi vom intra în contact cu forţele nevăzute ale lumii şi vom vorbi cu Mama Pământ, cu Tatăl Cer şi cu mesagerii aflaţi la mijloc."

„Astăzi" a spus David „ne rugăm ... ploaie".

Întotdeauna sunt uluit de cât de repede e posibil ca prezentul să fie inundat de amintirile vechi. La fel de uluit sunt de cât de repede dispar. Imediat, mintea mea a confecţionat imaginile a ceea ce mă aşteptam eu să văd, în următoarele momente. Mi-am amintit scene de rugăciune, familiare mie. Mi-am amintit cum am fost în sate învecinate şi am văzut indigeni îmbrăcaţi în veşmintele pământului. Mi-am amintit cum i-am studiat, în timp ce trupurile lor se mişcau în ritmul ciocanelor de lemn ce loveau pielea întinsă de ren, prinsă în cadrul din lemn de pin al tobelor, lotuşi, nimic din memoria mea *nu* m-a pregătit pentru ceea ce aveam să văd.

„Cercul de pietre este o roată vindecătoare" mi-a explicat David. „Este aici din vremuri uitate. Roata, în sine, nu are nici o putere. Ea serveşte ca loc de concentrare pentru cel care invocă rugăciunea. Poţi să o asemeni cu o hartă."

Trebuie să fi avut o figură uimită. David a anticipat următorul meu gând şi a răspuns înainte ca eu să-mi fi terminat de formulat întrebarea, în minte.

„O hartă călăuzitoare între fiinţele umane şi forţele acestei lumi" mi-a răspuns el la întrebarea pe care încă n-o pusesem. „Harta a fost creată aici, în acest loc, pentru că aici membranele

dintre lumi sunt foarte subțiri. Încă de pe vremea când eram copil, mi s-a predat limbajul acestei hărți. Astăzi voi străbate o cale străveche, ce duce către alte lumi. Din aceste lumi, voi vorbi cu forțele acestui pământ, pentru a face lucrul pentru care am venit noi aici: să invităm ploaia."

L-am privit pe David cum îşi scoate pantofii. Chiar şi felul în care şi-a desfăcut şireturile ghetelor sale zdrențăroase de lucru, reprezenta o rugăciune - metodică, făcută cu un scop precis şi sacră. Desculț, el s-a întors cu spatele la mine şi s-a îndreptat spre cerc. Fără a scoate un sunet, a făcut un tur al roții, având mare grijă să onoreze amplasarea fiecărei pietre. Apoi, cu mişcări ce trădau venerația față de strămoşii săi, a păşit desculț pe pământul ars. Cu fiecare pas, degetele de la picioare se apropiau milimetric de pietrele exterioare. Nu le-a atins niciodată. Toate pietrele au rămas exact acolo unde fuseseră aşezate de mâinile cuiva aparținând unei generații foarte îndepărtate.

Când a ajuns la marginea cea mai îndepărtată a cercului, David s-a întors şi am putut să-i văd fața. Spre uimirea mea, ochii lui erau închişi. Fuseseră închişi tot timpul. Rând pe rând, el îşi exprima prețuirea față de amplasarea fiecărei pietre rotunde şi albe în parte, simțindu-i poziția cu picioarele! Când David a revenit în locul cel mai apropiat de mine, s-a oprit, şi-a îndreptat corpul şi şi-a aşezat mâinile într-o poziție de rugăciune, în dreptul feței. Respirația aproape că nu i se mai simțea. Părea a nu ține cont de căldura soarelui de amiază. După ce a rămas câteva clipe în acest fel, a inspirat adânc, şi-a relaxat corpul şi s-a întors către mine.

„Hai să mergem, munca noastră de aici s-a terminat" spuse el privindu-mă direct în ochi.

„Deja?" am întrebat, puțin surprins. Mi se părea că de-abia ajunseserăm. „Credeam că o să te rogi pentru ploaie".

David s-a aşezat pe pământ pentru a se încălța. Şi-a ridicat privirea spre mine şi mi-a zâmbit.

„Nu. Am spus că mă voi ruga *ploaie",* răspunse el. „Dacă m-aş fi rugat *pentru* ploaie, ea nu s-ar putea produce niciodată."

În după-amiaza aceea, vremea s-a schimbat. Ploaia a început brusc, prin câteva picături căzute peste platoul ce mărginea munții în partea de est. În câteva clipe, picăturile au devenit mai mari şi mai dese, până când a început o furtună în toată regula. Nori uriaşi, negri s-au ivit deasupra văii, întunecând partea de nord a munților Colorado, pentru tot restul după-amiezii şi serii. Apa s-a acumulat mai iute decât a putut fi absorbită de pământ şi, destul de repede, temerile localnicilor privind inundațiile s-au adeverit. M-am uitat la cele peste optsprezece kilometri de salvie ce mă separau de lanțul muntos din partea de est. Valea arăta ca un lac imens.

Mai târziu, în seara aceea, am urmărit buletinele meteo prezentate de posturile de televiziune locale. Deşi nu am fost surprins, îmi amintesc că am trăit un sentiment copleşitor, când am văzut pe ecran hărțile colorate ce arătau ultimele evoluții atmosferice. După cum indicau săgețile, aveam de-a face cu deplasarea dinspre nord-vestul Oceanului Pacific a unui front de aer rece şi umed, care traversase statul Utah şi apoi ajunsese în Colorado, aşa cum se întâmpla adesea în lunile de vară. Apoi, în mod inexplicabil, curentul de aer îşi schimbase cursul şi se produsese un eveniment neobişnuit. Am urmărit, uluit, cum masa de aer a coborât exact deasupra părții de sud a statului Colorado şi a părții de nord a statului New Mexico şi apoi a cotit brusc înapoi către nord, reluându-şi drumul prin vestul mijlociu. Această coborâre, în punctul respectiv, a frontului de aer a făcut ca presiunea să scadă şi ca aerul rece să se amestece cu aerul cald şi umed care se ridica din Golful Mexico - rețeta perfectă pentru ploaie. Potrivit rapoartelor meteorologice, se anunța multă ploaie.

În dimineața următoare, l-am sunat pe David.

„Ce nenorocire!” am exclamat. „Drumurile sunt înghițite de apă. Casele şi câmpurile sunt inundate peste tot. Ce s-a întâmplat? Ce explicație ai pentru atâta ploaie?” Vocea de la celălalt capăt al firului a rămas tăcută, preț de câteva clipe.

„Asta e problema” spuse David. „Asta e partea de rugăciune despre care nu m-am lămurit încă!”

A doua zi, pământul era suficient de umed pentru a accepta mai multă apă. Am trecut cu maşina prin câteva sate mici, în drumul meu spre oraşul vecin. Oamenii erau extaziaţi de venirea ploii. Copiii se jucau în noroi. Fermierii puteau din nou fi văzuţi în magazinele care vindeau hrană pentru animale şi unelte, pregătindu-se să-şi reia activităţile agricole şi de creştere a animalelor. Recoltele suferiseră pagube minime. Vitele aveau apă în iazuri şi se părea că nordul statului New Mexico va fi scutit de secetă, cel puţin pentru încă o vară.

Recunoştinţa insuflă viaţă în rugăciunile noastre

Povestea lui David ilustrează remarcabil efectele interioare ale tehnicii de rugăciune, uitată de societatea noastră acum aproximativ două mii de ani. După efectuarea acelei scurte ceremonii înăuntrul cercului, David se uitase la mine şi spusese doar atât: „Hai să mergem, munca noastră de aici s-a terminat? Restul timpului pe care l-am petrecut, în acea zi, cu David are acum o semnificaţie şi o relevanţă mult mai mare.

Acum ştiam ce înseamnă răspunsul lui:

„Am venit să mă rog ploaie."

Restul poveştii este probabil redat mai bine chiar prin cuvintele lui David.

„Când eram tânăr" spusese el „bătrânii din tribul nostru mi-au transmis secretul rugăciunii. Secretul constă în aceea că, atunci când cerem ceva, noi recunoaştem că nu avem acel lucru. Continuând să cerem, nu facem nimic altceva decât să oferim putere lucrurilor care nu se vor întâmpla.

Calea de legătură între om şi forţele acestei lumi începe în inimile noastre. Aici are loc căsătoria dintre lumea sentimentului şi lumea gândului. În rugăciunea mea, eu am început cu sentimentul de recunoştinţă pentru tot ceea ce este şi tot ceea ce a fost. Am mulţumit pentru vântul deşertului, pentru căldură şi pentru secetă, fiindcă aşa a fost să fie, până acum. Nu este bine. Nu este rău. Acesta a fost medicamentul pentru noi.

Apoi am ales un alt medicament. Am început să simt cum

este ploaia. Am simțit senzația ploii pe piele. Stând în mijlocul cercului de pietre, mi-am imaginat că mă aflam în piața din satul nostru, desculț și scăldat de ploaie. Am simțit pământul umed între degetele de la picioare. Am inspirat mirosul ploii emanat de pereții din paie și pământ ai caselor din satul nostru, după furtună. Am simțit ceea ce simți atunci când mergi prin lanuri de porumb care au crescut înalte până la piept, de la ploile abundente.

Bătrânii noștri ne reamintesc că, în felul acesta, ne alegem calea în lumea noastră. Trebuie să avem mai întâi sentimentul a ceea ce vrem să experimentăm. Acesta este modul în care plantăm semințele pentru un nou drum. De aici mai departe" a continuat David, „rugăciunea noastră devine una de mulțumire"

„Mulțumire? Vrei să spui mulțumire pentru ceea ce noi am creat?"

„Nu, nu pentru ceea ce se poate să fi creat" a răspuns David. „Creația este deja completă. Rugăciunea noastră devine una de mulțumire pentru *șansa* de a putea alege care creație vrem să experimentăm. Prin mulțumirile noastre, noi cinstim toate alternativele posibile și le aducem în această lume pe cele pe care le alegem."

În felul său, în cuvintele poporului său, David îmi împărtășise secretul comuniunii cu forțele din lumea și din corpul nostru. Cu toate că auzisem cu propriile mele urechi și că înțelesesem ceea ce spusese, cuvintele sale au o și mai mare semnificație pentru mine, astăzi.

Tehnica rugăciunii pierdută de noi

După perioada petrecută cu David, m-am apucat din nou să răsfoiesc diferite texte, unele foarte vechi, altele contemporane. Am descoperit că multe grupări, organizații și filozofii făcuseră aluzie la tehnica rugăciunii, pierdută de noi. Mulți continuă să o facă și astăzi, prin tehnici care ne sugerează să „gândim ca și când rugăciunile noastre ar fi fost împlinite" sau „să pornim de la perspectiva că rugăciunea noastră este deja

îndeplinită" Deşi am studiat în detaliu aceste tehnici, am observat, totuşi, că, aproape pe plan universal, lipseşte elementul sentiment.

La mijlocul secolului al XX-lea, cel cunoscut cu numele simplu de Neville, a adus modul pierdut de rugăciune în atenţia gândirii contemporane, prin munca sa de pionierat în domeniul legilor cauzei şi efectului. Născut în Barbados, Indiile de Vest, Neville şi-a descris într-un mod elocvent filozofia sa de transformare a viselor noastre în realitate, prin folosirea sentimentului, invitându-ne să „facem din visul „nostru" legat de viitor un fapt prezent, acceptând *sentimentul* că dorinţa [noastră] ne este împlinită."[4] În plus, Neville sugerează că iubirea noastră pentru noua situaţie îi dă acesteia forţa de a se naşte. „Dacă nu deveniţi voi înşivă una cu imaginea şi nu gândiţi din interiorul ei, ea nu poate da naştere dorinţei voastre."[5] Prin examinarea unei anumite rugăciuni - cum ar fi rugăciunea pentru pace - am putea explica într-un mod mai concret aceste concepte, ce par uneori atât de confuze.

Multe dintre condiţionările impuse nouă de tradiţiile occidentale ne-au învăţat că trebuie să „cerem" să fie pace în anumite situaţii prin care trece lumea noastră. Dacă, de exemplu, cerem ca pacea să fie prezentă, fără să ştim recunoaştem lipsa păcii în lumea noastră şi dăm, indirect, putere stării de non-pace, ca să zicem aşa. Din perspectiva celui de-al cincilea mod de rugăciune, suntem invitaţi să creăm pacea în lume, prin calitatea gândului, a sentimentului şi a emoţiei din corpul nostru.

Odată ce am creat în minte imaginea dorinţei noastre şi am trăit în inimă sentimentul că dorinţa s-a împlinit, lucrul respectiv a fost deja obţinut! Cu toate că intenţia rugăciunii noastre se poate să nu fi fost asimilată în întregime, la nivelul simţurilor, noi trebuie să considerăm că acest lucru s-a întâmplat. Secretul celui de-al cincilea mod de rugăciune constă în a conştientiza că, atunci când simţim, efectul sentimentelor noastre s-a manifestat undeva, într-un anume plan al existenţei noastre.

Rugăciunea noastră vine, în acest caz, dintr-o perspectivă foarte diferită. În loc să *cerem* îndeplinirea rugăciunii noastre,

noi recunoaştem rolul nostru activ în creaţie şi mulţumim pentru ce suntem siguri că am creat. Chiar dacă vedem, sau nu, rezultate imediate, mulţumirile noastre recunosc faptul că, undeva în creaţie, rugăciunea noastră s-a îndeplinit deja. Acum, rugăciunea noastră devine o rugăciune afirmativă de mulţumire, care ne alimentează creaţia, permiţându-i să atingă maximum de potenţial.

În rândurile ce urmează, veţi găsi un rezumat al rugăciunii noastre pentru pace, din perspectiva rugăciunii-cerere tradiţională şi din cea a modului pierdut de rugăciune.

Rugăciunea cerere	*Al cincilea mod de rugăciune*
1. Ne concentrăm asupra situaţiilor în care considerăm că nu există pace.	1. Asistăm la toate evenimentele - cele pe care le vedem petrecându-se în absenţa păcii, fără a judeca dacă sunt bune, rele, corecte sau incorecte.
2. Cerem intervenţia unei puteri superioare pentru a schimba condiţiile prezente.	2. Prin tehnica gândului, a sentimentului şi a emoţiei, noi creăm în interiorul nostru condiţiile a ceea ce vrem să experimentăm în lumea noastră exterioară. De exemplu: „O transformare liniştită a Pământului, vindecarea a tot ce înseamnă viaţă, şi pace în toate lumile? Sentimentul nostru că lucrurile sunt deja aşa, dă putere rugăciunii noastre şi duce la manifestarea rezultatului dorit. Procedând astfel, ne-am reamintit că există o posibilitate superioară.
3. Cerând, este ca şi cum am	3. Noi recunoaştem puterea

recunoaşte că, în respectivele situaţii, pacea şi schimbarea sunt deja existente.	„tehnicii interioare” de care nu dispunem şi considerăm că rugăciunea noastră s-a îndeplinit, pacea şi schimbările minunate dorite pentru Pământ sunt deja prezente.
4. Continuăm să cerem această intervenţie, până când vedem transformarea petrecându-se în mod real, în lumea noastră.	4, Rugăciunea noastră constă acum din: a. recunoaşterea a ceea ce am ales; b. trăirea sentimentului că dorinţa noastră s-a materializat deja; c. adresarea de mulţumiri pentru şansa de a fi putut alege şi, prin aceasta, de a fi insuflat viaţă alegerii făcute.

Traduceri recente din aramaică ale unor texte originale ne oferă noi lămuriri cu privire la motivele pentru care referirile la rugăciune, făcute în trecut, au fost poate atât de ambigue. Nişte manuscrise din secolul al doisprezecelea ne dezvăluie în ce măsură anumite persoane şi-au asumat libertatea de a condensa structura frazelor şi de a simplifica înţelesul lor.

Poate că una dintre cele mai evidente şi, în acelaşi timp, mai subtile astfel de referiri este cea a unei rugăciuni care le este predată, de generaţii întregi, studenţilor la teologie şi celor din şcolile de duminică.

Acest fragment reprezentativ pentru tehnica noastră pierdută de rugăciune ne invită să „cerem” ca ceea ce inima noastră îşi doreşte, să se împlinească - pentru că numai astfel vom „primi” după cum spune şi Iisus în Evanghelie: „Cereţi şi vi se va da.” O comparaţie între textul complet din aramaică şi versiunea biblică modernă a rugăciunii ne oferă perspective interesante asupra posibilităţilor pe care le oferă această tehnologie pierdută, în versiunea modernă, condensată, citim:

Orice veți cere Tatălui în numele Meu, El vă va da. Până acum nu ați cerut nimic în numele Meu: Cereți şi vi se va da, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.[6]

În versiunea originală, retradusă din aramaică, găsim:

Toate lucrurile pe care le cereți deschis, direct... din interiorul numelui Meu, vi se vor da vouă. Până acum nu ați făcut aceasta. Cereți fără motive ascunse şi lăsați-vă învăluiți de ceea ce cereți. Înconjurați-vă de ceea ce vă doriți, *pentru ca bucuria voastră să fie deplină...*[7]

Prin cuvintele unei alte vremi, ni se spune să adoptăm modul pierdut de rugăciune mai degrabă ca pe o *stare cu care să ne identificăm,* decât ca pe o formă prescrisă de *acțiune, pe care să o întreprindem* în anumite ocazii. Invitându-ne să fim „învăluiți" de ceea ce cerem şi „înconjurați" de dorința noastră, acest pasaj străvechi subliniază puterea sentimentelor noastre. În limbaj modern, această frază grăitoare ne reaminteşte că pentru a crea ceva în lumea noastră, trebuie ca, mai întâi, să avem sentimentul că acel ceva a fost deja creat. Rugăciunile noastre devin atunci rugăciuni de mulțumire pentru ceea ce am creat, în loc de rugăciuni prin care cerem ca dorințele noastre să se împlinească.

O nouă credință

Nu pot afirma, cu siguranță, că rugăciunea lui David a jucat vreun rol în declanşarea furtunilor ce au urmat după întâlnirea noastră. Însă, ceea ce pot spune este că, în acea zi, vremea s-a schimbat în nordul statului New Mexico.

După săptămâni de secetă, în care recoltele au fost prejudiciate şi vitele s-au deshidratat, într-o singură zi vremea s-a schimbat şi peste pământ s-au abătut ploi torențiale, apărând apoi un nou model meteorologic cu ploi zilnice, care s-a prelungit până la înghețurile de toamnă târzie. Mai mult, pot spune că a existat un sincronism între schimbarea neaşteptată a

vremii şi experienţa pe care am împărtăşit-o cu David. Între cele două evenimente s-au scurs doar câteva ore. Cum am putea noi demonstra un eveniment de o astfel de amploare şi semnificaţie?

Indigenii din acest ţinut deşertic din sud-vest nu au nevoie de nici o dovadă, - ei *ştiu,* fără îndoială, că în fiecare dintre noi există puterea de a intra în comuniune directă cu puterile creatoare ale acestei lumi şi a celorlalte. Ei nu se aşteaptă la ceva anume şi nu judecă rezultatul comuniunii lor cu aceste forţe. De exemplu, dacă ploaia nu ar fi venit, David ar fi privit absenţa ploii ca făcând parte din rugăciunea sa, şi nu ca pe un eşec. Rugăciunea lui nu punea condiţii. El nu a fixat un interval de timp pentru producerea rezultatului vizat prin intrarea în comuniune cu forţele naturii.

David împărtăşise un moment sacru cu puterile creaţiei, sădise sămânţa posibilităţii prin rugăciunea sa, şi adusese mulţumiri pentru şansa de a putea alege un nou rezultat. Credinţa lui nestrămutată că rezultatul dorit a fost deja obţinut, reprezintă cheia în a înţelege şi folosi tehnica pierdută a rugăciunii.

În lumea noastră modernă, ne pomenim deseori că aşteptăm o răsplată imediată şi un răspuns rapid. Timpul de procesare al computerelor noastre, de exemplu, este de peste cincizeci de ori mai scurt decât în perioada de început a microcomputerelor, la începutul anilor '80. Atunci am crezut că sunt rapide. Dacă aşteptăm mai mult de o fracţiune de secundă după ce am introdus comanda de pe tastatură, ne neliniştim de întârziere, chiar dacă acest timp de reacţie constituia, doar în urmă cu câţiva ani, una din cele mai mari reuşite ale tehnologiei. Cuptoarele cu microunde au înjumătăţit timpul petrecut pentru a fierbe apa cu ajutorul mijloacelor clasice, bazate pe electricitate sau gaz. Acum privim cu nerăbdare numărătoarea inversă a secundelor necesare pentru a fierbe apa. A existat o tendinţă de a privi rezultatele rugăciunii într-un mod asemănător. Dacă rezultatele nu se produc imediat, putem avea sentimentul că rugăciunea noastră nu a funcţionat. Strămoşii ştiau însă mai bine cum stau lucrurile.

Când David s-a rugat ploaie, el a ştiut, fără nici o îndoială, că rugăciunea sa invocase prezența unei noi posibilități. De asemenea, el ştia că rugăciunea lui era doar o posibilitate. Poate că efectul nu a fost imediat vizibil pentru ochii noştri. Pe când stăteam împreună în câmpul cu salvie din deşertul situat în partea de nord a statului New Mexico, faptul că n-am văzut imediat ploaia n-a însemnat nimic pentru David. El era încrezător în capacitatea sa de a alege un nou rezultat - iar încrederea lui era ceva firesc pentru el.

Convingerea lui David că el sădise o sămânță a posibilității, undeva în eterul creației, ne determină să reexaminăm un cuvânt care se poate să-şi fi pierdut înțelesul în ultima vreme.

Acest cuvânt este *credință.* Deşi el este definit în *The American Heritage College Dictionary* drept „părere care nu se bazează pe nici o dovadă logică sau probă materială" vechile populații indigene ale lumii noastre acceptă o definiție mult mai largă a credinței. Cunoştințele lor rămân la fel de valabile astăzi, ca şi în trecut, când credința era cheia de comunicare cu forțele nevăzute ale lumii noastre. Prin viziunea lor, minunat integrată, a rolului jucat de noi în creație, *credința devine recunoaşterea faptului că puterea noastră este o forță directoare în creație.*

Această perspectivă unificată ne permite să mergem mai departe în viață, cu încrederea că, prin rugăciunile noastre, am sădit semințele unor noi posibilități. Credința noastră ne permite să fim siguri că rugăciunile ne sunt îndeplinite. În baza acestei cunoaşteri, rugăciunile pe care le înălțăm devin expresii de mulțumire, care dau viață alegerilor noastre, pe măsură ce ele înfloresc în lume.

Cărările Infinitei Grădini
„trebuie să fie traversate de trup,
inimă şi minte, ca un tot...”

EVANGHELIA ESENIANĂ A PĂCII

Capitolul 8

ŞTIINȚA OMULUI

Secretele rugăciunii si ale vindecării

În secolul al patrulea d.Ch., relația noastră cu forțele lumii din jurul nostru, ca şi cu cele dinăuntrul nostru, au început să se schimbe. Când cuvintele ce validau aceste relații au fost extrase din textele în care fuseseră păstrate, am început să ne considerăm ca pe nişte observatori, care asistă pasiv la minunile naturii şi la funcțiile corpurilor noastre. Tradiții precum cele ale esenienilor şi ale indigenilor americani sugerează că relația noastră cu lumea se extinde dincolo de rolul de observator, amintindu-ne că suntem parte a tot ceea ce vedem. Într-o lume caracterizată de o astfel de interconexiune, este imposibil să urmărim pasiv cum cade o frunză din copac, sau cum fuge o furnică pe pământ. Însuşi actul de a observa face din noi nişte participanți.

Fizicianul Niels Bohr a formulat, la sfârşitul anilor 20, o teorie prin care sugerează exact această relație şi descrie o viziune similară, în termeni moderni. Se constatase că, la nivel atomic, materia se comportă uneori ciudat, în contradicție cu teoriile acceptate, în termeni simpli, teoria lui Bohr, cunoscută sub numele de *Viziunea Copenhaga,* postulează că observatorul unui eveniment devine parte a evenimentului, *prin simplul fapt de a observa.* În lumea foarte mică a atomilor, observația capătă o şi mai mare semnificație, întrucât „obiectele de dimensiunea atomului sunt perturbate de orice încercare de a le observai

Din această perspectivă, este clar că ştiința modernă caută un limbaj prin care să descrie relația de unitate pe care esenienii au folosit-o ca bază în rugăciunile lor.

Faptul că ne-am considerat independenți față de lumea din jurul nostru, a dus la naşterea unui sentiment de separare, exprimat de atitudinea de „aici" şi „acolo încă din copilărie, începem să credem că lumea pur şi simplu „se întâmplă". Uneori se întâmplă lucruri bune, alteori lucruri mai puțin bune. Lumea noastră pare să se întâmple în jurul nostru, deseori fără un motiv aparent. Pregătindu-ne să găsim soluții la întrebările de genul „ce-ar fi dacă" cu care să răspundem provocărilor vieții, noi pierdem mult timp construind strategii de supraviețuire şi înfruntând eventualele încercări ce ne apar în cale. Noi cercetări asupra relației dintre puterea sentimentelor pe care le avem şi procesele chimice care au loc în organismele noastre sugerează că implicațiile punctelor de vedere de pe poziții diferite - respectiv „noi" şi „ei" - au bătaie lungă şi, uneori, creează rezultate neaşteptate.

Ştiința a demonstrat, de exemplu, că anumite sentimente duc la apariția unor procese chimice predictibile în corpurile noastre, procese care se află în corespondență directă cu respectivele sentimente. Pe măsură ce ne schimbăm sentimentele, se schimbă şi reacțiile chimice din corp. Avem literalmente, ceea ce se poate numi „chimia urii", „chimia furiei", „chimia iubirii" şi aşa mai departe. Expresiile biologice ale emoției se concretizează în corpurile noastre prin nivelul de hormoni, anticorpi şi enzime ce corespunde stării noastre de bine. Chimia iubirii, de exemplu, afirmă viața, prin optimizarea sistemului nostru imunitar şi a funcțiilor regulatoare ale corpului nostru. Şi invers, furia, care este uneori direcționată spre interior, sub forma sentimentului de culpabilitate, poate fi exprimată ca un răspuns de scădere a imunității organismului.

În vara anului 1995, Qlen Rein, Profesor Doctor, Mike Atkinson şi Rollin McCraty au publicat un articol în *The Journal of Advancement in Medicine,* intitulat *Efectele fiziologice şi psihologice ale compasiunii şi mâniei.* Articolul se concentrează asupra studierii imunoglobulinei din salivă A (S-IgA), anticorp găsit în mucus, care apără de infecție tractul respirator superior, cel gastrointestinal şi cel urinar. Esența

articolului afirma că „nivelurile crescute ale S-IgA se asociază cu o incidență scăzută a bolilor în partea superioară a sistemului respirator[2]. Rezumatul articolului concluzionează că „mânia a produs o creştere semnificativă a stării proaste generale a organismului şi a tensiunii arteriale, dar nu şi a nivelului de S-IgA. *Pe de altă parte, emoțiile pozitive au produs o creştere semnificativă a nivelului de S-lgA*. Examinând efectele pe parcursul a şase ore, am observat că mânia, în comparație cu compasiunea, a dus la o reducere semnificativă a S-IgA, în intervalul a 1-5 ore de la producerea experienței de natură emoțională”[3] (sublinierea îmi aparține). Studii mai elaborate arată calitățile specifice ale emoției ca reprezentând un factor important în hipertensiune, atac de cord şi afecțiuni ale arterelor coronariene.

Trăind ca şi cum lumea „din jurul nostru” ar fi cumva separată de noi, am permis crearea unui sistem de credință bazat pe judecată, ca şi exprimarea acestei judecăți în procesele chimice ce au loc în corpurile noastre. Astfel, tindem să privim lumea ca împărțindu-se în „microbi buni” şi „microbi răi” şi folosim cuvinte precum „toxine” şi „reziduuri” pentru a descrie produsele secundare ale înseşi funcțiilor care ne dau viață. Într-o asemenea lume, corpurile noastre pot deveni o zonă de război pentru forțele aflate în conflict, creând câmpurile biologice de bătălie, care se manifestă sub formă de boli şi afecțiuni.

Perspectiva holistică a esenienilor, pe de altă parte, vede toate fațetele corpurilor noastre ca pe elementele unei unice forțe sacre şi divine, ce se deplasează prin creație. Fiecare este o expresie a lui Dumnezeu. Într-o lume în care tot ceea ce putem şti şi experimenta provine dintr-o astfel de sursă unică, bacteriile, microbii şi produsele secundare ale organismelor noastre lucrează împreună, pentru a ne impregna corpurile cu putere şi viață. Această viziune ne îndeamnă să redefinim lacrimile, transpirația, sângele şi produsele de digestie, pe care le-am numit „reziduuri” ca elemente sacre ale Pământului care ne-au servit - şi nu ca pe nişte produse secundare respingătoare, ce trebuie disprețuite, eliminate şi distruse.

De ce rugăciunea?

Vocea a venit de undeva, din fundul încăperii. Ochii mei au privit spre stânga, cercetând fiecare rând, pentru a localiza sursa întrebării. Mi-am purtat privirea peste chipurile tuturor participanților la programul nostru de trei zile, începând cu scena şi terminând cu capătul sălii. Întotdeauna am considerat că faptul de a putea vorbi unui public este o onoare şi totodată un semn de încredere. Un aspect important al respectului față de cei care te ascultă este de a răspunde întrebărilor ce apar cu siguranță la capătul unei discuții plină de semnificații. Am privit cu atenție figurile concentrate asupra mea. Reflectoarele de deasupra iluminau puternic primele rânduri. Pe măsură ce mă uitam spre capătul sălii, fiecare rând succesiv devenea tot mai puțin vizibil, până când totul se transforma într-un întuneric total, care se extindea până la pereții pe care nu-i vedeam. Singura lumină ce se putea distinge de cealaltă parte a încăperii era lucirea verde a semnului de ieşire, de deasupra uşilor.

„Cine a pus întrebarea?" Dirijat de gesturile celor din public care indicau spre stânga, am coborât de pe scenă şi am mers pe culoar, în speranța de a vedea pe cel care vorbise. Un membru al echipei de organizare mă aştepta cu un microfon, în dreptul rândului spre care arătau degetele.

„Aici sunt" se auzi o voce slabă.

„Bine" am zis. „Acum vă văd. Cum vă numiți?"

„Evelyn" şopti, cu stânjeneală, în microfon, vocea cea subțire. „Numele meu este Evelyn"

„Evelyn, vrei, te rog, să repeți întrebarea?", am zis.

„Desigur" răspunse ea. „Am întrebat doar atât: de ce rugăciune? La ce ne foloseşte, până la urmă?"

Am auzit întrebarea pusă de Evelyn. Am simțit o anume nevinovăție ascunzându-se în spatele întrebării, în timp ce mintea mea asculta cuvintele în sine. În cercurile prietenilor mei şi ale celor cu care discutam în general, rolul rugăciunii şi importanța acesteia erau teme obişnuite ale conversațiilor

zilnice. Prin conferințe video ținute la distanță şi prin acțiunile la nivel mondial, coordonate cu ajutorul Internet-ului, discutam despre aplicațiile, originile şi tehnicile rugăciunii. Deseori, conversațiile noastre tratau subiecte specifice, referitoare la evenimente globale care se desfăşurau în momentul respectiv.

Gândindu-mă la conversațiile avute, mi-am dat seama că nu discutasem, totuşi, niciodată de *scopul în* sine al rugăciunii. Nu aşa cum trebuie. Evelyn pica bine cu întrebarea ei. Astfel, ea mă îndemna să caut un răspuns în adâncul meu, răspunsul la o întrebare care nu mi se mai pusese până acum.

A fost unul dintre acele momente care se petrec rar. Într-un fel, întrebarea ei s-a strecurat printre santinelele logicii şi ale rațiunii, pentru a pătrunde în realitatea momentului de față. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să spun. Am deschis gura să răspund, cu încredere în procesul ce se desfăşura între noi. Unul câte unul, cuvintele mi-au ieşit de pe buze, chiar în clipa în care se formau. Deşi nu am fost surprins în mod special, procesul mă uimea: cât de uşor curgeau cuvintele, cât de concis era răspunsul meu.

„Rugăciunea" am început, „este pentru noi ca apa pentru sămânța unei plante".

Asta era totul! Răspunsul meu era complet. Peste sală s-a aşternut tăcerea. Şi eu şi cei din public am făcut o pauză, pentru a ne gândi la simplitatea acestor zece cuvinte. M-am gândit la ce spusesem. Sămânța unei plante este întreagă şi completă prin ea însăşi, în condiții corespunzătoare, o sămânță poate exista vreme de sute de ani ca simplă sămânță, o coajă ce adăposteşte în interiorul ei o posibilitate superioară. Numai în prezența apei, sămânța îşi va exprima potențialul la nivel maxim.

Suntem toți ca nişte semințe. Venim în această lume întregi şi completi prin noi înşine, purtând însă în noi, sămânța unei posibilități şi mai mari. Timpul petrecut unul cu celălalt, în prezența provocărilor vieții, trezeşte în noi cele mai mari posibilități de iubire şi de compasiune. Numai în prezența rugăciunii înflorim, spre a ne împlini potențialul.

Evelyn a zâmbit. Am simțit că ştia deja răspunsul pe care-l

extrăsese cu dibăcie de la mine. A fost ca şi când ar fi ştiut că cei din sală vor beneficia de pe urma cuvintelor spuse de mine, pe care altfel, după toate aparenţele, nu le-aş fi rostit în acea zi. La începutul secolului al XX-lea, profetul şi poetul Kahlil Gibran a afirmat că munca pe care o facem în viaţă este forma vizibilă a iubirii noastre. Prin curajul ei de a se ridica în picioare, în faţa a sute de oameni şi de a vorbi, cu timiditate, în microfon, Evelyn scosese de la mine răspunsul de care avea nevoie fiecare dintre noi, în acel moment. Din acea zi, acelaşi răspuns a fost de folos multor oameni, din multe oraşe.

În clipele acelea, Evelyn şi cu mine ne-am făcut bine munca noastră împreună - iubirea a luat, în noi, o formă vizibilă.

Dincolo de cuvinte

Îmi amintesc că mă rugam mult, pe când eram copil. Îmi spuneam rugăciunile în felul în care fusesem învăţat - înainte de mese, la culcare, în timpul sărbătorilor şi la ocazii speciale. În acele momente de rugăciune, mulţumeam pentru lucrurile bune din viaţa mea şi îi ceream cu venerație lui Dumnezeu să schimbe situaţiile care îmi făceau rău, sau care provocau suferinţă altora. Deseori, mă rugam pentru animale. M-am simţit întotdeauna extrem de apropiat de lumea animalelor şi mi-am luat libertatea de a împărți casa familiei mele cu animalele sălbatice pe care le găseam în zonele împădurite din apropierea zonei în care locuiam, în nordul statului Missouri. Nefiindu-le permis să locuiască efectiv în casă, prietenii mei, animalele, îşi disputau deseori spaţiul din garaj cu singura noastră maşină. Mai tot timpul, în acest garaj-sanctuar era reprezentată aproape fiecare specie de animale, fiind o parte a casei noastre, pe care mama o numea „menajerie”.

Îmi amintesc că vedeam casa noastră ca pe un fel de refugiu, un adăpost temporar, până când diferitele vietăţi puteau din nou să zboare, să alerge, să înoate, sau să se întoarcă în mediul lor natural. Uneori, animalele erau bolnave sau rănite. Cu oase rupte, ciocuri sfărâmate sau membre sfâşiate, le găseam

în sălbăticie, incapabile de a mai lupta pentru existență. Privind în urmă, acum ştiu că unii dintre oaspeții mei erau pur şi simplu prea lenți pentru a scăpa de bine intenționata mea „salvare!'

Trăind în habitate adaptate - containere individuale, borcane de sticlă şi căzi de baie transformate - fiecare animal avea o etichetă a sa, care preciza cu exactitate specia, locul în care fusese găsit şi alimentele favorite. În efortul de a-mi explica de ce anumite animale erau abandonate de chiar membrii speciei lor, familia şi prietenii mi-au explicat cu răbdare că aşa „este firesc în natură". Îmi amintesc că m-am întrebat, „Ce-ar fi dacă acest firesc al naturii ar fi puțin ajutat? Şi dacă cumva animalul acesta nu are nevoie, pentru a se vindeca, decât de câteva zile petrecute într-un loc sigur, în care să i se dea să mănânce hrana potrivită?" Logica mea îmi spunea că, după o scurtă perioadă de convalescență, animalele se puteau reîntoarce în sălbăticie, pentru a-şi continua viața care le aştepta acolo. Dacă mai trăiau încă o zi, sau nu ştiu câți ani, nu conta prea mult pentru mine. Pe mine mă interesa doar să ştiu că suferința animalului înceta. Chiar dacă vietatea respectivă devenea hrană pentru alt animal, în chiar ziua următoare, eu ştiam că, cel puțin, între timp devenise puternică, sănătoasă şi eliberată de dureri.

Mă rugam pentru animalele mele în fiecare noapte - pentru siguranța lor, pentru vindecarea lor, pentru viețile lor. Uneori, rugăciunile mele îşi atingeau scopul. Alteori, nu. Niciodată nu am înțeles de ce. Dacă Dumnezeu era peste tot, ascultând, de ce ezita să răspundă? Dacă putea auzi toate rugăciunile mele şi, uneori, îmi răspundea la unele dintre ele, de ce refuza să facă acelaşi lucru pentru alt animal, altă dată? Lipsa de consecvență nu era logică pentru mine.

Am continuat să mă rog şi după ce am crescut mai mare. Cu toate că eu credeam că mă rog într-un fel mai matur, temele rugăciunilor mele nu s-au schimbat niciodată, cu adevărat. Mai vorbeam încă cu „puterile care sunt" în numele animalelor din viața mea. Mă rugam atât pentru cele cărora le dădusem drumul înapoi în sălbăticie, cât şi pentru cele rănite, pe care le culegeam din drumurile mele. Mă rugam pentru binecuvântarea vieților lor

şi pentru ca ele să aibă parte de pace, în lumea de dincolo.

Deşi mă rugasem întotdeauna şi pentru oameni, în această perioadă rugăciunile mele pentru alţii depăşiseră sfera figurilor cunoscute. Pe lângă familie, prieteni şi cei dragi, mă rugam deseori pentru oameni pe care nu-i cunoscusem niciodată. Îi cunoşteam doar ca pe nişte chipuri fără nume, care apăreau pe ecranul televizorului alb-negru din sufragerie, sau care mă priveau din paginile revistelor *Look* şi *Life.* Indiferent dacă era vorba de animale sau de oameni, mă rugam pentru viețile lor şi pentru îndreptarea acelor lucruri care le aducea suferință în această lume.

În cele din urmă, sentimentele mele față de rugăciune au început să se schimbe. În special, au început să se schimbe *sentimentele pe care le aveam în timp ce mă rugam.* Simțeam că ceva lipseşte. Cu toate că sacralitatea momentului era reconfortantă într-o anumită măsură, întotdeauna am avut sentimentul că trebuia să fie mai mult decât atât.

Deseori, observam o senzație iritantă, adânc în interiorul meu, un vechi sentiment că rugăciunea pe care tocmai o terminasem era doar începutul a ceva superior. Simțeam că a existat o vreme în care eram mai apropiați de forțele nevăzute ale lumii şi unul față de celălalt. În absența religiei şi a ritualului, am simțit că rugăciunea în sine este cheia apropierii dintre noi. Ştiam că, undeva în ceața memoriei noastre ancestrale, trebuie să existe mai mult decât limbajul fără cuvinte care ne permite să intrăm în comuniune cu forțele lumii noastre şi cu cele dincolo de ea.

La începutul anilor ’90, am avut prima străfulgerare legată de motivul pentru care rugăciunile mele mi se păreau incomplete. Indiciul a apărut pe neaşteptate, într-o zi pe când răsfoiam o copie a unui text antic, pe care mi-o dăduse un prieten. Ceea ce diferența acest document de altele similare, era faptul că traducătorul revenise la limba originală a autorilor, pentru informare - în loc să repete cuvintele altor cărturari, probabil distorsionate odată cu trecerea timpului. Acolo, în nişte traduceri proaspete ale unor manuscrise originale, scrise în

aramaică, se aflau detaliile exacte cu privire la modul în care cele trei componente ale rugăciuni pot fi contopite într-un tot, care da forță vieților noastre.

Textul pe care mi-1 oferise prietenul meu, reprezenta o compilație făcută de un cunoscut specialist în studii antice, Edmond Bordeaux Szekely, nepotul lui Alexandre Szekely, cel care alcătuise prima gramatică a limbii tibetane, cu peste 150 de ani în urmă. Folosind versiunea originală din aramaică a Evangheliilor, traducerile lui Szekely puneau în evidență limbajul bogat al rugăciunilor originale şi al povestirilor şi parabolelor spuse de Iisus şi de discipolii săi. Cu toate că nu am fost surprins, încă mă mai uimesc lămuririle pe care aceste traduceri le oferă, în ceea ce priveşte învățăturile şi ştiința rugăciunii. O privire proaspătă aruncată asupra acestor lucrări, din perspectiva fizicii cuantice, ne dezvăluie subtilități care au fost scăpate din vedere, în traduceri chiar mai recente.

De exemplu, privit prin ochii autorilor textelor scrise în aramaică, felul în care cursul evenimentelor se derulează în viețile noastre, reprezintă o chestiune de perspectivă. Fie că ne raportăm la istoria globală, sau la mântuirea personală, învățații antici ne reamintesc că toate posibilitățile au fost deja create şi sunt deja prezente, în loc *să forțăm evenimentele din viețile noastre, apelând la anumite soluții,* ni se sugerează că este mai bine să *alegem* posibilitatea cu care vrem să ne identificăm şi să trăim ca şi cum ea s-ar fi manifestat deja.

Evident, asta nu înseamnă că ne impunem „voința" noastră asupra altora, sub forma rugăciunii. Mai degrabă, disponibilitatea noastră de a ține seama de toate posibilitățile - fără a o judeca pe nici una dintre ele - ca şi cunoaşterea faptului că am putea atrage sau respinge pe fiecare dintre ele, prin alegerile pe care le facem în viețile noastre, este ceea ce duce la apariția unei diferențe subtile. Alegerea unui rezultat prin rugăciune, nu garantează că acesta se va şi produce,- rugăciunea noastră doar deschide uşa posibilității ca acel rezultat să apară. Întrebarea care se ridică acum este: cum putem să determinăm manifestarea în momentul prezent, a unor rezultate specifice,

prin rugăciune?

Când trei devin unu

Prin scrierile lor, ştim că esenienii credeau că noi intrăm în comuniune cu lumea, prin percepţiile şi simţurile noastre. Fiecare gând, sentiment, emoţie, respiraţie, aliment, mişcare - sau o combinaţie între oricare dintre acestea - era considerat a reprezenta o expresie a rugăciunii. Din perspectiva esenianã, prin simplul fapt că simţim, percepem şi ne exprimăm de-a lungul zilei, ne aflăm tot timpul în rugăciune.

Prin farmecul poetic şi prin puternicele metafore ale timpului lor, textele eseniene ne reamintesc că trupul nostru, inima (sentimentele) şi mintea lucrează împreună, într-un mod aproape identic cu cel în care o fac căruţa, calul şi vizitiul.[4] Deşi privite ca separate, cele trei lucrează mână în mână, pentru a ne asigura experienţa vieţii. În această analogie, căruţa este corpul nostru, iar vizitiul, mintea noastră. Calul reprezintă sentimentele inimii noastre, puterea care duce căruţa şi vizitiul pe drumul vieţii. Noi ne determinăm calitatea vieţii, prin puterea corpului nostru fizic, prin înţelepciunea experienţei inimii şi prin puritatea intenţiilor noastre.

Dacă rugăciunea constituie, de fapt, limbajul pierdut prin care alegem rezultatele şi posibilităţile din viaţă, atunci fiecare moment poate fi privit ca o rugăciune - într-un sens foarte real. În fiecare moment al vieţii, noi gândim, simţim şi avem emoţii, contribuind la ceea ce se întâmplă în lumea noastră. Cheia constă în aceea că, uneori, contribuţia noastră este directă şi intenţionată, pe când alte ori se poate să participăm indirect, fără ca măcar să ştim că am contribuit în vreun fel.

Acest din urmă tip de experienţă poate fi cel mai bine descris de cei care simt că, pur şi simplu, viaţa li „se întâmplă” Oamenii care văd lucrurile astfel au deseori senzaţia că sunt simpli „spectatori” care observă cum viaţa se derulează în jurul lor, a prietenilor, a familiei şi a celor dragi - chiar a pământului însuşi. Sentimentele acestui tip de experienţă merg de la uimirea

şi respectul provocat de naşterea unui copil până la senzaţia de neputinţă declanşată de pierderea tragică de vieţi omeneşti, în timpul unui război sau al unei catastrofe naturale.

Asemenea momente, în care oamenii se simt neputincioşi, sunt ilustrate de exemple cum ar fi cel al miilor de refugiaţi din Kosovo, în 1999, sau omorurile în masă dintr-o şcoală publică.

Texte recent traduse - unele dintre ele vechi de peste două mii de ani - oferă un alt mod de a participa activ, de „a face ceva" în timpul unor asemenea experienţe de viaţă. Recunoscând eficacitatea puterii tăcute a rugăciunii, anticii descriu o formă de rugăciune pe care astăzi o numim *rugăciune activă.* Când cele trei componente ale rugăciunii devin una, noi creăm o punte către limbajul creaţiei. Cu ajutorul acestei punţi putem alege rezultatul unei situaţii date, dintr-o serie întreagă de posibilităţi.

Cu cinci sute de ani înainte de naşterea lui Iisus, maeştrii esenieni ne-au îndemnat să concentrăm puterea elementelor individuale ale rugăciunii - gând, sentiment şi emoţie, experimentate ca mintea, inima şi corpul nostru - pentru obţinerea unui singur rezultat. Cheia pentru obţinerea unei asemenea performanţe ne este oferită de acest pasaj: „Căile sunt şapte prin Grădina Infinitului *şi fiecare trebuie străbătută de corp, minte şi inimă, ca şi când ar fi una."*[5] Această forţă unificată a limbajului ceresc - exprimată prin intermediul corpurilor noastre - este cea care aduce viaţă în rugăciunile noastre şi ne asigură că „oricine va spune acestui munte du-te şi aruncă-te în mare ... că lucrurile spuse de el se vor face întocmai..."[6]

Să ne gândim la efectele rugăciunii, prin intermediul unui simplu model. Acum peste cincizeci de ani, în 1947, Dr. Hans Jenny (pronunţat „Ien-cni")* a elaborat o nouă ştiinţă, menită a explora legătura dintre vibraţie şi formă.[7] Prin studii bine documentate, Dr. Jenny a demonstrat că vibraţia produce forme geometrice. Cu alte cuvinte, prin crearea de vibraţie într-un material pe care-l putem vedea, modelul vibraţiei devine vizibil în acel mediu. Când schimbăm vibraţia, schimbăm şi modelul.

Când revenim la vibrația inițială, modelul inițial reapare. Prin experimente făcute asupra unei întregi game de substanțe, Dr. Jenny a realizat o uluitoare varietate de modele geometrice - de la unele foarte complexe, până la unele foarte simple - în materiale cum ar fi apa, uleiul, pulberea de sulf şi grafitul. Fiecare model a reprezentat, pur şi simplu, forma vizibilă a unei forțe invizibile.

Semnificația acestor teste constă în aceea că Dr. Jenny a dovedit, fără tăgadă, că vibrația creează un model predictibil în substanța asupra căreia este proiectată. *Gândul, sentimentul şi emoția sunt vibrație.* La fel ca vibrațiile din experimentele făcute de Dr. Jenny, vibrațiile gândului, sentimentului şi emoției creează o perturbare în „materialul" asupra căruia sunt proiectate. Numai că, în loc de apă, sulf sau grafit, noi ne proiectăm vibrațiile asupra rafinatei substanțe a conştiinței. Şi fiecare produce un anume efect.

În capitolul 4, am discutat despre ştiința care sugerează că viitorul nostru s-ar putea să existe deja, ca una dintre multele „posibilități" aflate în stare latentă, în supa creației. Pe măsură ce facem zilnic noi alegeri în viețile noastre, trezim noi posibilități şi reglăm fin eventualul rezultat.

Potrivit acestei viziuni, de fiecare dată când *cerem* ceva într-o rugăciune, există o posibilitate în care rugăciunea noastră este *deja împlinită.* Dacă această viziune asupra lumii este corectă, atunci, în garajul-menajerie al copilăriei mele, de exemplu, fiecare cioc zdrobit, membru sfâşiat şi os rupt reprezenta un rezultat posibil pentru acel moment. În acelaşi moment, exista şi un alt rezultat posibil, în care fiecare animal aflat în grija mea era deja vindecat. Fiecare rezultat exista deja. Fiecare posibilitate era reală.

Dr. Hans Jenny (1904-1972). Medic, artist şi savant suedez. N. T

Cheia în a alege un rezultat dintre multe altele posibile ține de capacitatea noastră de a ne simți ca şi când alegerea noastră s-a materializat deja. Dacă ne gândim la definiția dată anterior rugăciunii ca „sentiment" atunci, exprimând acest lucru într-un

alt mod, vă îndemn să descoperiți acea calitate a gândului şi emoției care produce un astfel de sentiment - să trăiți ca şi când dorința v-a fost deja împlinită. Cum am putea beneficia de pe urma efectului gândului şi al emoției, dacă fiecare model se deplasează la întâmplare? Dacă, pe de altă parte, modelele rugăciunii noastre sunt concentrate în aceeaşi direcție, atunci cum poate „materia" creației să nu se conformeze rugăciunii noastre?

Când gândul, sentimentul şi emoția nu sunt aliniate, se poate considera că aceste componente sunt *defazate,* una în raport cu cealaltă. Deşi pot exista scurte porțiuni de suprapunere, modelul este în mare parte neunitar, componentele sale acționând pe direcții diferite, independent de restul modelului. Rezultatul va consta în răspândirea şi risipirea energiei.

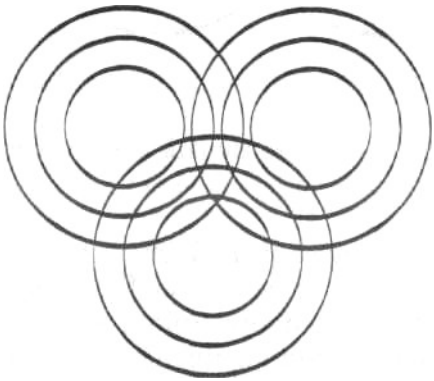

Fig. 1. Gândul, sentimentul şi emoția reprezentate ca modele nealiniate. Dacă nu se ajunge la suprapunerea lor, focalizarea se pierde.

De exemplu, dacă gândul nostru este „îmi aleg partenerul perfect în viață" atunci se eliberează un model energetic care exprimă acest gând. Sentimentul, sau emoția care nu se sincronizează cu gândul nostru, nu aduce forță alegerii noastre

pentru partenerul de viață perfect. Dacă apare o lipsă de aliniere, prin sentimente cum ar fi convingerea că nu merităm un asemenea partener perfect, sau dacă vom avea emoții care exprimă frica, atunci aceste tipare vor împiedica manifestarea alegerii noastre. În această stare de nealiniere, s-ar putea ca, la un moment dat, să ne trezim întrebându-ne de ce afirmațiile şi rugăciunile noastre nu au avut efect. Prin aceste exemple simple, devine clar de ce rugăciunea aduce schimbarea majoră, doar atunci când elementele rugăciunii sunt aliniate şi concentrate în aceeaşi direcție.

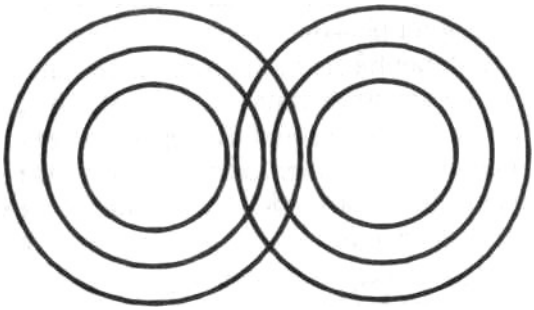

Fig. 2. Când care nu se aliniază la sentiment şi emoție. Această stare poate face ca rugăciunea noastră să fie difuză şi ineficientă.

Fără a folosi cuvântul *rugăciune* şi, cu siguranță, de o manieră mai puțin tehnică, ideea de a unifica gândul, emoția şi sentimentul şi de a trăi după dorința inimii a apărut la începutul secolului al XX-lea, dar a fost exprimată într-un limbaj foarte diferit. Confirmând folosirea celui de-al cincilea mod de rugăciune discutat de noi - cel în care presupunem că dorința ne-a fost deja îndeplinită - lucrările lui Neville susțin următoarele: „Trebuie să vă abandonați mental dorinței voastre, prin iubirea pe care o aveți pentru starea pe care vreți s-o dobândiți şi. astfel, să trăiți în noua stare şi să o uitați complet pe cea veche.”[8] Deşi

eficiente, descrierile lui Neville cu privire la capacitatea noastră de a schimba rezultatele şi de a alege noi posibilități în viețile noastre, se poate să nu fi fost prea bine înțelese de către cei care au trăit la începutul secolului al douăzecilea. Aşa cum se întâmplă cu mulți gânditori ale căror idei sunt înaintea timpului lor, s-a ştiut puțin despre opera lui Neville, până la moartea sa, survenită în 1972.

Înțelegerea unor astfel de principii ne permite să vedem rugăciunea atât ca pe un limbaj, cât şi ca pe o filozofie care face legătura dintre lumea ştiinței şi cea a spiritului. La fel cum alte filozofii sunt exprimate prin anumite cuvinte şi terminologie specializată, rugăciunea are un vocabular propriu reprezentat de limbajul tăcut al sentimentului. Uneori, o idee care pentru noi este cât se poate de logică într-un anume limbaj, poate să nu ne spună nimic atunci când este exprimată într-un alt limbaj, cu care nu suntem familiarizați. Asta nu înseamnă, însă, că acest limbaj nu există.

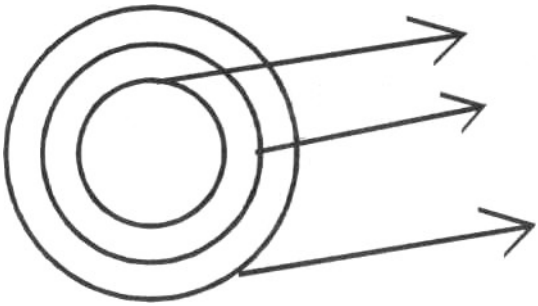

Fig. 3 „...oricine va spune acestui munte, du-te şi... lucrurile spuse de el se vor face întocmai." (Marcu 11:23).

Pentru ca rugăciunea să fie eficientă, cheia o reprezintă unitatea dintre gând, sentiment şi emoție.

Filozofia păcii, de exemplu, poate fi exprimată cu ajutorul unor limbaje foarte diferite, cum ar fi cel al fizicii, al politicii,

sau al rugăciunii. De exemplu, în fizică, starea cea mai completă de pace poate fi descrisă ca absența mişcării dintr-un sistem. Într-un astfel de limbaj, când frecvența, viteza şi lungimea de undă ajung la valoarea zero, sistemul se află în stare de repaus şi avem pace.

În politică, pacea poate fi interpretată ca reprezentând sfârşitul agresiunii, sau absența războiului. Rugăciunile noastre pot fi văzute într-un mod asemănător.

în limbajul rugăciunii, pacea poate fi, de fapt, descrisă sub forma unei ecuații, lucru care apropie rugăciunea de ştiință, mai mult decât ar fi îndrăznit mulți să creadă. Dar, în cazul nostru este vorba despre o ecuație care are drept componente nu numerele şi variabilele, ci logica, sentimentul şi emoția. Luând forma unei ecuații matematice standard – *dacă x* + y = z *atunci* obținem cutare rezultat - ecuația rugăciunii active poate fi după cum urmează:

Dacă
gând = emoție = sentiment,
atunci
lumea noastră reflectă efectul rugăciunii noastre.

În prezența acestei uniuni, forțele tehnicii noastre interioare pot fi concentrate şi aplicate lumii noastre exterioare. Pe măsură ce aliniem componentele rugăciunii, ajungem să ne exprimăm în limbajul tăcut al creației - limbajul care face muntele să se mişte, pune capăt războaielor şi dizolvă tumorile.

Frumusețea rugăciunii constă în faptul că nu este necesar să cunoşti exact cum funcționează, pentru a beneficia de efectele sale miraculoase. În cadrul acestei tehnici universale, nu ni se cere decât să experimentăm, să simțim şi să identificăm ceea ce ne spun sentimentele noastre. Rugăciunile noastre capătă viață, atunci când ne concentrăm asupra *simțirii* dorinței inimii noastre şi nu asupra *gândului* despre realitate, aşa cum o cunoaştem.

Cheia uitată

Ştiam că răspunsul există undeva, în textele care mă înconjurau. Undeva printre cărțile, hârtiile, documentele şi manuscrisele răspândite pe podea, existau cuvinte pe care maeştri străvechi le scriseseră cu mai bine de două mii de ani în urmă, având în minte momente exact ca acesta. Ei ştiau că o generație viitoare va pune aceleaşi întrebări care au fost adresate maeştrilor, în primul mileniu d.Ch. Cu toate că va fi vorba de o lume diferită, întrebările vor fi aceleaşi - întrebări cu privire la relația noastră cu cosmosul, cu Creatorul nostru şi cu aproapele. Mai exact, ei ştiau că cei din viitorul lor vor atinge un punct de dezvoltare, în care realizările epocii lor îi vor obliga să-şi amintească fundamentul naturii umane şi să-şi revendice esența vieții lor. Ştiam că, înăuntrul acestei înțelepciuni milenare, fuseseră lăsate indicii pentru viitor, pentru un moment exact ca acesta.

Era ora două dimineața. Stăteam pe podea de ore întregi, umblând prin textele care mă înconjurau. M-am ridicat şi m-am apropiat de una dintre ferestrele ce dădeau spre miile de acri de salvie din deşert. Peisajul întunecat, lipsit de lumina lunii, nu-mi permitea să disting decât vag silueta muntelui dinspre nord, care se ridica la peste şase sute de metri deasupra văii. Inspirând adânc, am revenit în centrul încăperii cu cinci laturi, cea mai mare cameră a casei.

Uitându-mă la tavan, am reflectat încă o dată asupra misterului grinzilor ce susțineau fiecare perete, care erau îndreptate spre cer şi se întâlneau într-un punct situat sus, în dreptul centrului camerei, în afară de aceste grinzi pătrate din lemn de pin, nu mai existau indicii că acoperişul ar mai fi fost sprijinit şi de altceva. Întotdeauna fusesem uluit de felul în care fiecare grindă, groasă de 20 cm, era ancorată în pereții de pământ, groşi de 70 cm, astfel încât să susțină acoperişul. Structura crea un spațiu absolut sacru. Întotdeauna aveam impresia că sunt în pântecul Pământului, atunci când stăteam în acest „dom” - aşa cum le plăcea unora dintre locuitorii văii să-l numească. Era perfect pentru nopți ca aceasta.

Respirând adânc, am oftat şi mi-am reluat locul de pe

podea, îmi dedicasem câteva săptămâni strângerii laolaltă a unor fragmente de text, în care credeam că voi găsi ceea ce consideram că erau elementele unei ştiinţe pierdute pentru lumea occidentală, cu aproape o mie şapte sute de ani în urmă, Am luat în mână un document pe care-l văzusem de sute de ori până atunci şi am început să-i răsfoiesc, încă o dată, paginile. Deodată, atenţia mi-a fost atrasă de o înşiruire de cuvinte, peste care îmi aruncasem în grabă ochii, cu doar câteva secunde mai devreme. Ceva anume din acea grupare anume, un tipar format de cuvinte, mi-a trezit interesul. Probabil că mai văzusem aceleaşi cuvinte de multe ori. De data aceasta, însă, ele arătau diferit - şi m-am trezit cercetând cu mare atenţie cartea, în căutarea unor cuvinte familiare.

Undeva, în josul paginii, le-am descoperit. Textul pe care-l răsfoiam era o traducere în limba engleză, dintr-o limbă străveche din Orientul Mijlociu. Aici am văzut singura cheie pe care o căutam: cuvântul *pace*. „Atunci, cum putem să aducem *pace* fraţilor noştri ... pentru că am dori ca toţi Fiii Omului să aibă parte de binecuvântările îngerului păcii?”[9]

Textul din mâinile mele repeta o întrebare pusă acum două mii de ani, o întrebare pe care o auzim astăzi deseori, în adunările publice. Cum îi putem hrăni pe cei flămânzi, cum îi putem adăposti pe cei fără adăpost, cum îi putem vindeca pe cei bolnavi şi cum putem pune capăt războaielor şi suferinţelor noastre? Deşi ajutoarele umanitare, soluţiile militare şi fragilele tratate se pot adresa expresiei exterioare a suferinţei la nivel fizic - şi este important ca ele să continue s-o facă - cheia pentru o schimbare de durată constă în modificarea gândirii ce permite ca aceste forme de suferinţă să continue. Poate că, pentru a răspunde la aceleaşi întrebări pe care cercetătorii moderni le pun astăzi, vizionarii şi scribii din trecut ne-au lăsat cunoştinţele lor, explicându-ne cum să folosim puterea rugăciunii, pentru a face faţă provocărilor societăţii.

Practicile religioase şi spirituale din timpul nostru ne-au cerut să întreţesem firele rugăciunii, în pânza vieţilor noastre. De puţine ori, însă, ni s-a arătat şi cum s-o facem. Educaţia, bine

intenționată de altfel, care ni se oferă astăzi este, în cel mai bun caz, vagă, inexactă si confuză.

În texte ce reflectă o înțelepciune care își are originile într-un moment anterior istoriei, ni se arată punctele subtile ale acestei tehnici puternice, pierdută cu mult timp în urmă. După identificarea elementelor gând, sentiment şi emoție, esenienii ne arată practic, cum să contopim aceste trei elemente, pentru o aplicare concentrată a lor! Ei fac aceasta prin identificarea unui numitor comun, care leagă sfârşitul suferinței de alinierea elementelor rugăciunii. Acest fir poate fi cel mai bine descris de către maeştrii rugăciunii, prin propriile lor cuvinte:

Mai întâi trebuie ca Fiul Omului să caute pacea *în* trupul *său: pentru că trupul său este precum un lac de munte care reflectă lumina soarelui, atunci când este liniştit şi limpede. Când este plin de noroi şi de pietre, el nu reflectă nimic.*

Apoi, Fiul Omului trebuie să caute pacea *în propriile sale* gânduri... *Nu există putere mai mare în Cer şi pe Pământ, decât gândul Fiului Omului. Deşi nevăzut de ochii trupului, fiecare gând are o forță mare, atât de mare încât poate face şi cerurile să se clatine.*

Pe urmă, Fiul Omului trebuie să caute pacea *în propriile sale* sentimente. *Îl chemăm pe îngerul Iubirii să pătrundă în sentimentele noastre, pentru ca ele să fie purificate. Şi tot ceea ce înainte a însemnat nerăbdare si discordie, se va transforma în armonie şi pace.*[10]

Acestea erau cuvintele! Acestea erau indiciile pe care esenienii le lăsaseră pentru generațiile viitoare. Ei nu numai că ne-au împărtăşit posibilitățile pe care rugăciunea le poate aduce în viețile noastre, dar au deschis uşa către nişte posibilități de rugăciune pe care știința vestică de astăzi le etichetează drept „miracole". Ştiind că noi vom ajunge într-un punct al evoluției în care ni se va cere să redefinim rolul tehnologiei în lumea noastră, ei ne-au lăsat cheia către afirmarea vieții, în chiar știința şi misterul vieții însăşi. Secretul lor este străvechiul cod al păcii.

Subtilă şi, poate, înşelător de simplă, puterea modului nostru pierdut de rugăciune se regăseşte în pace!

Am întors paginile cu emoție, căutând şi alte confirmări - un indiciu ascuns care să descrie rolul pe care pacea îl poate juca în ziua de azi. Aşteptările mi-au fost depăşite,- cuvintele aproape că mi-au sărit în față, din mijlocul paginii următoare. „Căutați îngerul *păcii* în tot ce este viu, în tot ceea ce faceți, în fiecare cuvânt pe care-l rostiți. Pentru că *pacea* este cheia întregii cunoaşteri, a tuturor misterelor, a întregii vieții."[11]

În tradiția timpului lor, cuvântul esenian pentru „înger" putea fi tradus în mai multe feluri, inclusiv prin „puterile sau forțele care sunt" ținând cont de aceasta, cuvintele *putere* sau *forță* pot înlocui cuvântul *înger,* pentru cei care consideră că îngerii reprezintă un termen religios sau creştin. În mod cert, tehnica oferită prin darul rugăciunii transcende orice orientare laică sau religioasă. Esenienii par să descrie o tehnică universală, care, în unele cazuri, are o vechime mai mare de două mii cinci sute de ani. Pacea îşi făcea simțită prezența în toate aspectele vieții lor, astfel încât până şi momentele în care se salutau, sau îşi luau rămas-bun, erau privite de esenieni ca o ocazie de a afirma puterea păcii în lumea lor. Ultimele cuvinte rostite de membrii frăților eseniene, la despărțire, erau: „Pacea fie cu tine".

Acum aveam toate elementele. Prin aceste cuvinte, în limbajul timpului lor, esenienii ne-au oferit accesul la o tehnică sofisticată, deseori ignorată astăzi în occident. Depăşind ca performanțe microcircuitele şi cipurile din industria electronică modernă, tehnica rugăciunii se bazează pe componente care sunt atât de sofisticate, încât nu am ajuns încă să le copiem, pentru a le folosi în maşinăriile noastre. Aceste componente sunt logica şi emoția, acționate de sistemul de operare al păcii!

În timp ce notam paginile, pentru a reveni ulterior la ele, mi-am dat seama că eram aproape amețit de emoție. Trebuia să împărtăşesc cuiva rezultatele obținute de mine, în acea seară. Uitându-mă la micul ceas din partea cealaltă a camerei, nu mi-a venit să cred ce vedeam. Era aproape patru dimineața - cu siguranță, prea devreme pentru a suna pe cineva. Luându-mi jacheta matlasată, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă. Soția

mea dormea în casa noastră, o clădire rustică aflată la vreo sută de metri de birou.

Când am deschis uşa ca să ies afară, am simțit în spatele meu o pală de căldură dinspre soba cu lemne, care s-a pierdut apoi în aerul înghețat al nopții. Termometrul de lângă casă indica aproape douăzeci de grade sub zero, tipic pentru acest moment al anului. Odată cu primele raze ale soarelui deşertului, temperatura creştea, într-o oră sau două, cu şaizeci de grade, creând o amiază agreabilă. Am închis uşa în urma mea şi am început să păşesc pe pietrişul care forma aleea dintre clădiri. Deodată, m-am oprit, doar pentru o clipă. A fost un moment cu semnificații adânci.

În afară de respirația mea, care răspândea aburi, nu se auzea nici un zgomot. Era o linişte absolută. Vântul nu bătea deloc. Cele câteva frunze care nu căzuseră din măslinii ruseşti de lângă mine, erau chircite şi maronii. O singură bătaie de vânt şi ele ar fi foşnit, - un sunet specific toamnei. Erau tăcute. Am privit cerul nopții lipsit de nori, exact prin marginea Căii Lactee. O văzusem de sute de ori până atunci. În noaptea aceasta, totul părea diferit. Strămoşii ne arătaseră cum să ajungem la aceste stele şi cum să trecem de ele, prin ştiința interioară a rugăciunii. Raza de acțiune a rugăciunilor noastre, ne-au reamintit ei, este oglindită de credința noastră în ceea ce putem face. În acel moment de linişte, totul a căpătat sens.

Am luat-o la fugă pe aleea ce mă despărțea de căsuța în care dormea soția mea. Emoționat, m-am aşezat pe marginea patului şi am început să-î împărtăşesc descoperirile mele. Când a deschis un ochi, pentru a-mi semnala că mă aude, am făcut o pauză scurtă. Mi-a zâmbit cald şi încurajator. Cu o voce înceată, m-a întrebat: „Putem face asta dimineață?”

„Desigur” am zis, puțin jenat de entuziasmul meu.

„Bine” spuse ea. „Pare a fi ceva important. Aş vrea să fiu trează, ca să pot auzi ce ai descoperit”.

Cu toate că eram surprins de intensitatea entuziasmului meu, răspunsul soției mele nu m-a dezamăgit. Poate că era timpul ca să dorm şi eu. La urma urmei, aceste texte îşi

păstraseră secretele vreme de două mii de ani. Mai puteau aştepta încă puține ore, până la răsăritul soarelui.

Cunoaştere, înțelepciune şi pace

Eu văd o distincție subtilă între calitățile cunoaşterii şi cele ale înțelepciunii. Cunoaşterea poate fi considerată ca acel element din experiența noastră care se ocupă cu informația. Toate datele, statisticile şi modelele comportamentale din^ trecutul sau prezentul nostru pot fi trecute la capitolul cunoaştere. Înțelepciunea, însă, reprezintă modul în care *trăim* cunoaşterea pe care o avem. Cunoaşterea poate fi predată şi transmisă din generație în generație, sub formă de texte sau tradiții. Experiența înțelepciunii trebuie trăită de fiecare individ, din fiecare generație, pentru a cunoaşte consecințele experienței directe.

Exista o temă care se regăsea în fiecare dintre fragmentele de cunoaştere eseniană pe care le găsisem în seara anterioară. Numitorul comun era vechea cheie a păcii. Am privit poeziile, analogiile şi parabolele din aceste texte vechi de 2.500 ani, aşa cum aş privi informațiile dintr-un manual de instrucțiuni, de astăzi. Codul esenian al păcii se bazează pe calități familiare, pe care noi deja le experimentăm în viață: logică şi emoție. În felul lor, esenienii ne-au lăsat cunoştințele lor de pace, reamintindu-ne două lucruri, în primul rând, ni se arată importanța păcii la nivel de creație. În al doilea rând, ni se arată cum, prin aplicarea păcii în lumea noastră interioară, putem crea pace în lumea exterioară.

Învățații comunităților din Qumran ne-au reamintit de potențialul pe care rugăciunea îl poate aduce în viețile noastre. Prin descrierea componentelor rugăciunii, ni se oferă ecuația cu ajutorul căreia putem deplasa energia electrică prin membranele pereților celulari, generând tipare complexe în substanța conştiinței umane şi creând procese chimice specifice, în laboratoarele corpurilor noastre. În prezența unei astfel de forțe, este oare posibil ca imaginea cu „mutarea muntelui" să reprezinte o descriere literală a marii puteri care rezidă în noi,

sub forma unui potențial maxim, încă neexploatat? Dată fiind confirmarea de către ştiință a efectelor rugăciunii, trebuie să admitem posibilitatea existenței unei astfel de puteri în viețile noastre.

în pofida tuturor distorsiunilor din traducerile după textele sacre, ultima cheie de înțelegere a tehnicii rugăciunii este un element care s-a strecurat printre edictele Consiliului de la Niceea şi a ajuns până la noi, cei de azi. Deşi cuvintele au fost oarecum interpretate, ne-a rămas suficient din intenția inițială, pentru a aduce o nouă perspectivă în viețile noastre. Părți din această cheie există astăzi în textele noastre biblice şi, de asemenea, în manuscrise eseniene cu sute de ani mai vechi decât Biblia. Aceste pasaje comune alimentează convingerea că cele două documente izvorăsc dintr-o origine comună.

În unele dintre învățături, codul pierdut este cunoscut ca Marea Poruncă. *Evanghelia după Marcu,* capitolul 12, versetul 30, rezolvă acest ultim mister al contopirii elementelor rugăciunii într-un tot. Pentru a crea această putere, suntem îndemnați să iubim într-un anume mod. „îl vei iubi pe Dumnezeul tău cu toată *inima,* cu tot *sufletul,* cu toată *mintea,* cu toată *puterea ta.* Poate că pentru înțelegerea acestui misterios pasaj cheia o reprezintă viziunea esenian asupra relației noastre cu Creatorul. Din perspectiva esenienilor, noi suntem una cu Tatăl Ceresc. „Lângă râu se află sfântul Pom al Vieții. Acolo locuieşte Tatăl Meu, si casa Mea se află în El. *Tatăl Ceresc şi cu Mine Una suntem.”*[12]

În fiecare persoană din această lume există scânteia divină a creației şi a Creatorului nostru. Prin urmare, această înțelegere devine cea mai mare provocare în ceea priveşte descifrarea misterului ce ne învăluie. Pentru a ne concentra rugăciunea, noi trebuie să iubim principiul creator al vieții însăşi - pe Creator - cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea şi puterea. *Asta, deoarece noi suntem Una cu Tatăl Ceresc şi, dacă facem astfel, ne iubim pe noi înşine.* Prin aceste patru elemente specifice, ni se reaminteşte cum trebuie să onorăm iubirea la care esenienii se referă ca la „sursa tuturor lucrurilor”.

Cheia constă în aceea că, numai în prezența acestui mod de iubire, poate fi dobândită acea calitate a păcii care să răsplătească lucrarea rugăciunii noastre. Cuvintele au fost oferite mai înainte. Dar ce înseamnă ele, exact? Ce înseamnă să iubeşti în felul acesta? Cum putem noi iubi cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea şi cu toată puterea?

Codul pierdut al esenienilor ne reaminteşte modul în care poate fi obținută această pace. Prin corp, inimă şi minte, noi experimentăm gândurile, sentimentele şi emoțiile. Dacă în ceea ce priveşte percepțiile noastre simțim că le putem controla doar într-o mică măsură, putem alege calitatea experienței noastre, prin legătura cu percepțiile noastre.

Ultima parte din codul nostru, bazată pe logică şi pe emoție, este poate cheia finală în încercarea noastră de a ne unifica rugăciunile. *„Cunoaşte* această pace cu mintea ta, *doreşte* această pace cu inima ta, *împlineşte* această pace cu trupul tău."[13]

Prin logica minții noastre, noi trebuie să simțim că pacea este reală. Trebuie să ne-o dovedim nouă înşine, să demonstrăm viabilitatea păcii în viețile şi în lumea noastră. Prin puterea inimilor noastre, noi trebuie, apoi, să dorim pacea în tot ceea ce experimentăm. Pacea deja există în lumea noastră. Ni se adresează provocarea de a o căuta, de a o afla chiar şi în locurile ce par a fi lipsite de pace. Prin trupurile noastre, ne exprimăm mințile şi inimile. Noi alegem acțiunile pe care vrem să le oferim acestei lumi.

Acest pasaj ne reaminteşte că trebuie să oglindim în exterior, alegerile pe care le-am făcut deja în interior.

În felul acesta, esenienii ne-au provocat în a adopta un anumit cod de conduită. Chiar dacă alții pot alege să acționeze într-un fel care neagă viața lor şi a celorlalți, dacă ne vom conforma acestor cuvinte, vom putea să ne menținem la un standard superior. Suntem îndemnați să creăm pacea la nivelul fiecăruia dintre aceste elemente - pentru a ajunge la iubirea care unifică acțiunile noastre.

Secretele rugăciunii şi ale vindecării

Putem considera tradiţiile protocreştine ale vechilor esenieni drept unele dintre cele mai puţin deformate înregistrări privind tehnicile noastre uitate. Poate că cea mai elocventă dovadă în acest sens o constituie modelul esenian de rugăciune şi vindecare, a cărui aplicare pare a începe exact acolo unde terapiile moderne se termină. Principiul fundamental al vindecării la esenieni este că *suntem deja vindecaţi. Î*n fiecare moment al vieţii noastre din această lume facem alegeri care fie afirmă, fie neagă, viaţa care există deja în corpurile noastre.

Maeştrii esenieni priveau diferitele forme de boală mai degrabă ca pe nişte iluzii puternice, ce îşi au rădăcina în alegerile şi acţiunile individuale, decât să caute „cauzele" externe. Ei credeau că noi ne determinăm reacţia la condiţiile lumii noastre - uneori în mod conştient, alteori nu. Din scrierile lor sacre, ştim că filozofia eseniană privea esenţa sufletelor noastre ca pe o expresie divină a Creatorului, neatinsă şi neîntinată de experienţele vieţii. Sufletele noastre sunt deja vindecate şi ele încearcă să exprime această stare prin intermediul corpurilor. Acceptând vindecarea noastră cu ajutorul credinţelor şi a capacităţii noastre de a ierta, vindecarea este oglindită de exprimarea sufletelor noastre în această lume, respectiv de corpurile noastre.

Această perspectivă ne îndeamnă să privim stările traversate de organismele noastre ca fiind nişte indicatori ai calităţii alegerilor noastre. Dacă am putea face un scurt rezumat al multelor proverbe, parabole, învăţături şi maxime, am descoperi că acest mod de gândire sugerează că noi afirmăm sau negăm viaţa din corpurile noastre, prin calitatea a patru supoziţii sau principii. Fiecare părere contribuie la starea noastră generală de sănătate şi vitalitate. Fiecare mărturiseşte legătura dintre spirit, materie şi viaţă. Astăzi, prin intermediul limbajului secolului al douăzecilea, putem privi aceste principii ca pe nişte posibile modele, care aduc lumină asupra alegerilor pe care le facem zilnic - asupra naturii lor, a motivelor pentru care le facem şi a

rezultatelor la care pot duce ele.

În paginile următoare, fiecare principiu este prezentat într-un mod concis - în câteva cuvinte, sau într-o singură propoziție. Ele sunt urmate de câte o explicație, sub forma unui exemplu sau a unei simple descrieri. După aceea, examinăm implicațiile şi consecințele principiului, concentrându-ne asupra motivului pentru care este el important. În cele din urmă, ni se arată cum să aplicăm un anumit principiu în viețile noastre.

PRINCIPIUL 1.
SUNTEM DEJA VINDECAȚI

Explicație

Cheia pentru înțelegerea acestui principiu este aceeaşi cu cea care ne permite să alegem noi rezultate pentru situațiile existente. Cunoaşterea faptului că suntem deja vindecați se naşte din perspectiva noastră, conform căreia lumea reprezintă o multitudine de posibile rezultate, ca şi din capacitatea noastră de a alege rezultatul dorit. Această credință include, în mod implicit, şi recunoaşterea rolului activ jucat de noi în creație, ca forță ce poate produce manifestarea a noi rezultate şi eliminarea celor care nu ne mai sunt de folos. Corpul nostru este mecanismul de feedback, care oglindeşte calitatea alegerilor pe care le facem prin gând, sentiment, emoție, respirație, aliment, mişcare şi prin modul în care respectăm viața.

În exemplul cu tumoarea care dispare (capitolul 4), în loc să fie vorba de impunerea voinței pentru vindecarea cancerului, terapeuții au ales să simtă şi să gândească din poziția unui rezultat în care tumoarea nu fusese niciodată prezentă. Procedând astfel, ei au atras acest nou rezultat, acel strat al posibilității cuantice care oglindea credințele lor din acel moment.

În două minute şi patruzeci de secunde, noua credință a înlocuit vechea credință. Anticii cunoşteau puterea unei asemenea tehnici, ca un mod de rugăciune de natură a

transcende orice principiu religios, mistic sau ştiinţific.

Implicaţii

Ca să acceptăm principiul potrivit căruia suntem deja vindecaţi, suntem îndemnaţi să acceptăm că există mai multe rezultate posibile pentru o situaţie dată. Actul de a face noi alegeri în vieţile noastre reprezintă tehnica ce ne permite să selectăm noi posibilităţi. Din punctul de vedere care defineşte rugăciunea ca pe o calitate a sentimentului, rugăciunea devine de asemenea limbajul prin care ne acordăm cu alegerile în favoarea vieţii, a sănătăţii şi a bunelor relaţii cu ceilalţi.

Principiul conform căruia noi suntem deja vindecaţi, ne aminteşte că, de fiecare dată când *cerem* să fim vindecaţi în una din variante, există posibilitatea ca rugăciunea noastră să fi fost deja împlinită într-o altă alternativă, ţinând cont de acest lucru, de fiecare dată când ni se pune un diagnostic ce indică o afecţiune sau o boală de natură a ne primejdui viaţa, trebuie să fim conştienţi de faptul că ni se arată doar unul dintre multiplele rezultate posibile pentru acel moment.

Diagnosticarea unei boli nu este, în mod necesar, corectă sau incorectă. Dacă nu se acceptă şi alte posibilităţi, atunci este pur şi simplu incompletă. În acelaşi moment, trebuie cu siguranţă să existe şi un alt rezultat, care nu implică pierderea sănătăţii, afecţiunea, boala. Fiecare posibilitate există deja. Fiecare rezultat este real. Conform acestui principiu, diferenţa între rezultate este o chestiune de perspectivă personală.

Aplicaţie

în fiecare moment, facem alegeri care afirmă sau neagă viaţa din trupurile noastre. În mod conştient sau inconştient, noi alegem calitatea a şase parametri: gând, sentiment, emoţie, respiraţie, hrană şi mişcare. În cazul acestor parametri, trebuie să ne întrebăm dacă suntem capabili să ne oferim cea mai înaltă calitate a fiecăruia dintre ei. În eventualitatea în care

descoperim, în corpul nostru, stări pe care vrem să le schimbăm, calitatea sănătății noastre este semnalul care ne avertizează că trebuie să vedem ce se întâmplă cu unul sau mai mulți dintre aceşti parametri - dacă nu cu toți. Aplicând modul nostru pierdut de rugăciune, principiului potrivit căruia suntem deja vindecați, rugăciunea noastră capătă rolul de a clarifica starea, sau stările, pe care alegem să o/le înfățişăm lumii - şi nu o cerere adresată lui Dumnezeu, pentru ca El să schimbe, eventual, situația actuală. Prin faptul de a simți şi de a trăi cu cunoaşterea că noile noastre stări, sau situații, sunt deja prezente, ne acordăm la rezultatul corespunzător noii noastre alegeri.

PRINCIPIUL 2.
NU EXISTĂ DECÂT UNUL DINTRE NOI AICI

Explicație

Cifrele recensământului global indică faptul că, la ora actuală, pe Pământ există aproximativ 6 miliarde de oameni. Acest principiu ne reaminteşte că fiecare persoană este o expresie unică, individualizată, a unei singure conştiente, unificate. În cadrul acestei uniuni, alegerile şi acțiunile fiecărei persoane le afectează pe toate celelalte, într-o măsură sau alta.

Implicații

Implicațiile acestui principiu sunt vaste şi, în acelaşi timp, extraordinar de relevante. În cel mai larg sens al său, rolul nostru în cadrul conştientei unificate se traduce prin aceea că nu pot exista acțiuni izolate, de tip „noi" şi „ei" Nu mai putem privi situațiile din lume ca reprezentând „problemele lor" şi „problemele noastre" într-un câmp de conştiință unificat, fiecare alegere pe care o facem şi fiecare act pe care-l întreprindem, în fiecare moment al fiecărei zile, afectează clar fiecare persoană din lumea aceasta.

Unele acțiuni produc efecte mai mari, altele, mai mici.

Dar, în orice caz, există un efect.

De fiecare dată când alegem un nou mod de a înfrunta provocările vieții, soluția noastră contribuie la diversificarea voinței umane care ne asigură supraviețuirea. Pe măsură ce unii dintre noi găsesc o nouă soluție creativă la una dintre provocările vieții, aparent nesemnificativă, noi devenim o punte vie pentru următoarea persoană care se confruntă cu aceeaşi încercare - şi apoi pentru alta şi tot aşa. De fiecare dată când unul dintre noi se confruntă cu o situație cu care alții s-au confruntat în trecut, avem mai multe opțiuni din care putem alege - opțiuni ce provin din răspunsurile noastre colective. Trebuie însă să spunem că sunt relativ puțini aceia care pot crea posibilități ce devin alegeri pentru întreg.

Această lume a conştientei unificate este influențată de consecințele acțiunilor noastre. De fiecare dată când îi rănim pe alții, prin cuvintele sau acțiunile noastre, de fapt ne rănim pe noi înşine. De fiecare dată când luăm viața altuia, luăm şi o parte din viața noastră. Chiar şi numai gândurile care ne permit să-i rănim pe alții, ne limitează capacitatea de a exprima voința creației prin noi înşine. În acelaşi timp, de fiecare dată când iubim o altă ființă, ne iubim pe noi înşine. De fiecare dată când ne facem timp pentru altul, când ne străduim să înțelegem o altă ființă, când ne punem la dispoziția altuia, facem toate aceste lucruri pentru noi înşine.

Atunci când dezaprobăm acțiunile, alegerile sau convingerile altora, noi descoperim, prin intermediul lor, porțiuni din noi înşine care cer o vindecare mai completă.

Aplicație

Dacă vedem că alții întreprind acțiuni pe care noi le putem considera negative, trebuie să recunoaştem rolul jucat de aceştia în cadrul uniunii, ca partea din noi care a ales o cale diferită. Nu ni se cere să iertăm sau să aprobăm acțiunile celuilalt, ci să binecuvântăm acțiunea ca pe o posibilitate şi să mergem mai departe pe calea aleasă de noi.

Cheia către unimea noastră este capacitatea pe care o avem de a transforma lumea în care trăim. Puterea unimii noastre este ceea ce face ca relativ puțini oameni să poată afecta calitatea vieții unei populații întregi.

PRINCIPIUL 3.
SUNTEM ÎN REZONANȚĂ –
„ACORDAȚI" LA LUMEA NOASTRĂ.

Explicație

Suntem parte a tot ceea ce percepem. Întrucât reprezentăm grupări de atomi, molecule şi compuşi, noi suntem făcuți din exact aceleaşi elemente din care este făcută lumea noastră - nici mai mult, nici mai puțin. Fundament al multor credințe străvechi şi indigene, acest principiu ne îndeamnă să ne amintim că, legați prin fire nevăzute şi corzi a căror lungime nu poate fi măsurată, noi suntem parte din fiecare expresie a vieții. Într-o lume în care totul se află într-o asemenea rezonanță, fiecare piatră, copac, munte, râu şi ocean este parte din noi. Orice se întâmplă cu lucrurile din această lume, este resimțit de corpurile noastre.

Ceea ce ne înconjoară în viețile noastre zilnice, oglindeşte calitatea alegerilor pe care le-am făcut în viață. Fără excepție, casele, maşinile, animalele de casă şi Pământul oglindesc, în fiecare clipă, calitatea, implicațiile şi consecințele alegerilor noastre de viață.

Implicații

Pe măsură ce învățăm să recunoaştem ceea ce ne spun situațiile din lumea exterioară, ni se arată posibilități prin care putem schimba lumea noastră, prin schimbările făcute în viața noastră. Cercetătorii au consemnat modificări ale Pământului, care sunt în directă legătură cu schimbările din conştiința umană. De la furie şi până la cel mai înalt sentiment de

compasiune, senzorii plasați în pământul din jurul unei persoane care are aceste sentimente, au detectat modificarea frecvenței biologice.

Care este efectul exterior creat de un număr mare de oameni - poate de comunități întregi, sau orașe - care împărtășesc aceeași emoție, de furie sau de compasiune? Este oare posibil ca vindecarea emoțiilor în mica lume a corpurilor noastre, să aibă efecte asupra lumii din jurul nostru, asupra unor lucruri precum modelele meteorologice, sau activitatea seismică a scoarței terestre?

Aplicație

În fiecare moment al vieții, noi ne aflăm în relație cu elementele lumii noastre. Prieteniile noastre, relațiile noastre de dragoste, casele, mașinile și circumstanțele vieții ne oferă o perspectivă clară asupra sistemelor noastre de credință, asupra modului nostru de a judeca și asupra intențiilor pe care le avem. Pe măsură ce ne schimbăm convingerile și descoperim noi moduri de a ne exprima pe noi înșine, acest principiu susține că lumea din jurul nostru oglindește alegerile noastre. Sistemele tensionate se calmează în prezența păcii din noi. Alegerile noastre interioare, care afirmă viața, creează în lumea în care trăim condiții ce oglindesc aceste alegeri. Poate că așa se poate explica străvechea sugestie care ne spune că, dacă dorim să ne vindecăm lumea, trebuie să începem prin a deveni noi înșine condițiile pentru vindecarea propriilor noastre persoane.

PRINCIPIUL 4.
TEHNICA RUGĂCIUNII PERMITE ACCESUL DIRECT LA CORPURILE NOASTRE, LA SEMENUL NOSTRU ȘI LA FORȚELE CREATOARE ALE ACESTEI LUMI

Explicație

Prin intermediul tehnicii noastre interioare de rugăciune, intrăm în comuniune cu forțele nevăzute ale lumii noastre. Am avut din totdeauna capacitatea de a accesa şi de a folosi aceste forțe, pentru a determina calitatea vieții şi a lumii noastre.

Implicații

Experiențele din lumea noastră exterioară reflectă alegerile pe care le-am făcut în fiecare moment, cu fiecare respirație. Uneori suntem conştienți de alegerile noastre, alteori nu. Cercetări recente au demonstrat că emoțiile şi sentimentele noastre ne influențează direct ADN-ul.[14] Studii suplimentare sugerează acum că ADN-ul nostru influențează şi felul în care se comportă atomii şi moleculele din lumea exterioară nouă![15]

Am asistat la reacția țesutului uman la calități specifice ale sentimentului - ca în „vindecarea" în câteva clipe, a unor leziuni şi tumori. Legătura a fost demonstrată, deşi implicațiile depăşesc cadrul ştiinței moderne.

Alegerea noastră de a recunoaşte această legătură este una profund personală, prin care suntem invitați încă o dată „să gândim cu gândurile unui înger şi să facem ceea ce fac îngerii."[16]

Aplicație

S-ar putea ca rugăciunea să fie singura forță uriaşă din creație. În mod individual, ne este dăruit limbajul tăcut care ne permite să participăm la alegerea rezultatelor evenimentelor şi provocărilor din viețile noastre. Rugăciunea colectivă reprezintă şansa noastră de a crea, împreună, viitorul acestei lumi.

Tradiții străvechi şi oameni de ştiință moderni sugerează că rugăciunea este acea tehnică sofisticată care ne permite să recunoaştem posibilitățile rezultatelor viitoare şi să alegem care rezultat dorim să-l trăim. Devenind chiar situația pe care alegem s-o experimentăm în lume, atragem rezultatul care reflectă alegerea noastră. Procedând astfel, războaiele, bolile şi suferințele nu se mai „întâmplă" pur şi simplu,- mai degrabă, ni

se arată mecanismul prin care se produc. În acelaşi timp, ni se oferă puterea de a alege din nou.

Cât de ironic este că tocmai descoperirile aparţinând tehnologiei din secolul al XX-lea, care sunt, în general, produse ale aplicaţiilor defensive şi militare, ne-au condus la această puternică şi, totuşi, simplă ştiinţă a rugăciunii. Acum fundamentul există.

Datele au fost verificate şi experimentele au fost făcute. Am dovedit, cel puţin în anumite condiţii, că gândul şi emoţia produc sentimentul şi că sentimentul produce tiparele vibratorii care acţionează asupra lumii noastre. Pe măsură ce schimbăm calitatea sentimentelor noastre, noi schimbăm tiparul de vibraţie, modificând astfel tiparele lumii exterioare.

Întrebarea care se pune în această clipă, este cum şi în ce măsură, tiparele noastre afective influenţează lumea din jurul nostru? Dacă putem descoperi o legătură între forţa invizibilă a sentimentului uman şi efectul sentimentelor noastre asupra lumii din jurul nostru, atunci vom fi parcurs întregul cerc. O asemenea legătură ar da o nouă credibilitate vechilor tradiţii, ca şi capacităţilor misticilor şi yoghinilor despre care s-a vorbit de-a lungul anilor. Poate că opera lui Vladimir Poponin oferă unele dintre primele dovezi care să confirme legătura directă dintre materie şi ADN-ul uman.

Mutarea munţilor din loc: efectul fantomă al ADN-ului

La începutul anilor 90, Academia Rusă de Ştiinţe de la Moscova anunţa descoperirea unei relaţii surprinzătoare între ADN şi calităţile luminii, măsurate în fotoni.^ într-un raport în care se detaliau aceste prime studii, Dr. Vladimir Poponin* a descris o serie de experimente care sugerează că ADN-ul uman afectează în mod direct lumea fizică, printr-un câmp energetic necunoscut până acum şi care face legătura între acestea. Expert de renume în domeniul biologiei cuantice, Dr. Poponin se afla într-un schimb de experienţă la un institut de cercetare din America când a fost întreprinsă această serie de experimente.

Experimentele au început prin măsurarea tiparelor de lumină în vid, într-un mediu controlat. După ce, dintr-o cameră special aleasă, a fost îndepărtat tot aerul, tiparele luminii şi distanţele dintre particulele luminoase s-au repartizat într-un mod aleatoriu în cameră, aşa cum era de aşteptat. Aceste tipare ale luminii au fost verificate şi înregistrate de două ori, pentru a fi folosite ca sistem de referinţă pentru următoarea parte a experimentului.

Prima surpriză a apărut atunci când nişte mostre fizice de ADN au fost introduse în cameră. În prezenţa materialului genetic, spaţiile şi tiparele particulelor de lumină s-au modificat.

Spre deosebire de tiparul dispersat observat anterior, acum particulele de lumină au început să se distribuie într-o nouă formă, asemănătoare crestelor şi scobiturilor unui val mic. ADN-ul influenţa în mod evident fotonii, ca şi când le-ar fi dat forma regulată a unui val, prin intermediul unei forţe invizibile.

* Dr. Poponin este fizician specializat în fizica cuantică, recunoscut în toată lumea ca expert de frunte în biologia cuantică, inclusiv în dinamica nonlineară a AND-ului şi în interacţiunea câmpurilor electromagnetice slabe, cu sistemele biologice. N. T

Următoarea surpriză a cercetătorilor a fost atunci când aceştia au scos mostrele de ADN din cameră. Deşi erau convinşi că particulele de lumină se vor întoarce la starea lor iniţială de distribuţie neuniformă, s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. Tiparele erau foarte diferite faţă de cele observate înainte a fi introdusă proba de ADN. Cu propriile sale cuvinte, Poponin a spus despre lumină că se comportă „surprinzător şi altfel decât s-ar fi bănuit” După ce instrumentele au fost reverificate şi după ce s-au refăcut experimentele, cercetătorii au trebuit să găsească o explicaţie pentru fenomenul la care asistaseră. În absenţa ADN-ului, ce anume influenţa particulele de lumină? Lăsase ADN-ul ceva în urma lui, o forţă reziduală de vreun fel, care s-a manifestat încă multă vreme după ce materialul biologic fusese îndepărtat?

Poponin scrie că el şi ceilalţi cercetători au fost „obligaţi

să accepte ipoteza de lucru, potrivit căreia este formată o nouă structură de câmp (energetic)...” Pentru a se sublinia faptul că efectul s-a datorat moleculei fizice de ADN, noul fenomen a fost numit „efectul fantomă al ADN-ului” „Noua structură de câmp” a lui Poponin pare surprinzător de similară cu „matricea” forței lui Max Planck şi cu efectele sugerate de tradițiile străvechi.

Această serie de experimente este importantă, întrucât demonstrează în mod clar - poate pentru prima oară în condiții de laborator - că există o relație care oferă o şi^ mai mare credibilitate efectului rugăciunii în lumea noastră fizică. În acest caz, ADN-ul a reprezentat, mai mult sau mai puțin, un grup pasiv de molecule, neataşate la creierul unei ființe vii conştiente. Chiar şi în absența unui sentiment direct care să pulseze prin antena sa dublu elicoidală, a existat o forță şi un efect măsurabil în imediata sa vecinătate.

Cercetătorii sugerează că o persoană de dimensiuni medii, sub aspectul înălțimii şi al greutății, are multe miliarde de celule în corpul său. Dacă fiecare celulă - fiecare antenă pentru sentiment şi emoție dintr-o făptură omenească - deține aceleaşi proprietăți, de natură a influența lumea din jurul său, cât de mult este amplificat acest efect? Acum, ce se întâmplă, dacă sentimentele aleatorii care străbat celulele unei persoane sunt înlocuite cu un sentiment care reprezintă rezultatul unei combinări specifice a gândului cu emoția, şi care ia forma unei rugăciuni?

Nici o națiune nu va mai ridica sabia
împotriva altei națiuni
și nimeni nu va mai învăța
despre război:
Pentru că lucrurile care au fost
nu se vor mai întoarce

CARTEA ESENIANĂ A REVELAȚIEI

Capitolul 9

VINDECAREA INIMILOR, VINDECAREA NAȚIUNILOR

Rescrierea viitorului nostru, în zilele Profeției

Cu doar câteva clipe înainte, fusesem singur. Mergând pe vechiul drum ce mărginea valea către vest, m-am strecurat printre rândurile dese de salvie, înalte până la piept şi încă umede după înghețul de dimineață. Sub crusta subțire de gheață, care se crăpa sub picioarele mele, pământul era moale şi uscat. Cu fiecare pas, picioarele mi se adânceau în amestecul de noroi şi pământ şi lăsau amprente clare în urmă. Bâjbâind în palida lumină premergătoare zorilor, am văzut pe cineva îndreptându-se către mine. Când am privit cu mai mare atenție, am văzut că era Joseph. Convenisem să ne întâlnim, cum se întâmpla adesea, pur şi simplu pentru a ne plimba şi a vorbi, pentru a ne petrece dimineața împreună. Primele raze ale soarelui de iarnă proiectau umbre lungi din spatele munților Sangre de Cristo, ce se întindeau către est. Ne-am aşezat amândoi cu spatele sprijinit de pietre şi am privit minunata privelişte ce se întindea înaintea noastră.

Ridicându-se în picioare, la marginea unei văi acoperite de peste 530 de kilometri pătrați de salvie foarte aromată, Joseph s-a oprit şi a inspirat adânc.

„Toată această câmpie" începu el, „atât cât vezi cu ochii, funcționează ca o singură plantă". Cuvintele lui formau nori mici de aburi, pe măsură ce respirația lui se amesteca cu aerul încă rece.

„Sunt multe tufe în valea asta” continuă el „şi fiecare plantă este unită cu celelalte, printr-un sistem de rădăcini, pe care noi nu-l vedem. Cu toate că sunt ascunse de ochii noştri, sub pământ rădăcinile există totuşi. Întreaga câmpie este o singură familie de salvie. Cum se întâmplă cu toate familiile, experiența unuia dintre membri este împărtăşită, într-o oarecare măsură, cu toți ceilalți.”

Am ascultat ceea ce spunea Joseph. *Ce metaforă frumoasă,* m-am gândit, *despre modul în care oamenii sunt conectați unii cu ceilalți, prin intermediul vieții.* Deşi vedem multe corpuri pe care le considerăm străine de noi, care trăiesc vieți independente şi îndeplinesc sarcini fără legătură cu ale noastre, există un singur fir de conştientă, care face din noi o familie. Suntem interconectați printr-un sistem pe care nu-l vedem. Dar conexiunea există şi e reprezentată de ceea ce unii au numit „mintea universală”: misterul conştiinței noastre. La fel ca plantele de salvie, noi suntem interconectați, în acest drum al nostru prin lume. La nivel de conştiință, nu suntem decât unul aici.

Uneori, marile mistere ale vieții devin clare, numai atunci când încetăm să ne mai gândim la ele. Deşi am putea *şti* anumite lucruri, înțelesul unui mister trebuie să fie *simțit,* înainte de a putea fi trăit. Uneori, faptul de a împărtăşi experiența altuia, poate deveni catalizatorul prin care descoperim noi înțelesuri în noi înşine. Acum ştiu de ce.

Deseori mă gândesc la dimineața aceea în care am fost copleşit de simplitatea cu care Joseph a descris relația dintre plantele de salvie. Dincolo de faptul că în acest fel am înțeles modul în care suntem interconectați, explicația lui Joseph a constituit pentru mine şi o descriere a posibilităților pe care le implică o asemenea relație.

De exemplu, atunci când o parte din cultura de salvie dezvoltă o toleranță față de o anume insectă, sau față de o anumită substanță chimică, întreaga familie va ajunge să manifeste aceeaşi toleranță. *Cheia constă în aceea că mulți pot beneficia de pe urma experiențelor a doar câțiva.*

Studii recente asupra efectului rugăciunii colective - sentimentele multor oameni concentrate asupra unei teme comune - arată existența unei relații similare în ceea ce privește conștiința umană. S-a demonstrat că rugăciunea concentrată a doar câțiva oameni, poate afecta calitatea vieții unei întregi regiuni.

În mod aproape universal, vechile tradiții consideră că relația dintre lumea de fiecare zi și lumea interioară a conștiinței noastre se manifestă chiar la un nivel mai profund. Dacă privim corpul nostru și Pământul ca pe niște oglinzi în care se reflectă unul pe celălalt, putem constata că stările extreme observate la unul, pot fi considerate ca niște metafore ale schimbărilor din celălalt. Din această perspectivă, putem face o legătură între modelele atmosferice distructive și furtunile, de exemplu, cu conștiința neliniștită a oamenilor din regiunile geografice în care acestea se manifestă. În același timp, o asemenea viziune holistică sugerează că manifestările extreme - cum ar fi cutremurele, uraganele și boala - pot fi reduse, sau chiar eliminate, prin transformări subtile, petrecute la nivelul sistemelor noastre de credință.

Dacă această relație există cu adevărat, atunci cred că, pentru prima oară, putem să privim către secolul al XXI-lea cu o altfel de încredere. Dincolo de străvechile profeții care anunță un al treilea război mondial, de previziunile care descriu haosul și sfârșitul lumii care ar urma să se petreacă la sfârșit de secol, secretul rugăciunii vechi de 2500 ani poate reprezenta pentru noi șansa rară de a ne modela viitorul, într-un mod pe care l-am văzut doar în vise. În loc să ne protejăm de evenimente ce par să aibă putere asupra noastră, am putea efectiv să *alegem* acele circumstanțe și situații care afirmă viața și care transcend boala, suferința și războiul, în viitorul nostru.

Temple de carne

În cuvintele timpului lor, învățații gnosticii au făcut un apel la generațiile viitoare, ca acestea să-și amintească că

Pământul este în noi, că noi suntem în el şi că suntem strâns legaţi de el, în tot ceea ce facem. Noi traduceri ale documentelor eseniene, găsite în peşterile de la Marea Moartă, demonstrează profunzimi chiar mai mari - şi uneori chiar neaşteptate - ale modului de înţelegere a autorilor acestora. Motivaţia care stătea la baza ceremoniilor, ritualurilor şi stilului de viaţă ale comunităţilor eseniene era profunda lor convingere că există o legătură vie între toate formele de viaţă, din toate lumile.

Maeştrii esenieni vedeau corpul uman ca pe un punct de convergenţă, prin care forţele creaţiei se uneau pentru a exprima voinţa lui Dumnezeu. Ei considerau timpul nostru petrecut împreună, drept o şansă de a trăi sentimentele de mânie, furie, gelozie şi ură, pe care uneori le evităm şi le criticăm. Prin intermediul aceloraşi corpuri, noi putem îmbunătăţi calitatea iubirii, compasiunii şi a iertării din noi, care ne ajută să evoluăm spre atingerea celei mai înalte expresii a calităţii noastre umane. Din acest motiv, ei priveau corpul nostru ca pe un loc sacru, un templu moale şi vulnerabil care ne adăposteşte sufletului.

Aici, înăuntrul corpului nostru-templu, forţele cosmosului se unesc, ca o expresie a timpului, spaţiului, spiritului şi materiei. Mai precis, în cadrul experienţei timpului şi spaţiului, spiritul lucrează prin materie, pentru a atinge expresia sa cea mai deplină, onorând viaţa. În mod interesant, învăţaţii de la Qumran s-au concentrat mai degrabă asupra unui anumit loc din corpul nostru, decât pe corpul însuşi, ca scenă a expresiei divine. Prin cuvintele unui fragment descoperit între Manuscrisele de la Marea Moartă, ni se reaminteşte că, prin intermediul corpurilor, noi „am moştenit o ţară sfântă ... acest teren nu este un câmp de arat, ci un loc dinăuntrul nostru, unde ne putem construi templul cel sfânt.”[1]

Este interesant de notat că părţile cele mai sacre ale vechilor temple se află în locurile cel mai puţin expuse vederii. În templele din Egipt, de exemplu, cea mai sfântă capelă este adăpostită adânc în interiorul complexului. Scripturi roase de vreme se referă la o singură încăpere - deseori mică, în raport cu restul structurii - înghesuită între culoare şerpuite şi altare, cum

ar fi *beth elohim,* sfânta sfintelor. Aici, în sfânta sfintelor, lumea invizibilă a spiritului intră în contact cu materia fizică a lumii noastre.

Prin transpunerea acestei metafore din templele de piatră, în templele moi ale vieții, trupurile noastre trebuie să-şi aibă şi ele o sfântă a sfintelor. Poate că, într-un mod care n-a fost încă recunoscut de ştiința noastră de astăzi, partea cea mai profundă a templelor noastre vii reprezintă locul unde corpul de materie primeşte suflarea spiritului. Există oare un astfel de loc înăuntrul nostru?

Într-un raport al celei de-a treia conferințe anuale a Societății Internaționale pentru Studiul Energiilor Subtile şi al Medicinii Energetice, oamenii de ştiință au evidențiat faptul că forța non-fizică a emoției *modifică efectiv* molecula fizică de ADN. Bazându-se pe testarea riguroasă a unor persoane capabile să-şi controleze emoțiile, dar şi a unor persoane fără o pregătire specială, studiul arată că „indivizii antrenați în a genera sentimente concentrate de iubire profundă ... au putut *cauza la voință o modificare* în conformația (forma) ADN-ului."[2] Calități specifice ale emoției, produse la voință, au determinat în ce măsură şi cât de mult s-au apropiat, una de cealaltă, spiralele celor două benzi ale moleculei vieții!

Acest studiu este important, dintr-un număr de motive. Felul în care este configurată cărămida fundamentală a vieții noastre, joacă un rol cheie asupra modului în care ADN-ul se reface şi se reproduce în corpul nostru. A mai rămas să stabilim ce anume determină forma concretă a moleculei de ADN. Confirmând vechea suspiciune, conform căreia emoția afectează într-o foarte mare măsură sănătatea şi calitatea vieții, aceste rapoarte demonstrează acum, poate pentru prima dată, că emoția este veriga lipsă - o linie directă de comunicare cu chiar miezul vieții însăşi.

Ar putea referirile din Manuscrisele de la Marea Moartă cu privire la „o țară sfântă ... un loc dinăuntrul nostru unde ne putem construi templul cel sfânt" să reprezinte o descriere a celulelor din corpul nostru? La urma urmei, acesta este locul în

care astăzi ştiinţa a observat căsătoria dintre spirit şi materie. Dacă aşa stau lucrurile, atunci fiecare celulă din templul corpurilor noastre este, prin definiţie, o sfântă a sfintelor. Fiecare celulă trebuie considerată sacră!

Din momentul în care ştiinţa ne-a permis să asistăm la modelarea de către spirit a lumii materiei (emoţia care a dat formă ADN-ului), noi am deschis poarta unei epoci noi, în care este recunoscută legătura dintre credinţele noastre şi ceea ce experimentăm în viaţă.

Această înţelegere provine de unde nu ne-am fi aşteptat - şi anume, din texte vechi de 2.300 ani, validate acum de ştiinţa secolului al douăzecilea şi poate fi considerată un fel de „teorie biologică unificată!' O asemenea teorie oferă un mecanism de mult căutat, care să descrie relaţia noastră cu viaţa. Dincolo de ştiinţă, religie şi tradiţii mistice, noi nu avem încă nici un nume pentru perspectiva noastră revizuită asupra vieţii.

Reflectând tradiţiile unor vremuri trecute, viziunile de acest gen ne reamintesc de cuvintele pe care abatele nostru ni le-a spus în Tibet: „Suntem toţi interconectaţi, suntem toţi expresii ale aceleiaşi vieţi... Suntem toţi aceeaşi fiinţă unică."

Poate că similitudinea dintre cuvintele lui, cele ale lui Joseph, prin care descria salvia şi textele eseniene nu ţine de coincidenţă. Există înregistrări care arată că o anume sectă a esenienilor, carmeliţii de pe Muntele Cârmei, au transportat în regiuni îndepărtate ale lumii manuscrise ce reprezintă copii ale celor mai sacre scrieri ale lor, pentru a le feri de denaturarea la care erau supuse asemenea texte, în primele secole d.Ch. Unii înţelepţi din triburile nativilor americani vorbesc încă despre venirea unor emisari care au adus în America de Nord tradiţiile eseniene, acum aproape două mii de ani. Alte texte au ajuns în mănăstiri izolate din Asia Centrală, în aceeaşi perioadă. Unul dintre aceste documente, cunoscut de istorici sub numele de *Evanghelia aramaică după Matei,* a mai circulat şi sub denumirile de *Evanghelia Nazirenilor, Evanghelia Evreilor şi Evanghelia Ebioniţilor.*

Toate aceste denumiri se referă la acelaşi manuscris.

Despre exact acest manuscris se ştie că a ajuns în mănăstirile izolate ale Tibetului, în primul secol d.Ch. şi s-a stabilit că este „mult mai vechi" decât versiunea finală a Noului Testament.[3]

Poarta dintre lumi

Dezvoltarea tehnologiei este deseori însoțită de o anumită ciudățenie. În general, cu cât pare mai simplă tehnologia pentru utilizator, cu atât sunt mai complexe sistemele care o susțin şi care duc la o asemenea simplitate. Un minunat exemplu în legătură cu acest concept îl reprezintă computerele noastre acționate prin intermediul unor imagini şi al mouse-ului. De fiecare dată când plimbăm cursorul computerului pe ecran şi facem click pe imaginea unui program pe care îl alegem, am pus în mişcare o serie întreagă de operațiuni uluitor de complexe. Indici interni, limbajul maşinii, module operaționale de sisteme de operare şi programe de aplicare, toate sunt puse în funcțiune cu viteza electronilor care gonesc pe aleile microcircuitelor. Noi nu am făcut altceva decât să indicăm o imagine şi să apăsam un buton. Din fericire, nu ni se cere să ştim nimic din ce se întâmplă în spatele scenei. De fapt, faptul că nu ştim s-ar putea să fie o uşurare.

Tehnologia noastră interioară de accesare a creației operează aproape în acelaşi mod. Pe măsură ce ajungem să stăpânim anumite experiențe din viețile noastre, ele ne deschid uşi către alte lumi şi posibilități, la care poate doar am visat în trecut. Poate că fără ca măcar să realizeze cât de mare este puterea scrierilor lor, vechii învățați ne reamintesc că, încă din momentul naşterii, noi suntem nişte canale de transmisie ale extrem de sofisticatei - şi totuşi foarte uşor de folosit - tehnici de transformare a lumii.

Învățăturile comunităților Ebioniților şi ale Nazirenilor fac aluzie la limbajul pierdut şi la puterea uitată care există în fiecare dintre noi. Acest limbaj tăcut este ceea ce ne permite să devenim un fel de porți, prin care calitățile Cerului coboară pe Pământ. Înțelepciunea, pacea şi compasiunea pe care le trăim în

vis, de exemplu, pot deveni realitatea lumii noastre - cu condiția ca noi să reflectăm aceste calități în viețile noastre de zi cu zi.

Printr-un pasaj dintr-un text esenian, ni se reamintește de posibilitățile unei astfel de relații: „...cel care construiește pe Pământ împărăția cerească ... va locui în ambele lumi."[4]

Limbajul nostru pierdut al rugăciunii este puntea care leagă lumea Cerului cu cea a Pământului. „Numai prin comuniune ... vom învăța să vedem nevăzutul, să auzim ceea ce nu poate fi auzit şi să rostim cuvântul nerostit."[5]

Tot aşa cum cea mai avansată tehnologie a computerelor pare atât de simplă, implicațiile acestor concepte precreştine ne ating viețile în moduri pe care nici măcar nu le putem bănui. Ele sugerează faptul că noi influențăm rezultatele evenimentelor globale şi, în acelaşi timp, starea noastră de sănătate şi calitatea relațiilor noastre interumane. Uneori suntem conştienți de contribuția noastră, alteori nu. În lumina acestor considerații, referirile vechi de sute de ani, care sugerează că viața noastră reprezintă o şansă rară, capătă astăzi un nou înțeles şi, poate, o semnificație mai profundă. Ni se cere ca, pe durata vieții noastre, prin modul în care facem alegeri, să creăm o lume exterioară, care să oglindească cele mai profunde rugăciuni şi vise ale noastre.

Miracol în Anzi

În vara lui 1998, fenomenul atmosferic denumit El Nino semăna distrugere în lume, prin temperaturi extreme, ploi şi vânturi foarte puternice. În munții de pe coasta vestică a Americii de Sud, Peru suferea atacul principal al formațiilor atmosferice purtătoare de furtună, care veneau spre continent, dinspre Oceanul Pacific. După căderi masive de ploaie fără precedent, porțiuni largi de şes au fost acoperite de apă, ceea ce a dus la crearea unui lac cu o întindere de peste 15.000 de kilometri pătrați. Ferme bogate, moştenite pe parcursul a multe generații, se transformaseră într-o suprafață de apă atât de mare, încât noul lac este astăzi vizibil în pozele făcute de sateliți.

Însă în alte părți ale statului Peru, El Nino a produs efecte opuse, cu o cantitate de ploi sub medie şi cu uscarea vegetației dense de junglă, ce apăruse după ploile anterioare acestui moment. Platoul muntos din partea sudică a țării a fost supus unei perioade de secetă extremă şi pericolului de a izbucni incendii în pădurile greu accesibile din zonă. Aflat la o altitudine de aproximativ 3.200 m, vechiul complex de temple de la Macchu Picchu, despre care se presupune că include anumite părți construite înainte de vremea incaşilor, este situat în mijlocul uneia dintre cele mai luxuriante păduri din țară. Marele templu, astăzi unul dintre cele mai cunoscute şi mai misterioase locuri arheologice de pe Terra, atrage mii de turişti în fiecare an şi reprezintă o bogăție națională. Absența ploilor, combinată cu umiditatea deja scăzută, la o asemenea înălțime, a creat condițiile pentru incendii ce s-ar fi putut transforma într-un dezastru de proporții catastrofale.

În mai 1998, conduceam un grup de rugăciune în munții din apropiere de Cuzco, când ghidul şi traducătorul nostru peruan, o femeie, ne-a povestit o întâmplare care i-a mişcat profund pe toți membrii grupului. În acelaşi timp, cele povestite ne-au întărit încrederea în scopul călătoriei noastre: cel de a aprofunda secretele științei pierdute a rugăciunii. Maria stătea în picioare, în partea din față a autobuzului cu care ne deplasam pe drumuri înguste şi şerpuite spre Pissiac, un alt amplasament arheologic, situat la vreo 3.400 m altitudine, unde se afla un templu. A doua zi de dimineață, urma să începem un periplu de patru zile în Anzi, având ca destinație „oraşul pierdut" de la Macchu Picchu. Dincolo de încercările de natură fizică ale călătoriei, aceasta avea şi menirea de a ne face să descoperim în noi tăria, înțelepciunea şi compasiunea care să ne facă să ne trăim mai bine viețile.

În fiecare dimineață a călătoriei, ne începeam ziua cu o temă de meditație care căpăta sensuri din ce în ce mai profunde, pe măsură ce eram confruntați cu provocările fiecărei zile. Momentele de acest gen reprezentau experiențe pe care urma să le luam cu noi în familiile, slujbele şi cercurile noastre de

prieteni.

De exemplu, tăria de care trebuia să dăm dovadă în fiecare noapte, pentru a ne duce în locul nostru de tabără, situat pe un prag de munte, la înălțimea de 4200 m, avea să devină un model pentru tăria care îți permite să înfrunți cele mai mari provocări ale vieții de zi cu zi.

Fiecare zi a călătoriei devenise un punct de referință pentru acea calitate a rugăciunii care avea potențialul de a ne ajuta în confruntarea noastră cu cele mai mari încercări ale vieții.

Când, cu câtva timp înainte, fulgerele aprinseseră incendii în junglele înalte ale Anzilor, comunitățile locale se organizaseră în așa fel încât să lupte cu flăcările şi să-şi salveze satele. In ciuda eforturilor lor, incendiile scăpaseră de sub control şi se răspândiseră pe suprafețe mari. Situația a durat zile întregi, timp în care autoritățile guvernamentale şi oamenii locului, neputincioşi şi epuizați, nu au putut face prea mult. Focurile au distrus o zonă largă şi păreau a se îndrepta în toate direcțiile deodată.

Într-o după-amiază, vânturile şi-au schimbat direcția şi focul a început să se îndrepte către templele de la Macchu Picchu. Mobilizându-şi puținele resurse de care dispuneau, pompierii au încercat, cu disperare, să potolească flăcările, înainte ca acestea să ajungă în acest loc atât de special din istoria Anzilor. Întrucât dispuneau de puțin echipament, liniile de tren fuseseră distruse de apă Şi potecile erau blocate datorită alunecărilor de teren provocate de ploile anterioare, singura sursă de apă a fost, pentru stingătorii de incendii, îngustul râu Urumbaba, aflat într-un canion, la sute de metri mai jos.

Eforturile de a salva templele au fost lipsite de succes. Prima linie a focului a avansat, măturând părțile periferice ale întinsului complex de temple. În clipa în care flăcările au pârjolit templele laterale de pe vârful de munte aflat lângă Wyannu Picchu, situația părea a fi disperată.

Epuizând orice alt mijloc de potolire a infernului dezlănțuit de foc, localnicii au recurs la o tehnică care

reprezentase, vreme de secole, o parte din cultura lor. În grupuri de familii sau individual, în public sau în particular, ei au început să se roage. Deşi rugăciunile au fost diferite, tema aflată la baza tuturor a fost aceeaşi: ei s-au rugat ca templele de la Macchu Picchu să fie salvate. Îşi dirijau în mod colectiv rugăciunile către această provocare comună. În câteva ore, oamenii din sudul statului Peru au asistat la un eveniment pe care mulți îl consideră a fi un miracol. Această parte a Anzilor a fost acoperită de o formațiune atmosferică de presiune joasă. O masă de aer cald şi umed venit dinspre coastă s-a contopit cu aerul rece şi uscat al munților, cerul a fost invadat de nori şi a început să plouă.

Ploaia a devenit torențială, inundând foarte repede pădurea densă în care focul trecuse din copac în copac. Apa şi-a făcut loc prin albiile ce străbăteau vârfurile golaşe ale munților, către pământul pârjolit de dedesubt. Amestecându-se cu solul bogat pentru a crea un mâl gros şi negru, şuvoiul scotea aburi, pe măsură ce trecea peste pietrele încinse din zona incendiului. În câteva ore, flăcările dispăruseră, lăsând în urmă trunchiuri fumegânde de copaci, care erau nişte mărturii vii a ceea ce fusese cel mai puternic incendiu din istoria regiunii.

Străinii care asistaseră la toată această scenă au considerat că fusese vorba de o coincidență fericită. Oficialitățile erau, pur şi simplu, uluite. Sătenii locali se simțeau uşurați. Pentru ei nu era vorba de nici un mister.

Dumnezeu le auzise rugăciunile şi le răspunsese.

Povestiri similare au fost relatate în legătură cu rugăciunile colective care au dus la accelerarea procesului de pace în Irlanda de Nord, la evitarea pierderii de vieți omeneşti în timpul atacului cu bombe din Irak şi la misterioasa schimbare a traiectoriei unui asteroid pe cale a se ciocni cu Pământul, în 1996. În fiecare caz, situații ce anunțau, în mod sigur, un rezultat tragic, ce implica pierderea de vieți omeneşti, s-au modificat într-un mod neaşteptat. În fiecare caz, schimbarea a coincis cu efortul mai multor persoane şi al unor grupuri de oameni angajați într-o rugăciune colectivă.

Ştiinţa occidentală a confirmat astăzi faptul că, cel puţin până la un punct, lumea noastră exterioară a atomilor şi a elementelor oglindeşte lumea noastră interioară, a gândului şi a emoţiei. Oare putem obţine pacea şi cooperarea în lume, tot atât de simplu cum ne strângem laolaltă, spre a ne ruga împreună?

Vreme de sute de generaţii, rugăciunea - ca sistem de ajutor în vremuri de pace, dar şi de criză - a jucat un rol central în vieţile individuale, în familii şi comunităţi. Depăşind frontierele culturale, religioase şi geografice, limbajul tăcut al rugăciunii este, poate, cel mai comun obicei pe care-l împărtăşim, la nivel de specie. Este ca şi cum, undeva în negura memoriei noastre colective, am avea o amintire a acestui limbaj sacru, care se adresează forţelor nevăzute din lumea noastră şi creează o comunicare între noi.

Poate că viziunile noastre profunde şi foarte personale cu privire la rugăciune sunt cele care au permis acestui obicei universal să devină, în acelaşi timp, una dintre sursele noastre de separare.

Chiar şi astăzi, pe măsură ce ne apropiem atât de rapid de intrarea în mileniul al III-lea, emoţiile ating cote înalte, atunci când ştiinţa şi filozofia dezbat subiectul privind puterea rugăciunii.

Pentru antici, pentru populaţiile indigene ale lumii noastre şi pentru suficient de mulţi oameni din vest, nu este necesară nici o dovadă fizică asupra puterii rugăciunii.

Cei care se roagă au văzut rezultatele rugăciunilor lor vreme de generaţii, fără să fi avut vreo confirmare, fără ca cineva să fi făcut măsurători şi fără să le fi fost furnizate ceea ce astăzi numim dovezi ştiinţifice. Pentru oamenii credincioşi, miracolele din vieţile lor sunt singurele dovezi de care au nevoie.

În ceea ce-i priveşte pe alţi oameni ai timpului nostru însă, dovada o reprezintă capacitatea de a măsura, documenta şi confirma minunile vieţii care le-au permis să creeze o tehnologie care ne-a adus până în acest moment din viaţa noastră.

Fiecare cale este valabilă. Ambele ne invită să facem

alegeri care ne definesc viitorul.

De ce ar fi nevoie?

Masele de oameni m-au fascinat din totdeauna. În timp ce priveam sute de fețe din cafeneaua unui aeroport, sau de pe o bancă aflată într-o piață de oraş, de multe ori m-am întrebat de ce anume ar fi nevoie pentru a grupa laolaltă, într-o rugăciune comună pentru pace şi cooperare, toate aceste persoane, fiecare preocupată de activitatea sa aparent independentă.

Ce eveniment ar putea oare trece dincolo de diferențele create de aspect, dincolo de rutina zilnică, pentru a trezi în noi amintirea unui trecut comun, care sa ne conducă către un viitor comun, în singura lume pe care o cunoaştem?

Există un curent de gândire care susține că noi, ca popoare şi națiuni care s-au depărtat tot mai mult de legătura cu Pământul şi unul de celălalt, nu putem să redeşteptăm amintirea unității noastre şi să reînnoim posibilitatea de cooperare, decât în urma unei crize de proporții imense. În mod ciudat, se pare că numai momentele tulburi sunt cele care aduc la suprafață cunoaşterea noastră cea mai profundă, exprimată sub forma celor mai de seamă calități, pentru a triumfa asupra adversităților comune. În aceste momente, scopul comun devine mai important decât orice alte diferențe etnice, sociale şi culturale.

Istoria demonstrează că populații diferite de pe tot globul au tendința de a se uni în vremuri de criză. În timpul cutremurului din Japonia, de la Kobe, de exemplu, al marilor incendii din Mexic, sau al sezonului de uragane fără precedent din 1998, au existat oameni din toate categoriile sociale care şi-au lăsat la o parte statutul social şi au venit să-şi ofere ajutorul, în locurile în care era nevoie. Deodată, lângă ruinele unor clădiri prăbuşite au putut fi văzuți directori de concerne, alături de vânzători de stradă, aflați acolo pentru a salva copiii de sub dărâmături. Preşedinți de bănci munceau alături de garda națională, la refacerea digurilor sparte. În timpul uneia dintre

cele mai cumplite furtuni de gheață cunoscute în istorie, 5,2 milioane de oameni au supraviețuit fără electricitate vreme de treizeci şi trei de zile, în iarna lui 1998. În anumite regiuni din Canada şi din nord-estul Statelor Unite, oameni care practic nu se cunoşteau între ei au folosit în comun încălzitoarele cu kerosen şi plitele pentru gătit, pentru a nu muri de frig şi de foame.

S-ar putea ca un scenariu similar, dar poate la scară globală, să constituie stimulentul de natură a contopi tehnica noastră interioară a rugăciunii, gândirea cuantică şi puterea emoției umane.

Pericolul coliziunii cu un asteroid, de exemplu, sau cel reprezentat de o boală care nu poate fi oprită prin mijloacele medicinii convenționale, ar putea reprezenta un catalizator pentru o astfel de cooperare.

Din fericire, aceste exemple sunt doar ipotetice - cel puțin pentru moment. Totuşi, *nu* la fel de ipotetică este amenințarea crescândă la adresa fragilei noastre păci cu care a fost binecuvântată planeta Pământ de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial încoace, vreme de peste cincizeci de ani.

Națiune contra națiune

Acum, la început de secolul XXI, se pare că există condițiile unei puternice polarizări a puterilor lumii, lucru care face ca amenințarea unui război global să capete mai multă consistență, țări care, anterior, nu păreau a juca un rol important în stabilirea strategiilor globale, îşi asumă astăzi poziții noi şi neaşteptate, în scenariul în plină desfăşurare care ne remodelează lumea.

În ultimii doi ani ai secolului al XX-lea, de exemplu, am asistat la sporirea numărului de țări ce posedă arme nucleare. Ne-a surprins, în mod special, testarea unor arme surpriză de către India şi Pakistan. În pofida solicitărilor ferme ale Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, Rusia şi Statele Unite, cele două țări rivale, au continuat să-şi testeze armele şi

sistemele de lansare, pretextând că îşi dezvoltă capacitățile nucleare din motive de securitate națională.

Deşi sunt mulți cei care se îndoiesc de posibilitatea producerii unui nou război mondial, crezând că ororile celui de-al doilea război mondial sunt prea proaspete în memoria noastră, pentru ca oamenii să permită încă un cataclism de acest gen, este important să rămânem vigilenți şi prudenți şi să identificăm semnificația evenimentelor globale pe care, la început, le-am putea considera prea îndepărtate ca să ne afecteze.

Recenta criză din Kosovo este un exemplu potrivit al unui astfel de eveniment. Deşi, pentru observatorii neavizați „par să fi apărut de nicăieri" conflictele care au dus la naşterea crizei din Kosovo îşi au, de fapt, rădăcina în tensiunile vechi de secole, existente într-o regiune a Europei de est, pe care mulți analişti au numit-o „Butoiul cu pulbere din Balcani".

După purificările etnice şi atrocitățile războiului la care lumea a asistat în Bosnia, cu mai puțin de zece ani înainte, națiunile occidentale nu au vrut ca o tragedie similară să se petreacă în continuare în Kosovo. Intenția, durata şi forma intervenției militare au fost, totuşi, factori care au scindat chiar şi forțele aliate ce încercau să intervină.

Lupta pentru putere din Europa de Est oferă un exemplu clar cu privire la felul în care rivalitatea regională poate polariza, într-un mod neaşteptat, marile puteri ale lumii în poziții dificile, față în față, la masa tratativelor.

Regiunea balcanică constituie doar un exemplu de situație politică cu implicații militare majore. În timp ce Națiunile Unite monitorizează evenimentele ce se desfăşoară în Europa, acest organism continuă, de asemenea, să impună un embargo şi restricții militare asupra Irakului. Prin amenințarea creată de posibila fabricare de către Irak a unor arme chimice şi biologice, această țară a început să fie privită că un nou butoi cu pulbere - de data aceasta în Orientul Mijlociu.

Până şi vecinii arabi ai acestei țări, considerați a fi aliații săi tradiționali, dezaprobă noile capacități ale Irakului din industria armamentului şi destabilizarea unui echilibru de

putere, şi aşa destul de delicat în această parte instabilă a lumii.

Într-o perioadă considerată de mulţi a fi una de pace relativă, la nivel global, ultimii douăzeci de ani au produs, de fapt, în unele părţi ale lumii, tragedii incredibile şi o enormă suferinţă. Plata în vieţi - rezultând în urma mişcărilor separatiste şi religioase, dar şi a războaielor civile - este estimată la peste patru milioane şi jumătate de oameni, cifră care reprezintă întreaga populaţie a statului Louisiana, sau a statului Israel. Dacă includem şi conflictul din Tibet, pierderea de vieţi omeneşti se ridică cu cel puţin încă un milion şi poate chiar mai mult.

LOCALIZAREA TENSIUNILOR GLOBALE, LA ÎNCEPUTUL MILENIULUI AL TREILEA.[6]

Localizare	Descrierea conflictului	Număr de vieţi pierdute*
Bosnia/Hertzegovina	Opoziţia sârbă faţă de independenta Bosniei	200000+
Kosovo	Lupta pentru independenţă a kosovarilor	2000+
Irlanda de Nord	Violenţă cauzată de dispute religioase	3200
Haiti	Război civil care a dus la lovitura de stat din 1991	?
Cecenia	Musulmanii se luptă cu ruşii pentru independenţă	40000
Sri Lanka	Tamilii se luptă cu singalezii încă din 1983	56000
Rwanda	Populaţia majoritară Hutu în luptă cu populaţia Tutsi	800000Ş
Republica Congo	Război civil	100000Ş
Somalia	Război civil	300000Ş
Sudan	Musulmanii împotriva creştinilor	1,9 milioane
Angola	Război civil	1,0 milioane
Sierra Leone	Război civil	3000
Liberia	Război civil	250000
Algeria	Război civil	65-80000
Turcia	Război civil	37000
Tibet	Conflict între China si Tibet	1,0 milioane

* Statistici calculate până în primul sfert al anului 1999.

Potrivit acestor statistici, e clar că nu trăim într-o lume paşnică! Până la sfârşitul anilor ’90, totuşi, asemenea conflicte s-au manifestat doar la nivel zonal şi, deşi tragice, ele au fost mai puțin relevante pentru viețile celor din occident. Evenimentele petrecute în 1998 şi 1999 au schimbat, însă, viziunea noastră asupra lumii, iar mass-media a adus în casele noastre şi în clasele noastre de studiu ororile produse în anumite conflicte regionale şi în războaie izolate, într-un mod fără precedent. În plus, situații cum ar fi cea de întrerupere a tratativelor de pace între Israel şi Palestina, tensiunile continue din Irlanda de Nord şi saltul brusc al Chinei în domeniul tehnologiei nucleare, confirmă ceea ce mulți învățați cred că ar reprezenta semnele premergătoare celui de-al treilea război mondial, conform bine cunoscutelor profeții. Numărul conflictelor constituie, în sine, o amenințare crescândă la adresa stabilității globale - amenințare ce devine din ce în ce mai probabilă, pe măsură ce tensiunea creşte.

Viziuni despre război

Profețiile străvechi sunt, de fapt, pline de viziuni potrivit cărora, la trecerea dintre milenii, nenumărate guverne se vor prăbuşi - ceea ce va duce, în cele din urmă, la un război generalizat şi îngrozitor. Apostolul Matei, de exemplu, s-a referit la momentul nostru istoric ca la unul în care „veți auzi de războaie şi vi se va vorbi despre război... se va ridica națiune contra națiune, şi regat contra regată Asemenea profeții includ deseori interpretări variate asupra cauzei şi naturii rezultatului. Vorbind despre lipsa resurselor naturale, cum ar fi apa şi petrolul, sau despre dispute legate de teritorii fertile, mulți profeți au văzut începutul mileniului al treilea ca pe un momentul în care va izbucni un război între marile puteri ale Pământului. În previziunile foarte cunoscute privind sfârşitul de secol douăzeci, ale lui Edgar Cayce şi Nostradamus, ca şi în cele ale unor profeți mai puțin faimoşi, cum ar fi Episcopul

Christianos Ageda şi un vizionar bavarez, numit Stormberger, predomină o temă aproape universală referitoare la conflict.

Născut în secolul al optsprezecelea, Stormberger a demonstrat o remarcabilă precizie în previziunile sale referitoare la lumea secolului al XX-lea. Printre prezicerile sale există unele care descriu caracteristicile unor stări conflictuale ce s-au transformat în al Doilea Război Mondial, Marea Criză Mondială şi, în sfârşit, într-un al treilea război mondial: „După cea de-a doua bătălie între naţiuni, va veni o a treia conflagraţie universală, care va decide totul. Vor exista arme în întregime noi. Într-o zi, vor pieri mai mulţi oameni decât în toate războaiele anterioare la un loc. Vor avea loc catastrofe enorme.”[8]

De un interes particular în viziunea lui Stromberger asupra viitorului este comentariul prin care se spune că războiul va veni ca o surpriză pentru mulţi. El îi consideră pe cei care îşi dau seama de ce se întâmplă drept nişte persoane incapabile să-şi prezinte convingerile: „Naţiunile pământului vor intra în aceste calamităţi cu ochii deschişi. Nu vor fi conştiente de ceea ce se întâmplă şi cei care vor fi şi vor vorbi, vor fi reduşi la tăcere. Acest al treilea mare război va însemna sfârşitul pentru multe naţiuni.”[9] Stromberger nu spune clar dacă sfârşitul acestor naţiuni se va datora absorbirii lor de către alte puteri, sau efectului devastator al noilor arme.

În unele dintre catrenele sale cele mai clare, Nostradamus îşi descrie viziunea despre un război ce va avea loc în anul 2000. În Centurii X, catrenul 74, el scrie: „În anul în care se termină marele şapte (2000), se va produce un mare măcel, aproape de începutul marelui mileniu…”[10]

Făcându-ne să ne gândim la sutele de mii de refugiaţi forţaţi să-şi părăsească casele în anumite state balcanice, la sfârşitul celui de-al doilea mileniu, Bishop Christianos Ageda a prevăzut, într-una din viziunile sale din secolul al patrulea, un timp în care „vor fi războaie şi furie care vor dura multă vreme,- provincii întregi vor fi golite de locuitorii lor şi peste regate se va abate confuzia!.”[11]

Într-un document care a devenit cunoscut sub denumirea

de *Profeția din Varşovia,* un călugăr polonez din secolul al optsprezecelea descrie marele război ca pe o vreme de: „nori otrăvitori şi raze care ard mai puternic decât soarele la ecuator; armate ce mărşăluiesc îmbrăcate în fiei} nave zburătoare pline de bombe îngrozitoare şi de săgeți, şi stele zburătoare, cărând foc sulfuric care vor extermina oraşe întregi, într-o clipă.”[12]

Din exemplele anterioare, se desprinde o idee comună, întrucât fiecare profeție descrie o perioadă de tragedie, război şi moarte. Deşi aceste profeții se supun, cu siguranță, interpretărilor, faptul că practic fiecare sistem major de credință îşi vede profețiile ca împlinindu-se în această epocă, ne avertizează că trebuie să fim foarte atenți la ce se întâmplă.

Cheia pentru a putea citi astfel de afirmații profetice, cum ar fi cele din poemul epic indian Mahabharata*, constă în aceea că ele reprezintă doar posibilități - descrieri ale unor evenimente care nu s-au petrecut încă. Discuțiile anterioare au oferit o explicație asupra modului în care asemenea detalii au fost primite de unii clarvăzători ai vremurilor trecute. În plus, aceste discuții au oferit un context în cadrul căruia aceste previziuni şi altele trebuie privite ca nişte priviri aruncate în multele alternative posibile de viitor. Probabil că este mai folositor să ne întrebăm ce avem de învățat din ele, decât să le discreditățm, tratându-le drept „nebunie milenară” sau „jargon apocaliptic”.

În toată marea de profeții şi previziuni străvechi, un singur lucru este sigur. Vreme de sute şi, uneori, mii de ani, profeții au văzut în viitorul nostru ceva care i-a îngrijorat. Indiferent dacă profeția a fost făcută cu 50 sau cu 2.500 de ani în urmă, viziunea profeților rămâne remarcabil de similară. În cuvintele vremii lor, ei şi-au descris experiențele în efortul de a împiedica producerea tragediei ce li s-a arătat în viziuni. Noi avem astăzi şansa de a confrunta evenimentele curente cu aceste viziuni străvechi şi de a determina rolul şi viabilitatea lor, în cadrul vieților noastre moderne.

Trebuie să ne întrebăm dacă situațiile existente în lumea noastră astăzi corespund viziunilor văzute într-o altă vreme. Dacă da, poate că timpul nostru actual reprezintă zilele în care

„toate secretele vor fi dezvăluite[13] şi când, în sfârşit, vom folosi tehnica noastră uitată de rugăciune, pentru a face ca viitorul să nu se conformeze vechilor viziuni ce prevesteau tragedia şi suferința.

Rugăciunea colectivă şi bobul de muştar

În afara prezicerilor scrise ale vechilor profeți, multe populații indigene au păstrat, în tradițiile lor orale, descrierea condițiilor ce precedă momentul unui mare război. Poate că evenimentele care pavează drumul către o asemenea tragedie sunt cel mai bine rezumate de către chiar poporul păcii, indienii Hopi.

* Mahabharata, poemul legendar din care se inspiră tradițiile vedice, este compus din aproximativ o sută de mii de distihuri, prin care se descrie dharma, sau acțiunea corectă. N. autorului.

Într-un fragment al unei profeții ce aparține acestui trib, ni se reaminteşte că, de fiecare dată când omenirea se abate de la legile naturale care afirmă viața în această lume, alegerile noastre sunt oglindite în societățile noastre şi în sistemele naturii înconjurătoare. Pe măsură ce inima şi mintea oamenilor devin atât de separate, încât uită una de cealaltă, Pământul acționează în aşa fel, încât să ne reamintească care sunt principalele noastre atribute. „Când cutremurele, inundațiile, furtunile cu grindină, seceta şi foametea vor fi viața de fiecare zi, va sosi vremea când trebuie să ne reîntoarcem la calea cea adevărată.” În afară de a ne oferi semnele unui asemenea timp, tradițiile Hopi merg chiar mai departe, recomandându-ne un comportament prin care inima şi mintea oamenilor got să reintre în comuniune cu Pământul.

Într-un mod înşelător de simplu, profeția ne aduce aminte că „atunci când vor folosi rugăciunea şi meditația, în loc să se bazeze pe noi invenții, care pot crea şi mai mult dezechilibru, ei (oamenii) vor afla şi calea cea adevărată.”[14] Cuvintele indienilor Hopi ne sunt de folos pentru a ne aminti de principiul cuantic, potrivit căruia, pentru a schimba cursul unui eveniment aflat

deja în mişcare, noi trebuie să ne modificăm credința privind rezultatul însuşi. Dacă procedăm astfel, atragem posibilitatea care se potriveşte cu noua noastră credință sau convingere - şi eliminăm condițiile prezente, *chiar dacă ele sunt pe cale de a produce.*

Studii recente asupra efectelor rugăciunii oferă o nouă credibilitate unor vechi afirmații, ce sugerează că am „putea face ceva" în legătură cu grozăviile din lumea noastră - atât prezente, cât şi viitoare. Aceste studii se adaugă unei cantități crescânde de dovezi, care susțin că rugăciunile concentrate asupra unui subiect, în special cele efectuate de un grup mare de oameni, au un efect previzibil şi măsurabil asupra calității vieții, cât timp se desfăşoară rugăciunea. Demonstrând statistic schimbări în viața de zi cu zi, cum ar fi anumite infracțiuni sau accidente rutiere - schimbări ce apar pe durata rugăciunii colective - o serie de studii indică existența unei legături directe între rugăciuni şi schimbările respective.

În timpul efectuării rugăciunilor, cifrele prezentate de statistici scad. Când rugăciunile iau sfârşit, statisticile revin la nivelurile anterioare.

Oamenii de ştiință presupun că relația dintre rugăciunea colectivă şi activitatea indivizilor din comunitățile respective se datorează unui fenomen cunoscut sub numele de *efect de câmp* al conştiinței. Aproape la fel ca în descrierea făcută de Joseph cu privire la salvie, în care experiența trăită de o singură plantă afectează întreaga cultură, studiile întreprinse asupra unor segmente de populație par a susține această legătură. Doi oameni de ştiință, despre care se crede că au jucat un rol cheie în dezvoltarea psihologiei moderne, s-au referit clar la asemenea efecte, în studiile făcute de ei cu aproape o sută de ani în urmă.

Într-un articol publicat inițial în 1898, de exemplu, William James sugera că „există o continuitate a conştiinței, care uneşte mințile individuale şi care ar putea fi experimentată direct, dacă pragul psihofizic al percepției ar fi coborât într-o suficientă măsură, prin rafinarea funcționării sistemului nervos.[15] Articolul lui James a reprezentat o referire modernă la o zonă a

conştiinţei, un nivel al minţii universale care atinge tot ceea ce este viu. Folosind calităţi specifice ale gândului, sentimentului şi emoţiei, putem să ne conectăm la această minte universală şi profita de pe urma ei.

Scopul multor rugăciuni şi tehnici de meditaţie este exact cel de a atinge această stare.

Exprimându-se în cuvintele vremii lor, învăţături străvechi fac aluzie la un câmp al conştiinţei asemănător, care poate fi accesat prin metode similare. Tradiţiile vedice, de exemplu, vorbesc despre un câmp unificat al „conştiinţei pure" care străbate întreaga creaţie.[16] În cadrul acestor tradiţii, experienţele datorate gândirii şi percepţiei sunt văzute ca *perturbări,* întreruperi ce apar într-un câmp, altfel imobil. În acelaşi timp, modul în care stăpânim percepţia şi gândirea este cel care ne permite să ne conectăm la conştiinţa unificată, ca indivizi sau ca grup.

Acesta este punctul în care aplicarea acestei cunoaşteri devine crucială în eforturile globale de a aduce pacea în lume. Dacă vedem conflict, agresiune şi război în lumea exterioară ca indicatori de stres în conştiinţa noastră colectivă, atunci eliminarea tensiunii noastre colective ar trebui să elimine tensiunile existente pe glob. În cuvintele lui Maharishi Mahesh Yogi, creatorul programelor de Meditaţie Transcendentală: „Toate manifestările de violenţă, negativitate, criză conflictuală, sau problemele existente în orice societate, nu reprezintă decât expresia creşterii nivelului de stres în conştiinţa colectivă. Când nivelul de stres devine suficient de mare, vedem în exterior izbucniri de violenţă la scară largă, războaie şi revolte civile, care necesită intervenţii militare". Frumuseţea efectului de câmp este că, atunci *când stresul este eliminat dintr-un grup, efectele sunt înregistrate şi în afara respectivului grup"* - poate chiar la o scară mai mare. Aceasta este ideea care a dus la studierea efectelor meditaţiilor şi rugăciunilor în masă, în timpul războiului israeliano-libanez de la începutul anilor '80.

În septembrie 1983, în Ierusalim s-au făcut studii menite a cerceta relaţia dintre rugăciune, meditaţie şi violenţă. Prin

aplicarea de tehnologii moderne pentru verificarea unei teorii vechi, în timpul conflictului cu Libanul, au fost amplasate în locuri strategice din Ierusalim, persoane antrenate în folosirea tehnicilor de meditație transcendentală, considerată de către cercetătorii în domeniu ca fiind un mod de rugăciune. Scopul studiului a fost de a determina dacă o reducere a stresului la nivelul unor segmente locale de populație, poate avea un efect de reducere a agresiunii şi a violenței, la scară regională.

Studiile din 1983 au fost făcute în continuarea altor experimente, care indicau că, dacă numai unu la sută dintr-o populație practică forme de rugăciune şi meditație colectivă pentru pace, este suficient pentru ca rata criminalității, a accidentelor şi a sinuciderilor să se reducă.

Studii desfăşurate în 1972 au demonstrat că în douăzeci şi patru de oraşe din S.U.A. fiecare cu o populație de peste zece mii de locuitori, gradul de infracționalitate s-a redus simțitor, atunci când nu mai mult de unu la sută (o sută de oameni pentru fiecare zece mii) din populație a participat la o formă oarecare de meditație.[17] Acest fenomen a căpătat numele de *Efectul Maharishi.*

Pentru a determina în ce măsură anumite moduri de meditație şi de rugăciune au influențat populația ca ansamblu, în cadrul studiului israelian, calitatea vieții a fost definită prin nişte indicatori statistici, respectiv număr de incendii, de accidente rutiere, cazuri de infracțiune, de fluctuații înregistrate la bursă şi starea de spirit a oamenilor în general.

La momentul de vârf al experimentelor, un număr de 234 de participanți s-au rugat şi au meditat împreună, ceea ce reprezenta o mică fracțiune din numărul de locuitori ai Ierusalimului. Rezultatele studiului au demonstrat o relație directă între numărul de participanți şi scăderea gradului de producere a unui anume gen de acțiuni ce caracterizează calitatea vieții. Când numărul de participanți a fost mare, s-a înregistrat o scădere a coeficientului de acte reprobabile şi întâmplări neplăcute. Numărul infracțiunilor, incendiilor şi accidentelor a crescut, însă, atunci când numărul de oameni care

s-au rugat, s-a redus.

Aceste studii au demonstrat că este vorba de o legătură directă între numărul oamenilor aflați în rugăciune şi calitatea vieții din imediata lor vecinătate. Studii similare, efectuate în centre mari de populație din Statele Unite, India şi Filipine, au relevat acelaşi lucru. Datele înregistrate în aceste oraşe, între 1984 şi 1985, au dovedit scăderea infracționalității care „nu s-ar fi putut datora unor tendințe, sau unei ciclicități specifice criminalității si nici schimbărilor survenite în modul de a opera al poliției."[19]

Recolta este bogată, deşi secerătorii sunt puțini

Vreme de secole, profeții şi înțelepții au sugerat că doar o zecime din procentul de unu la sută din populația globului, care ar lucra împreună într-un efort unificat, poate modifica conştiința întregii lumi. Dacă aceste cifre sunt corecte, atunci iată că este nevoie de surprinzător de puțini oameni pentru a fi sădite semințele unor mari posibilități. În prezent, populația globului este estimată la aproape 6 miliarde de oameni.

Unu la sută din aceasta înseamnă 60 de milioane, iar a zecea parte din acest număr reprezintă 6 milioane de oameni. Pentru a stabili un raport, 6 milioane de oameni înseamnă aproximativ trei sferturi din populația oraşului Los Angeles.

Deşi aceste statistici ar putea reprezenta un număr *optim* în ceea ce priveşte posibilitatea de a determina schimbări mondiale importante, studiile făcute în Ierusalim şi în alte centre populate sugerează că numărul de oameni necesar pentru a pune în mişcare asemenea schimbări poate fi chiar mai mic! Studiile indică faptul că primele efecte ale rugăciunii/meditației colective au devenit observabile, atunci când numărul celor care participau la rugăciuni a fost mai mare decât *rădăcina pătrată din unu la sută din populație.*[20] Într-un oraş cu un milion de locuitori, de exemplu, această valoare reprezintă doar o sută de oameni!

Prin aplicarea acestor constatări pe plan local, la o scară

globală, ajungem la nişte rezultate cu totul surprinzătoare. Reprezentând doar o fracțiune din estimările făcute de antici, rădăcina pătrată din unu la sută din populația lumii înseamnă *mai puțin de opt mii de oamenii* Cu ajutorul Internet-ului şi a mijloacelor informatizate de comunicație, se poate organiza în mod cert o rugăciune/meditație colectivă, la care să participe minimum opt mii de persoane. Evident, acest număr de oameni *reprezintă doar cifra minimă necesara* pentru a declanşa efectul - pragul de început. Cu cât este mai mare numărul celor care participă, cu atât va fi mai accelerat efectul. Aceste cifre ne reamintesc de vechi îndemnuri, care sugerau că un număr foarte mic de oameni poate influența o lume întreagă.

Poate că acesta este „bobul de muştar" din parabola de care s-a folosit Iisus pentru a ilustra cantitatea de credință pe care le-o cerea adepților lui. Despre o asemenea credință ne pomeneşte şi pierduta *Evanghelie Q,* care spune că „recolta e bogată, dar secerătorii sunt puțini."[21] Fiind conştienți de existența unui astfel de potențial, care sunt implicațiile direcționării unei astfel de puteri colective către provocările vremurilor noastre? Poate că am asistat deja la efectul unor asemenea alegeri globale, în cazuri cum ar fi cel reprezentat de rugăciunea pentru pace, ținută în ajunul declanşării operațiunii militare din Irak, în noiembrie 1998.

Să gândim cu gândurile îngerilor

Învățații, cercetătorii şi oamenii de ştiință au identificat condițiile care consideră ei că vor precipita producerea dezastrelor de proporții catastrofale, în secolul al XXI-lea. O combinație a aspectelor ce țin de politică, de schimbările sociale şi de manifestările atmosferice extreme a dus deja la pierderea a sute de mii de vieți omeneşti, în special femei şi copii, în ultimele zile ale secolului al douăzecilea. Deşi se fac eforturi pentru a îmbunătăți condițiile existente, rezultatele s-au manifestat în cel mai bun caz, doar pe termen scurt.

În loc să considerăm că tratatele politice şi intervențiile

militare ar putea fi o soluție, poate că ar fi timpul să le privim ca pe niște punți de trecere spre un nou mod de a gândi. Se pare că am ajuns într-un moment critic, în ceea ce privește evoluția sistemelor de guvernare și a națiunilor, în care modelul cererilor urmate de intervenția în forță nu mai funcționează ca acum cincizeci de ani. Folosirea înțeleaptă a forței ne mai poate fi de folos, în cazul unor incidente izolate, de scurtă durată. Ori de câte ori aplicăm un „bandaj" militar, este ca și cum am repara o spărtură a unui balon umplut cu apă. Ceea ce ni se pare că am „reparat" într-un loc, poate duce la o altă umflătură într-un alt loc. Exact acesta este scenariul care se desfășoară în ceea ce privește politica globală. *Pentru a schimba condițiile care permit războiul, opresiunea și suferința în masă, trebuie să schimbăm gândirea care a permis apariția acestor condiții.* Trăim într-o lume a *consensului colectiv.* Condițiile care permit războiul și suferința la scară mare, reflectă elementele ce fac posibilă existența acestor condiții la scară redusă. Uneori conștient, alteori nu, aprobăm expresiile voinței grupului nostru, în moduri pe care nici măcar nu le bănuim. La niveluri de care s-ar putea să nu fim nici măcar conștienți, gândurile, atitudinile și acțiunile pe care le adoptăm unul în raport cu celălalt, în fiecare zi, contribuie la crearea acelor convingeri și credințe colective, care aprobă războaiele și suferința din lume.

De exemplu, crearea unei mentalități favorabile războiului, de preconizare și de pregătire în vederea unui conflict la nivel internațional, poate surveni *numai dacă permitem existența unui asemenea conflict în viețile noastre personale.* Pe măsură ce trăim episoade individuale în care „ne apărăm în relațiile noastre sentimentale și interumane în general, „păcălindu-i" pe cei de la școală, pe colegii de serviciu și pe cei care reprezintă concurența, fizica cuantică ne reamintește că aceste expresii individuale ale vieților noastre pavează drumul către expresii similare, mult amplificate, într-un alt moment și alt loc.

Pentru a beneficia de pace în lumea noastră, trebuie să aducem pacea în viețile noastre. Din perspectivă cuantică, nu are nici o logică să ne facem cu violență loc printre oameni, pentru a

ajunge la locul unde ne este parcată maşina şi de a ne năpusti, apoi, în mijlocul traficului, tăind calea altor şoferi, în drumul nostru către un miting pentru pacea în lume.

Subtilitatea acestui concept mi-a devenit şi mai clară, în ultimele clipe ale unui interviu pe care îl dădeam la puțin timp după declanşarea crizei din Kosovo, la începutul anului 1999. Moderatorul unui post de radio cu audiență națională ne pusese la dispoziție prima oră a unui program live, pentru ca noi să ne prezentăm concepțiile şi să descriem, în mare, care sunt posibilitățile în legătură cu evenimentul tocmai declanşat, înainte de a răspunde la întrebările în direct. „Tocmai descrisesem conceptele fizicii cuantice referitoare la existenta mai multor rezultate posibile şi despre puterea pe care o are rugăciunea în a ne alege viitorul, când a sunat telefonul. După ce l-a prezentat pe interlocutor, gazda noastră l-a invitat pe domnul aflat la celălalt capăt al firului să pună întrebarea. După ce ne-a adresat câteva cuvinte de apreciere pentru interviu şi pentru program, a spus: „Gregg, înțeleg ceea ce ai spus despre puterea rugăciunii şi despre faptul că mulți oameni care se roagă împreună au un efect mai mare decât rugăciunile individuale. Acum" a confinat el „întrebarea mea este, de ce nu organizezi o veghe în care să folosim puterea rugăciunii pentru a provoca un atac de cord dictatorului responsabil pentru toate aceste tulburări din estul Europei?"

Întrebarea a fost urmată de o linişte stânjenitoare, întrucât nici eu, nici moderatorul nu ştiam cum se cuvine să procedăm.

„Presupun că eu trebuie să răspund la întrebarea asta" am spus, întrerupând liniştea.

‚A ta e, Gregg" se auzi vocea moderatorului.

„A lua viața unui dictator, fie şi numai pentru a pune capăt violenței din țara sa, ar însemna că n-am înțeles nimic în legătură cu puterea rugăciunii. Exact acesta este modul de gândire care a permis, înainte de toate, comiterea atrocităților la care am asistat. Ne putem minți pe noi înşine şi să credem că luarea unei vieți a rezolvat problema imediată, dar, undeva, într-o altă parte a lumii, vom vedea consecințele acțiunilor noastre,

în moduri la care *nu ne-am* aştepta vreodată. Rugăciunea nu înseamnă a impune voința noastră altora. Rugăciunea reprezintă şansa noastră de a deveni mai mult decât nişte instrumente ce provoacă o desfăşurare ciclică a evenimentelor, prin folosirea ştiinței sentimentului, ca să aducem în manifestare noi posibilități, într-o situație deja existentă".

„Cred că înțeleg ce spui" răspunse el. „Eu nu văzusem lucrurile chiar în felul ăsta. Poate că, în loc să-l omoram, am putea doar să-l rănim. Poate că aşa am rezolva problema!"

Moderatorul a întrerupt emisiunea printr-o pauză publicitară, după care am putut rezuma şi încheia interviul. Pe tot restul serii, şi multe zile după aceea, m-am gândit la acest ascultător şi la durerea care trebuie să fi existat în viața lui, pentru a-l face să ajungă la o astfel de concluzie. În timp ce eu consider că această întrebare a reprezentat un punct de vedere extrem, îmi dau totodată seama că ascultătorul a demonstrat cât de puternic este ancorată gândirea în favoarea războiului, în cultura noastră. De ce ne surprinde că vedem petrecându-se crime în masă, în casele, birourile şi şcolile noastre, când noi suntem de acord cu aceeaşi gândire la o scară mai mare, în numele păcii?

Indiferent dacă vrem să privim lumea din perspectiva unor tradiții străvechi, sau din cea a fizicii cuantice, nouă ni se cere să regândim total modul în care am abordat conflictele în trecut.

Ambele paradigme, ştiința şi filozofia antică, ne reamintesc că nu poate exista ceva de genul „noi" şi „ei". Nu există decât „noi" şi am depăşit condițiile în care era eficient să ne impunem voința şi ideile noastre legate de schimbare asupra vieții altora. Dacă vom arunca o privire asupra listei cu conflictele dată în această carte, ne vom da seama că aceste soluții care, aparent, au funcționat în trecut, nu au făcut nimic altceva decât să ne ofere răgazul necesar pentru a face noi alegeri, în loc să găsim soluții durabile. Pe măsură ce alegem să cinstim viața în lumea noastră de zi cu zi, observăm cât de mare este puterea alegerilor noastre în a pune capăt războiului şi în a transforma agresiunea în ceva învechit.

S-a spus de multe ori despre rugăciune că este un act

pasiv. De multe ori, am fost întrebat ce „am de gând să fac efectiv" cu privire la o anume situație de criză existentă în lume. În aceste cazuri, rugăciunea a fost privită ca un element secundar față de cel reprezentat de „acțiunea propriu-zisă". Din perspectiva oferită de vechile tradiții, confirmată astăzi de cercetarea modernă, capacitatea noastră de a intra în comuniune cu forțele cosmosului, de a ne alege calea în timp şi de a determina cursul istoriei noastre viitoare, poate fi singura, cea mai completă şi cea mai importantă forță prin care lumea va fi mântuită.

Rugăciunea este o forță concretă, măsurabilă şi determinantă în cadrul creației. Rugăciunea este reală. *A te ruga înseamnă a face „ceva"!* Ce altceva putem face? Soluțiile din trecut nu ne mai sunt de ajutor în prezent. Rugăciunea este actul prin care redefinim fundamentul care stă la baza urii, violenței etnice şi războiului. Ceea ce avem de făcut trebuie, pur şi simplu, făcut într-o altă formă decât credeam noi în trecut. Ar putea, oare, să fie chiar atât de simplu? Să fie oare posibil ca, pentru a ne reflecta pacea inimilor în realitatea lumii noastre, să nu fie nevoie decât să alegem o astfel de realitate, prin simțirea rezultatului - ca şi cum acesta s-ar fi înfăptuit deja? Evenimente recente, de importanță mondială, par a spune că răspunsul este *da.*

Acum, când secolul al XXI-lea bate la uşă, ne aflăm în pragul unei epoci în care supraviețuirea speciei noastre s-ar putea să depindă efectiv de capacitatea noastră de a uni ştiințele noastre interioară şi exterioară într-o tehnică de exact acest gen. Pe măsură ce redefinim rolul asocierilor politice, al alianțelor militare şi al granițelor dintre națiuni, puterea rugăciunii colective nu mai poate fi ignorată. Implicațiile pe care le poate avea aplicarea tehnicii rugăciunii la scară globală sunt de proporții imense - poate inimaginabile. Perioada în care trăim reprezintă, probabil, primul moment din istoria omenirii când ne putem determina viitorul! Depăşind cadrul ştiinței, al religiei şi al tradițiilor mistice, esenienii ne sugerează că acesta este momentul istoric în care, prin folosirea ştiinței pierdute a

rugăciunii şi a profeției, poate veni vindecarea pentru toate făpturile - cele formate şi neformate - şi se poate instaura pacea în toate lumile. În timpul acestei vieți, oamenii Pământului vor cunoaşte toate secretele „îngerilor din cer".

Fără a judeca evenimentele cotidiene ca fiind bune sau rele, corecte sau incorecte, suntem îndemnați să alegem un nou punct de vedere, o opțiune superioară, ca răspuns *la* nişte evenimente care provoacă groază. Dacă cele patru principii ale rugăciunii şi păcii sunt valabile, atunci durerea celor din Africa, din Balcani şi din Orientul Mijlociu - ca şi din orice alt loc în care oamenii suferă - este, de asemenea, şi suferința noastră.

Vechile secrete ale vindecării ne reamintesc că nu existăm decât ca Unul în această lume. Prin uşurarea durerilor altora, uşurăm şi durerea noastră, iubindu-i pe ceilalți, ne iubim pe noi înşine. Fiecare bărbat, femeie sau copil din această lume are puterea de a crea o posibilitate nouă, de a schimba gândirea care permite existența suferinței.

Înaintaşii noştri ne-au pregătit bine pentru acest moment al istoriei. Acum avem ocazia de a alege o nouă cale, în prezența încercărilor ce par a se înmulți zilnic. Suntem îndemnați să gândim şi să acționăm în lumea noastră, la fel cum o fac cei din ceruri în a lor. Procedând astfel, trezim din somnul memoriei noastre colective o tehnică uitată şi, în sfârşit, creăm pe Pământ condițiile existente în Cer.

Cu propriile lor cuvinte, învățații de la Qumran au consemnat învățăturile marilor lor maeştri, păstrate pentru momente cum ar fi cel actual, când încurajările înaintaşilor noştri ne dau tăria de a trăi şi de a iubi în această lume, pentru încă o zi.

Ni se reaminteşte că „nu este uşor să ne ridicăm ochii spre Cer, în vreme ce ochii altora sunt ațintiți către Pământ. Nu e uşor să venerăm îngerii, când ceilalți venerează faima şi bogățiile. Dar, poate că cel mai greu lucru dintre toate, este de a gândi cu gândurile îngerilor, de a vorbi cu cuvintele îngerilor şi de a face ce fac îngerii."[22]

COMPLETĂRI

Am aflat această poveste doar cu câteva clipe înainte de a deschide lucrările unei conferințe care avea să dureze trei zile. Îmi petrecusem cea mai mare parte a după-amiezii gândindu-mă cum să încep programul. Cu toate că aveam o idee clară în legătură cu felul în care vor decurge lucrurile după deschidere, nu ştiam precis cum se vor desfăşura primele momente ale serii. Am aflat că, în aceste clipe de incertitudine, când soluții rezonabile ți se par aproape de negăsit, lipseşte de obicei o piesă din puzzle, ceva care urmează să apară. Încrederea mea în acest sentiment, ca şi în faptul că urmează să se mai întâmple şi altele, deseori mă ajută să înlocuiesc momentele de neliniște, sau chiar panică, cu un calm ciudat.

Am intrat în sufrageria casei noastre şi am deschis un plic gros, care îmi fusese dat mai devreme, în acea zi. Plicul conținea câteva relatări despre succesul unor oameni, dintre care una m-a mişcat atât de tare, încât m-am pomenit că-mi ştergeam lacrimile de pe față, chiar înainte de a fi terminat de citit articolul. Mai târziu, în seara aceleiaşi zile, am făcut cunoscută povestea şi publicului, celor câteva sute de oameni din sală. Povestea a avut acelaşi efect şi asupra lor. Articolul care îmi parvenise în ziua aceea, descria un incident care avusese loc cu ocazia Jocurilor Olimpice pentru Handicapați, din 1998.

Jocurile Olimpice Speciale au fost organizate pentru a oferi copiilor şi tinerilor adulți prilejul de a se întrece în spiritul unei competiții amicale. Ceea ce conferă caracterul de unicitate acestor Jocuri Olimpice este faptul că fiecare dintre participanți are de înfruntat handicapul unei afecțiuni fizice sau mentale, care îl împiedică să participe la adevăratele Jocuri Olimpice care atrag atenția lumii, o dată la patru ani. Acest articol deosebit era povestea a noua copii care se împrieteniseră în timpul petrecut

împreună în tabăra olimpică, în 1998.

într-o dimineață, se pomeniseră concurând împreună pe aceeaşi pistă de concurs, în cadrul aceleiaşi probe. După semnalul de start, s-au lansat către linia de sosire, aflată la celălalt capăt al pistei. Ceea ce face ca povestea să fie atât de impresionantă, este faptul că ea se referă la un băietei suferind de sindromul Down. În timp ce toți ceilalți competitori se chinuiau să termine cursa, aşa cum puteau, acest băieţel şi-a încetinit paşii şi a privit înapoi către linia de start. El a văzut că unul dintre colegii săi de concurs căzuse la începutul cursei şi că făcea eforturi pentru a se ridica.

Băiatul suferind de sindromul Down s-a oprit brusc, s-a întors şi a început să se îndrepte către prietenul său. Unul câte unul, ceilalți competitori au realizat şi ei ce se întâmplă şi s-au întors în poziția de unde plecaseră. Ridicându-l pe prietenul lor în picioare, s-au luat de braț şi au pornit împreună către linia de sosire. În acel moment, aceşti nouă copii au redefinit regulile competiției. Deşi cronometrul continua să meargă, ei au depăşit limitele timpului şi ale sportului, pentru a crea o experiență în care fiecare termina cursa în felul său, dar împreună cu ceilalți. Asta, deoarece pentru nici unul dintre ei nu avea nici un rost să termine fără ceilalți.

Această poveste este importantă din două motive. Ori de câte ori ne referim la ea, imaginea acestor copii care colaborează ne trezeşte o puternică emoție. Aici nu e vorba despre tristețe sau frustrare, ci despre o emoție creată de speranță. Această emoție deschide uşa unor posibilități superioare şi unor rezultate noi în viețile noastre. În plus, această întâmplare oferă un superb exemplu cu privire la modul în care un grup de tineri, în nevinovăția iubirii pe care o nutreau unul față de altul, au redefinit rezultatul experienței lor - aplicând o regulă nouă, unei condiții deja existente. În felul lor propriu, copiii de la Jocurile Olimpice Speciale, ne-au reamintit de marile posibilități pe care le avem în viețile noastre, acum când traversăm un moment rar al istoriei.

Am arătat că este posibil să redefinim parametrii unei

profeții în ceea ce privește viitorul nostru. Dovezile în acest sens ne reamintesc că intervenim spre binele nostru, de fiecare dată când răspundem la provocările vieții de zi cu zi. Poate că cel mai bun mod de a ne demonstra nouă înşine existența acestor posibilități, este de a explora natura compasiunii, a timpului, a iertării şi a rugăciunii, prin ochii înaintaşilor noştri. În cuvintele vremii lor, ei ne-au spus că noi toți existăm aici ca unul singur şi că, mai presus de orice, am venit în această lume, pentru a iubi.

NOTE

INTRODUCERE

1. *The New American Bible, Saint Joseph Edition,* **The Book of Isaiah,** cap. 24, verset 3 (New York: Catholic Book Publishing Co., 1970), 847.

2. Ibid., cap 35, verset 6-7

3. Ibid., cap 29, verset 18

4. David W. Orme-Johnson, Charles N-Alexander, John. L. Davies, Howard M. Chandler and Wallace E. Larimore, **International Peace Project in the Middle East,** *The Journal of Conflict Resolution* 32, nr. 4 (decembrie 1988), 776-812.

5. Michael C. Dillbeck, Garland Lnadrith III and David W Orme Johnson, **The Transcendental Meditation Program and Crime Rate Change in a Sample of Forty-Eight Cities,** *Journal of Crime and Justice* 4 (1981), 25-45.

6. John F. Harris, **U. S. Launches, Then Aborts Airstrikes after Iraq Relents on U. N. Inspections,** *Washington Post, 15 noiembrie 1998.*

CAPITOLUL I. TRĂIM ZILELE DESCRISE DE PROFEȚII

1. Matthew Bunson, *Prophecies: 2000: Predictions, Revelations and Visions for the New Millenium* (New York: Simon & Schuster, 1999), 31.

2.Ron Cowen, **Gamma-Ray Burst Makes Quite a Bang,** *Science News* 135 (8 aprilie 1998), 292. Prezentat inițial de S. George Djorgovski de la California Institute of Technology in Pasadena în revista Nature, 7 mai 1998

3.Doug Isbell, Bill Steigerwald and Mike Carlowicz, **Twin Comets Race to Death by Fire,** NASA Goddard Space Flight Center (http://umbra.nascom.nasa.gov/comets/SOHO sungrazers.html) 3 iunie 1998.

4.Jonathan Eberhart, **Fantastic Fortnight of Active Region 5395,** Science News 153 (9 mai 1998), 212. Raport de Patrick S. McIntosh de la the National Oceanographic and Atmospheric Administrations Space Environment Laboratory din Boulder, Colorado.

5.Joseph B. Gurman, **Solar Proton Events Affecting the Earth Environment,** NOAA Space Sciences Environment Services Center (http:/umbra.gsfc.nasa.gov/SEP/seps.html). Ediția revizuită din 25 august 1998.

6.Richard Monastersky, **Recent Years Are Warmer Since 1400,** *Science News* 153 (9 May 1998), 303. Prezentat inițial de Michael E. Mann de la the University of Massachusetts, Amherst, în revista Nature, 23 aprilie 1998.

7. Richard Monastersky, **Satellites Misread Global Temperatures, Science News 154** (15 August 1998), 100. Prezentat inițial de Douglas M.

Smith de la United Kingdom Meteorological Office, Bracknell, în revista *Geophysical Research Letters,* 15 februarie 1998.

8. Richard Monastersky, **Antarctic Ice Shelf Loses Large Piece**, *Science News* 153 (9 mai 1998), 303. Prezentat inițial de Ted Scambos de la the National Snow and Ice Data Center din Boulder, Colorado.

9. Richard Monastersky, **Signs of Unstable Ice in Antarctica**, *Science News* 154 (11 iulie 1998), 31. Prezentat inițial de Reed P. Scherer de la Uppsala University, Suedia, în *Science* 3 iulie 1998.

10.Matt Mygaff, **Sudden Occurrence of Radio Waves at Galactic Center Puzzles Scientists**, publicat în *Valley Times* (Livermore, California), din raportul Associated Press, 5 mai 1991.

11.Tom Majeski, **Airport Renames 2 Runways as Magnetic North Pole Drifts**, *St. Paul Pioneer Press,* 7 octombrie 1992. Raport din interviul cu Bob Huber, assistant manager la the Federal Aviation Administration; Airports District Office.

12 Richard Monastersky, **Earth's Magnetic Field Follies Revealed**, *Science News* 147 (22 aprilie 1995), 244. Publicat inițial de Robert S. Coe de la University of California, Santa Cruz, şi Michel Prevot şi Pierre Camps de la University of Montpelier in France.

13.Edmond Bordeaux Szekely, ed. and trans., **The Essene Gospel of Peace** (Matsqui, B. C., Canada: I. B. S. International 1937), 19.

14.Michael Drosnin, **The Bible Code** (New York: Simon & Schuster, 1997),

15.David W. Orme-Johnson, et al., **International Peace Project in the Middle East**, *The Journal of Conflict Resolution* 32, nr. 4 (decembrie 1988), 778.

16.Jeffrey Satinover, M. D, **Cracking the Bible Code** (New York: William Morrow, 1997), 244.

CAPITOLUL 2. CUVINTELE PIERDUTE ALE UNUI POPOR UITAT

1.**The Lost Books of the Bible and the Forgotten Books of Eden** (New York: New American Library, 1963).

2.Ibid., prefață la Cartea întâia.

3.Ibid.

4.Ibid., introducere la Cartea a doua.

5.Ibid., **The Gospel of the Birth of Mary**, chapter 2, verset 10, 19.

6.Ibid., **The First Book of Adam and Eve**, Chapter 1, Verset 1-2, page 4.

7. Edmond Bordeaux Szekely, ed. and trans., **The Essene Gospel of Peace**,-Cartea a treia (Matsqui, B. C, Canada, I. B. S. International, 1937), 39

8.Ibid., 11.

9.Szekely, **The Essene Gospel of Peace**, 39.

10.**The Dead Sea Scrolls**, traduse şi comentate de Michael Wise, Martin Abegg Jr. şi Edward Cook (New York: HarperSanFrancisco, 1999), 8.

11. Szekely, **The Essene Gospel of Peace**, Cartea a patra, 34.

12.Ibid., **Cartea întâia**, 10.

13. James M. Rivubsibm ed., **The Nag Hammadi Library**, traducere şi prezentare de membrii Coptic Gnostic Library Project, Institute for Antiquity and Christianity, Clearmont, California (New York: HarperSanFrancisco, 1990), 279.

14. Ibid.

15. Ibid., 285.

16. Robinsons, *The Nag Hammadi Library,* **The Thunder: Perfect Mind**, 17 17. Ibid., 297

18. Ibid.

19. Burton L Mack, **The Lost Gospel. The Book of Q and Christian Origins** (New York: HarperSanFrancisco, 1994), 295.

20 Robinson, *The Nag Hammadi Library,* **The Gospel of Thomas**, 128.

CAPITOLUL 3. PROFEȚIILE

1.Michael D Coe, **Breaking the Maya Code** (New York: Thames and Hudson, 1993), 61.

2.Jose Arguelles, **The Mayan Factor** (Santa Fe: Bear & Company, 1987)

3.Ibid., 126.

4.Richard Laurence, tr., **The Book of Enoch the Prophet**, capitolul VII, versetele 11-12, traducere a unui manuscris etiopian din Bodleian Library (San Diego, Wizards Bookshelf Secret Doctrine Reference Series, 1983), 7.

5.Jim Schnabel, **Remote Viewers: The Secret History of America's Psychic Spies** (New York: Bantam Doubleday Dell, 1997), 12-13.

6.Ibid., 380

7 John Hogue, Nostradamus, **The Complete Prophecies** (Boston: Element Books, 1999), 798.

8. Mark Thurston, Ph. D, *Millenium Prophecies, Predictions for the Coming Century* from Edgar Cayce. (New York: Kensington Books, 1997), 5.

9. Ibid., 6.

10.Ibid.

11.Ibid., 35.

12.Ibid., 34.

13.Tom Majeski, **Airport Renames 2 Runways as Magnetic North Pole Drifts**, *St. Paul Pioneer Press,* 7 October 1997 Raport dupa interviul cu Bob Huber, assistant manager la Federal Aviation Administration^ Airports District Office.)

14.Thurston, **Millenium Prophecies**, 34.

15.Ibid., 35.

16.Ibid., 110.

17.Laurence, **The Book of Enoch the Prophet**, 4.

18.Ibid., 1.
19.Ibid., 57.
20.**The New American Bible,** Saint Joseph Edition, Preface to the Book of Daniel (New York: Catholic Book Publishing Co., 1970), 1021.
21.John F. Walvoord, **Every Prophecy of the Bible** (Colorado Springs, Col.: Chariot Victor Publishing, 1999), 212.
22.Neil Douglas-Klotz, Prayers of the Cosmos: **Meditations on the Aramaic Words of Jesus** (New York: HarperSanFrancisco 1994), 12-13.
23.Edmond Bordeaux Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Book Two (Matsqui, B. C, Canada: I. B. S. International, 1937), 114.
24.Ibid.
25.Ibid., 125.
26. Ibid., 126.
27. Ibid.
28.Ibid., 127
29.Ibid., 55/
30.Michael Drosnin, **The Bible Code** (New York: Simon & Schuster, 1997), 19.
31.Ibid., 174.
32.Jack Cohen and Ian Stewart, **The Collapse of Chaos** (New York: Penguin Books, 1994), 44-45.
33.Drosnin, **The Bible Code,** 155.

CAPITOLUL 4. UNDE, FLUVII ŞI DRUMURI
1.Jeffrey Satinover, M. D., **Cracking the Bible Code** (New York: William Morrow, 1997), 233.
2.Ibid., 232.
3.Ibid., 244.
4. Eugene Mallove, **The Cosmos and the Computer: Simulating the Universe,** *Computers in Science* 1, no. 2 (septembrie/octombrie 1987).
5 Fred Alan Wolf, **Parallel Universe:** The Search for Other Worlds (New York: Simon & Schuster, 1990), 33, 38.
6. Edmond Bordeaux Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua (Matsqui, B. C, Canada: I. B. S. International, 1937), 37-39.
7. Jack Cohen and Ian Stewart, **The Collapse of Chaos** (New York: Penguin Books, 1994), 191.
8.Robert Boissiere, **Meditations With the Hopi** (Santa Fe: Bear & Company, 1986), 110.
9.Ibid., 113.
10. Thomas E. Mails and Dan Evehema, Hotevilla: **Hopi Shrine of the Covenant** (New York: Marlowe & Company, 1995), 564.
11. Boissiere, **Meditations With the Hopi,** 117.
12.John Davidson, **The Secret of the Creative Vacuum** (The C W.

Daniel Company Limited, 1989).
13.Michael Drosnin, **The Bible Code** (New York: Simon & Schuster, 1997), 173.

CAPITOLUL 5. EFECTUL ISAIA

1. *The New American Bible,* Saint Joseph Edition, **The Book of Isaiah** (New York: Catholic Book Publishing Co., 1970), 847.
2.Ibid., capitolul 24, versetele 23, 847
3.Ibid., capitolul 65, versetele 1720, 890.
4.John F. Walvoorrd, **Every Prophecy of the Bible** (Colorado Springs: Chariot Victor Publishing, 1999), 279.
5.Informațiile despre rugăciunile, pentru pace, cum ar fi veghea organizată la 13 noiembrie 1998, se găsesc la adresa http://www.worldpuja.org.
6. *New American Bible,* **The Book of Isaiah,** chapter 29, verse 11, 853.
7. Ibid., capitolul 25, versetele 6-7, 848.
8.Ibid., capitolul 25, versetele 4, 848.
9.Ibid., capitolul 25, versetele 6, 848n.
10. Ibid., **Bible Dictionary**, 335.

CAPITOLUL 7 LIMBAJUL LUI DUMNEZEU

1. Edmond Bordeaux Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Book Two (Matsqui, B. C, Canada: I. B. S. International, 1937), 32.
2.Szekely, **The Essene Gospel of Peace**, Cartea a patra, 30.
3.Ibid., 3031
4.Neville, **The Power of Awareness** (Marina del Rey, Calif.: DeVorss Publications, 1961), 10
5.Neville, **The Law and the Promise** (Marina del Rey, Calif.: DeVorss Publications, 1961), 14.
6.Holy Bible, Authorized King James Version, New Testament, **Ioan** capitolul 16, versetele 23-24 (Grand Rapids, Mich.: World Publishing, 1989), 80.
7. Neil Douglas-Klotz, Prayers of the Cosmos: **Meditations on the Aramaic Words of Jesus** (New York: HarperSanFrancisco, 1994), 86-87

CAPITOLUL 8. ŞTIINȚA OMULUI

1.Fred Alan Wolf, **Parallel Universes: The Search for Other Worlds** (New York: Simon & Schuster, 1990), 48.
2.Glen Rein, Ph. D, Mike Atkinson and Rollin McCraty, **M. A**, **The Physiological and Psychological Effects of Compassion and Anger,** *Journal of Advancement in Medicine* 8, no. 2 (Summer 1995), 87-103.
3. Ibid.
4. Edmond Bordeaux Szekely, ed. and trans., **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua (Matsqui, B. G, Canada, I. B. S. International,

1937), 64-65.

5. Ibid., 61.

6. Holy Bible, Authorized King James Version, New Testament, **Marcu** capitolul 11, versetul 23 (Grand Rapids, Mich.: World Publishing, 1989), 34.

7. Hans Jenny, Cymatics: **Bringing Matter to Life with Sound,** casetă video (Brookline, Mass.: MACROmedia, 1986).

8. Neville, **The Law and the Promise** (Marina del Rey, Calif.: De Vorss Publications, 1961), 13.

9. Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a patra, 30.

10.Ibid., 3033.

11.Ibid., 15.

12.Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a treia, 71.

13.Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua, 66-68.

14.Glen Rein, Ph. D, asi Rollin McCraty, **M. A. Modulation of DNA by Coherent Heart Frequencies,** lucrările celei de-a treia conferințe anuale a International Society for the Study of Subtle Energies and Energy Medicine, Monterey, Calif., iunie 1993.

15.Vladimir Poponin, **The DNA Phantom Effect: Direct Measurement of a New Field in the Vacuum Substructure,** articol nepublicat, Institute of HeartMath, Research Division, Boulder Creek, Calif.

16. Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua, 31.

17. Poponin, **The DNA Phantom Effect**

CAPITOLUL 9. VINDECAREA INIMILOR, VINDECAREA NAȚIUNILOR

1.Edmond Bordeaux Szekely, ed. and trans., **The Essene Gospel of Peace,** Book Two (Matsqui, B. C, Canada, I. B. S. International, 1937), 32.

2.Glen Rein, Ph. D., and Rollin McCraty, **M. A, Modulation of DNA by Coherent Heart Frequencies,** Lucrările celei de-a treia conferințe anuale a International Society for the Study of Subtle Energies and Energy Medicine, Monterey Calif., iunie 1993, 2.

3.**The Gospel of the Nazirenes,** editată şi refăcută cu ajutorul documentelor istorice de Alan Wauters şi Rick Van Wzhe, Prologue: **The Historical Context** (Arizona: Essene Vision Books, 1997), xxviii-xxix.

4.Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua, 71.

5.Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua, 47

6. **When to Jump In: The World's Other Wars,** *Time,* 19 aprilie 1999, 30.

7. Matthew Bunson, **Prophecies: 2000: Predictions, Revelations and Visions for the New Millenium** (New York: Simon & Schuster, 1999), 31

8.Ibid., 30.

9.Ibid.

10.Bunson, **Prophecies: 2000,** 31

11.Ibid., 35.

12.Ibid., 38.

13.Richard Laurence, tr., **The Book of Enoch the Prophet,** capitolul LI, versetul 5 (San Diego: Wizards Bookshelf Secret Doctrine Reference Series, 1983), 58

14.Robert Boissiere, **Meditations with the Hopi** (Santa Fe: Bear and Company 1986), 113.

15. David W. Orme-Johnson, Charles N. Alexander, John. L Davies, Howard M. Chandler and Wallace E. Larimore, **International Peace Project in the Middle East,** *The Journal of Conflict Resolution* 32, no. 4 (decembrie 1988), 778.

16. Michael C Dillbeck, Kenneth L. Cavanaugh, Thomas Glenn, David W. Orme-Johnson, Vicki Mittlefehldt, Consciousness as a Field: **The Transcendental Meditation and T. M-Sidhi Program and Changes in Social Indicators,** *The Journal of Mind and Behaviors,* no. 1 (Winter 1987), 67-104.

17. Orme-Johnson, et al., **International Peace Project in the Middle East,** 781.

18. Ibid., 782.

19. **Maharishi Effect: Increased Orderliness, Decreased Urban Crime,** *Scientific Research on the Maharishi Transcendental Meditation and TM- Sidhi Programs: A Brief Study of 500 Studies,* Maharishi University of Management Press (Fairfield, Conn.: 1996), 21.

20.Orme-Johnson, et al., 782.

21.Burton L Mack, **The Lost Gospel: The Book of Q and Christian Origins** (New York: HarperSanFrancisco, 1994), 87

22.Szekely, **The Essene Gospel of Peace,** Cartea a doua, 31.

MULȚIMIRI

Timpul petrecut de noi în lume este o călătorie în care trebuie să ne slujim pe noi înşine şi unul pe celălalt. Uneori suntem suficient de norocoşi pentru a recunoaşte eforturile făcute de alții pentru noi. Această carte este rodul cooperării între mulți oameni, care şi-au dedicat talentul, munca şi inspirația lor. Nu am cum să menționez numele fiecărei persoane care şi-a pus amprenta asupra acestei lucrări, dar voi profita de această ocazie pentru a-mi exprima cea mai profundă recunoştință şi cele mai sincere mulțumiri față de:

Dragul meu prieten John Sammo. Chiar dacă am fost ocoliți de şansa de a ne împărtăşi unul altuia gândurile, sentimentul meu este că ne-am aflat pe aceeaşi cale, în acelaşi moment. Mi-e dor de tine în lumea asta şi ți-am simțit deseori prezența în momentele când mă apropiam de sfârşitul acestei cărți. Mulțumesc pentru timpul petrecut împreună.

Colectivul de la Harmony Books, de la departamentele de redacție, artă şi grafică, drepturi de copyright, marketing şi publicitate - o mențiune specială pentru Brian Belfiglio, Tina Constable, Alison Gross, Debbie Koenig, Kim Robles, Karin Schulze, Kristen Wolfe şi Kieran O'Brien. Cunoaşterea, experiența şi disponibilitatea voastră pentru a colabora au produs o lucrare de care putem fi mândri. Aduc mulțumiri speciale editorului meu, Patricia Gift, pentru că m-a ascultat, m-a înțeles,

a acceptat să primească telefoanele mele şi în afara orelor de program şi să-mi asculte întrebările, chiar la ore târzii - şi pentru că a avut răbdare. Şi, cel mai important, mulțumesc pentru prietenia pe care ne-ai oferit-o - o adevărată binecuvântare pentru noi.

Stephanie Gunning - experiența ta de om de litere a dat o altă formă cuvintelor mele, fără a afecta mesajul exprimat de ele. Multe mulțumiri pentru răbdare, claritate şi pentru că ai fost deschisă posibilităților.

Agentul meu literar, Ned Leavitt: eşti tot ceea ce mi-am imaginat că ar trebui să fie un bun agent literar. Mulțumesc pentru călăuzirea oferită în această călătorie sacră prin lumea publicării de cărți. Fii binecuvântat pentru ceea ce eşti şi pentru capacitatea ta de a-i face pe alții să-şi împlinească visele.

Agentul meu de publicitate, Arielle Ford, şi colectivul său de la Dharma Dreams. Experiența şi devotamentul vostru au făcut ca *Efectul Isaia* să ajungă la cât mai mulți cititori, deschizând poarta unor posibilități de vindecare personală şi de obținere a unei păci planetare, pe care puteam doar să ni le imaginăm în trecut.

Lauri Willmot, îngerul care se ocupă de tot ceea ce înseamnă organizarea de birou, oferindu-mi mie libertatea de a mă concentra şi de a fi prezent pentru cei care participă la programele noastre. Cele mai sincere mulțumiri pentru multele ore dedicate acestei activități, pentru renunțarea, adeseori, la weekend-uri şi pentru faptul de a fi alături de mine, atunci când trebuie.

Robin şi Jerry Minet, coordonatorii noştri de seminar şi personalul meu de lucru. Recunoştința mea şi adâncile mele mulțumiri pentru că ați avut încredere, chiar şi atunci când

drumul se anunța anevoios. Împreună, am descoperit noi moduri de a împăca realitatea unei afaceri cu un mesaj de vindecare personală şi de pace globală. Mulțumiri şi familiilor voastre pentru că au acceptat să vă împartă cu noi.

Toate studiourile şi companiile de producție care ne-au invitat, de multe ori fără să ne fi cunoscut dinainte programul. Apreciez asemenea demonstrații de încredere şi consider o onoare faptul că fac parte din familia voastră. Printre aceştia se numără Patty Porter de la The Comerstone Foundation, Debra Evans, Greg Roberts, Keilisi Freeman, Justin Hilton, Georgia Malki şi tot fantasticul personal de la Whole Life Expo, Robert Maddox şi colectivul de la Kripalu Yoga Center; Charlotte McGinnis şi The Palm Beach Center for Living, toți cei care fac parte din minunatele Biserici ale înfrățirii ce ne-au găzduit, Suzanne Sullivan de la Insight Seminars, pentru viziunea sa, Robin şi Cody Johnson de la Axion, pentru priceperea voastră, Linda Rachel, Carolyn Craft şi devotatul colectiv de la The Wisdom Network, Laura Lee de la *The Laura Lee Show,* Paul Roberts de la The Radio Bookstore, Art Bell şi Hilly Rose de la Art Bell Radio Programs, Tippy McKinsey şi Patricia DiOria de la programul de televiziune *Paradigm Shift*, şi Howard şi Gayle Mandell, pentru prietenie şi pentru sprijinul acordat Transitions Bookstore.

Mulțumiri speciale pentru colectivul de producție, artă şi vânzări de la Sounds True. Tami Simon, capacitatea ta de a-i îndruma pe alții şi de a-i face să dea ce au mai bun în ei, au creat un rar standard al calității, la nivelul întregii companii, cu care sunt mândru să mă asociez. Michael Taft, îți apreciez în mod special geniul creator şi dorința de a face adaptările necesare la studioul Sounds True, pentru a veni în întâmpinarea cerințele

noastre. Liz Williams, călăuzirea ta, sinceritatea şi prietenia de care ai dat dovadă au reprezentat o enormă binecuvântare în viețile noastre.

Toate mințile strălucite şi inimile calde ale familiei noastre extinse de la Conscious Wave, incluzându-i pe Greg Glazier, Ellen Feeney, Rebecca Stetson şi Russell Wright. Ați transformat, prin munca voastră grea de producători şi operatori de film, călătoria noastră într-un succes, dar şi într-o bucurie. Vouă, Lynn Powers şi Jirka Rysavy, vă adresez adânca mea recunoştință pentru răbdare, flexibilitate, intuiție şi pentru credința în mesajul lucrării mele. Jay Weidner, prietenia noastră a început acum aproape zece ani, în condiții foarte diferite. Mulțumesc pentru că ți-ai amintit de munca mea şi pentru că ai înțeles ce înseamnă puterea compasiunii.

Mulțumiri speciale lui Rick Hassen, pentru atenția ta pentru detaliu şi sensibilitatea cu care ne-ai onorat munca. Zilele în care am filmat cu o echipă întreagă, în munții din partea de nord a statului New Mexico, trezesc în noi amintirea devotamentului, răbdării şi bucuriei pe care ți-o dă faptul de a lucra spre împlinirea unui ideal în care fiecare din cei prezenți crede. Veți avea întotdeauna un loc special în inimile noastre.

Adresez mulțumirea mea acelor mulți oameni de ştiință, cercetători şi autori, ale căror lucrări au devenit puntea dintre ştiință, spirit şi conştiință. Dintre aceştia, vreau să mă refer, în mod special, la cercetătorul Robert Tennyson Stevens, căruia îi mulțumesc foarte mult pentru devotamentul său în a „moderniza" modul în care comunicăm prin intermediul ştiinței limbajului conştient. Mulți dintre voi ați condus studii privind concepte care fuseseră ignorate cu doar câțiva ani mai înainte. Fiecare dintre descoperirile voastre ne aminteşte de relația pe

care noi o avem cu cosmosul, unul cu celălalt, şi cu lumea din jurul nostru. Sunt profund îndatorat neîncetatei tale încercări de a căuta şi de a înțelege şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru modul în care am aplicat descoperirile tale şi am extrapolat rezultatele la care tu ai ajuns. Te rog să accepți scuzele mele, dacă, în vreun fel, am interpretat sau prezentat greşit lucrarea ta, ori dacă am prezentat prematur o lucrare încă nepublicată. Intenția mea a fost doar aceea de a-i încuraja şi întări pe cei pe care îi iubim.

Mulțumesc fiecărei persoane care a călătorit alături de noi în seminarii şi conferințe, în excursii şi filmări. Primiți vă rog recunoştința noastră şi toate mulțumirile. Prin comportamentul vostru, voi redefiniți noțiunea de muncă, familie şi parteneriat şi vă considerăm drept una dintre marile binecuvântări din viața noastră.

Vivian Glyck, într-un fel am impresia că parteneriatul nostru a început acum multă vreme, cu toate că timpul petrecut împreună abia în clipa aceasta începe să dea roade. Multe mulțumiri şi cea mai adâncă recunoştință pentru îndrumare, pentru răbdarea arătată şi pentru calitatea ajutorului de natură profesională.

Toby şi Theresa Weiss, fondatori ai Power Places Tours. Dorința voastră de a crea noi aventuri şi devotamentul vostru în a ne asigura condiții atât de bune, v-au transformat în nişte buni prieteni pe care îi considerăm a fi o binecuvântare în viețile noastre. Voi ați făcut posibil să deschidem accesul către unele dintre cele mai sacre locuri ale acestei planete, pentru ochii şi inimile multora dintre aceia care au încredere că îi vom călăuzi într-acolo. Consider că personalul de care dispuneți este printre cele mai competente din industria turismului şi vreau să adresez

mulțumiri speciale lui Mohamed Nazmy, Emil Shaker, Medhat Yehia, Maria Antoinette Nunez, Walter Saenz, Harry şi Ruth Hover şi Laurie Krantz, pe care îi considerăm frații şi surorile noastre şi unii dintre cei mai buni prieteni ai noştri.

Gary Wintz, suntem pentru veşnicie recunoscători marii tale înțelepciuni şi experienței cu care ne-ai condus în cea mai provocatoare, dar şi mai plină de satisfacții, călătorie a vieții noastre - pelerinajul în Asia. Îți mulțumim pentru dragostea arătată acestui pământ şi acestui popor, şi pentru că ai vrut să ne faci să vedem splendoarea Tibetului prin ochii tăi. Tu reprezinți un standard înalt de devotament care mă inspiră şi reprezintă o forță semnificativă în viața mea.

James Twyman, Liz Story şi Doreen Virtue. A fost o onoare să împart multe etape ale vieții mele cu voi şi să dăm viață împreună rugăciunilor noastre pentru pace. Liz, o mulțumire specială pentru că păstrezi vie amintirea lui Michael în inimile noastre şi pentru că îmi aduci aminte de „Efectul Incalculabil" Doreen, mulțumesc pentru capacitatea ta de a insufla încredere celorlalți reamintindu-le de natura lor divină, ceea ce face din tine un adevărat învățător. Jimmy, dragul meu prieten şi partener întru pace, primeşte, te rog, recunoştința mea şi respectul meu pentru credința ta neabătută în Dumnezeu şi pentru venerația față de viață, calități, pe care, ca prieten, le venerez. Curajul vostru al tuturor, convingerea şi privirea voastră vizionară care vede mari posibilități conturându-se înaintea omenirii au țesut între noi o prietenie pe care o simt, totuşi, ca fiind foarte veche.

Tom Park şi Park Productions. Cu uriaşă recunoştință, vă spun mulțumesc pentru că ați crezut în lucrarea mea şi pentru că ați avut încredere în ceea ce se va întâmpla. Împreună, am realizat coperta, oferind un nou standard de prezentare într-o

lume în care există prea puține modele. Mulțumim pentru că ne-ați lăsat să ne bucurăm de compania familiei voastre extinse, cei care studiază împreună cu voi în ashram-urile Indiei. Felul în care aceşti membri ai unei mari familii onorează viața a făcut ca fiecare zi petrecută de noi departe de casă să ne simțim ca acasă.

Mama mea, Sylvia Braden. Mulțumesc pentru că ai crezut în mine chiar şi atunci când nu m-ai înțeles. Într-o viață care a cunoscut schimbări dramatice şi uneori dureroase, prietenia ta a rămas constantă, iar iubirea ta o nepieritoare sursă de putere.

Frumoasa mea Melissa, ție îți mulțumesc pentru că îți împarți viața cu mine. Mi-ai fost întotdeauna alături, fie că a fost vorba de nenumărate ore de lucru, telefoane nonstop sau de sosiri târzii la hoteluri. Împreună, am călătorit într-unele dintre cele mai minunate, mai îndepărtate şi mai mistice locuri de pe pământ. Cele mai adânci mulțumiri pentru sprijinul tău neobosit, pentru prietenia ta neştirbită şi pentru tăria pe care mi-o dai în fiecare din zilele vieților noastre.

DESPRE AUTOR

Fost expert în domeniul geologiei şi cunoscut proiectant de sisteme pentru computere, GREGG BRADEN, autorul unor cărți importante, este invitat de marcă la conferințe internaționale şi la emisiuni mass-media, care se ocupă de rolul spiritualității în tehnologie. Braden este considerat acum ca fiind o autoritate în privința unirii înțelepciunii trecutului, cu ştiința, tehnologia şi pacea viitorului nostru. Călătoriile sale în sate îndepărtate din munți în mănăstiri şi temple uitate de timp, cuplate cu cunoaşterea ştiințelor exacte, îi oferă calificarea necesară pentru a aduce înțelepciunea unor tradiții demult pierdute, în viața noastră de astăzi.

De la uluitoarea carte, *Trezirea la punctul Zero,* trecând prin lucrarea de început, *Umblând între lumi,* până la fascinanta prezentare din *Efectul Isaia,* Braden trece cu curaj dincolo de granițele tradiționale ale ştiinței şi spiritualității, oferind soluții viabile pentru provocările vremurilor în care trăim.

Website: www.greggbraden.net

Pentru alte informații, vă rugăm să contactați biroul lui Gregg, la adresa:

Wisdom Traditions

P.O. Box 5182
Santa Fe, NM87502
505-424-6892
ssawbraden@aolco